Agatha Christie

CHIMNEYS TITKA

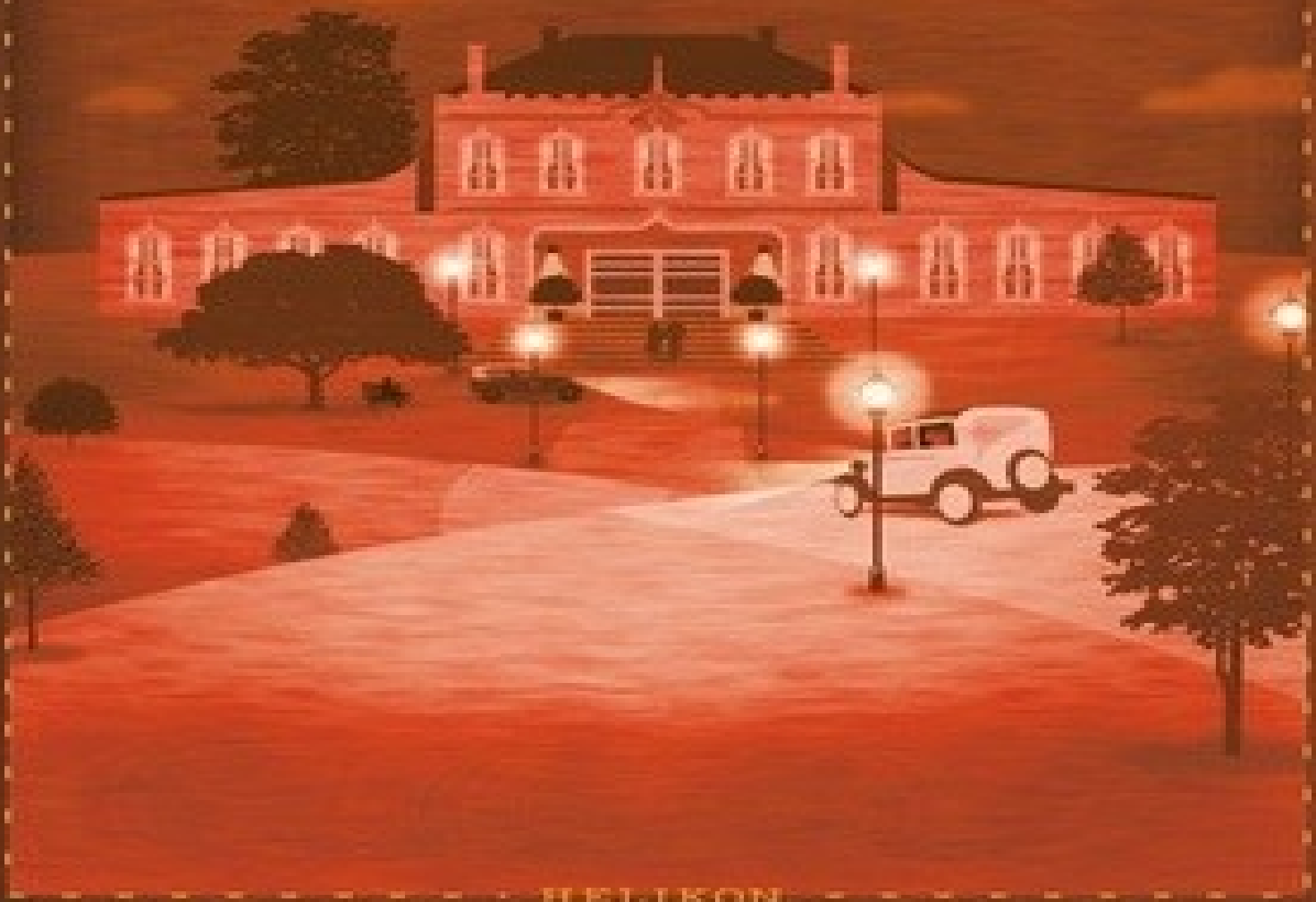

HELIKON

Agatha Christie

CHIMNEYS TITKA

HELIKON

Translation entitled „Chimneys titka”
© 2011, Agatha Christie Limited
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE
The Murder of Roger Ackroyd
Copyright © 1925, Agatha Christie Limited
All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE® is registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere.
All rights reserved.
www.agathachristie.com

Fordította Katona Tamás

Hungarian translation © Szilágyi Tibor jogutódai, 2018
© Helikon Kiadó, 2018

Felelős kiadó Szász Zsolt
Felelős szerkesztő Schultz Judit
Olvasószerkesztő Bárth-Fehér Szilvia
Borítóterv Tillai Tamás
Műszaki szerkesztő Széplaki Gyöngyi

ISBN 978 963 479 182 9

email: helikon@helikon.hu
internet: www.helikon.hu

Forgalmazza eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu
Elektronikus könyv Ambrose Montanus

Unokaöcsémnek
Compton Castle egy felirata és egy állatkertben
eltöltött nap emlékére

Első fejezet

Anthony Cade munkát vállal

– Gentleman Joe!

– Nocsak, akármi legyek, ha ez nem az öreg Jimmy McGrath!

A Castle Kiváló Utak Irodája, amelyet hét csüggeteg hölgy és három verejtékező úr képviselt, őszinte érdeklődéssel figyelt. Az ő Mr. Cade-jük nyilvánvalóan egy régi ismerősével találkozott. Mr. Cade-et valamennyien csodálták – magas és karcsú alakját, napbarnította arcát, megejtő modorát, amellyel elintézte a vitákat, és mindannyiukat jó kedvre derítette. Ez a barátja – nos, furcsa ember. Olyan magas, mint Mr. Cade, de testes és egyáltalán nem olyan jóképű. Olyasvalaki, akiről könyvekben lehet olvasni, akinek talán kocsmája van. Azért mégiscsak érdekes figura. De hát ezért jön az ember külföldre – hogy lássa a sok különös dolgot, amiről olvasni szokott. Bulawayo eddig éppen elég unalmas volt. A nap elviselhetetlenül forró, a szálloda kényelmetlen, nem nagyon akad semmi látnivaló, amíg el nem indulnak, hogy közelebbről megnézzék a Matoppos Nemzeti Parkot. Mr. Cade szerencsére azt javasolta, hogy

vegyenek képeslapokat. Képes levelezőlapokból lenyűgöző volt a kínálat.

Anthony Cade és a barátja egy kissé félrehúzódott.

– Mit csinálsz ezekkel a hölgyekkel? – kérdezte McGrath. – Háremet akarsz nyitni?

– Ezzel a kis csapattal aligha – mosolyodott el Anthony. – Megnézted őket alaposan?

– Meg. Azt hittem, talán romlik a szemed.

– A szemem olyan jó, amilyen mindig is volt. Ez a Castle Kiváló Utak Irodája. Én vagyok Castle. Mármint az itteni Castle.

– Mi a csudának vállalsz el egy ilyen állást?

– Csak a pénz sajnálatos hiánya miatt. Biztosíthatlak, hogy egyáltalán nem kedvemre való vállalkozás.

Jimmy elvigyorodott.

– Sosem voltál a rendszeres munka bajnoka.

Anthony nem foglalkozott ezzel a rágalommal.

– Remélem, feltűnik valami a közeljövőben. Fel szokott – mondta bizakodva.

Jimmy most már nevetett.

– Ha valamiféle zűrzavar fortyogni kezd, de akárhol, Anthony Cade előbb vagy utóbb benne lesz. Tapasztalatból tudom – mondta. – Érzéked van a nagyjelenetekhez. És annyi életed, mint egy macskának. Mikor beszélgethetünk egy kicsit?

Anthony sóhajtott.

– Ki kell vonszolnom ezt a kotkodácsoló gyülekezetet Cecil Rhodes sírjához.

– Éppen ez az! – helyeselt Jimmy. – Az út tele van gyökerekkel, kékre-zöldre verik magukat, mire visszaérnek. Egyetlen vágyuk az lesz, hogy ágyba bújhassanak, és nyaldoshassák a sebeiket. Mi meg ihatunk egy-két cseppet, és megbeszélhetjük, mi újság.

– Rendben. Minden jót, Jimmy.

Anthony visszatért a nyájához. Miss Taylor, a társaság legifjabb és legélénkebb tagja máris támadott.

– Ó, Mr. Cade, ez az úr valami régi barátja volt önnek?

– Igen, Miss Taylor, régi barát. Még ártatlan ifjúkoromból.

Miss Taylor kuncogott.

– Szerintem nagyon érdekes külsejű férfi.

– Elmondom majd neki, hogy ezt mondta.

– Jaj, ne haszontalankodjék már, Mr. Cade! Micsoda gondolat! De hogyan is szólította meg önt?

– Gentleman Joe-nak.

– Igen. Önt ezek szerint Joe-nak hívják?

– Azt hittem, tudja, hogy Anthony vagyok.

– Ó, de kiismerhetetlen!

Anthony minden kötelességének kifogástalanul eleget tett. Megszervezte az utazás minden szükséges lépését, le tudta csitítani a méltóságukban megsértett, kötözködő idős urakat, gondoskodott arról, hogy az éltes dámák mindig vásárolhassanak egy halom képes levelezőlapot, és udvarolt mindenkinek, aki még nem érte el az egyházilag védett kornak számító negyvenedik évet. Utóbbit megkönnyítette, hogy a

szóban forgó hölgyek a legnagyobb örömmel tulajdonítottak valamiféle gyengéd értelmet legártatlanabb megjegyzéseinek is.

Miss Taylor újra támadásba lendült.

– És akkor mégis miért szólítja önt Joe-nak?

– Csak azért, mert nem az vagyok.

– És miért Gentleman Joe-nak?

– Alighanem ugyanezért.

Miss Taylor tiltakozni kezdett, habár csalódottan.

– Nem volna szabad ilyeneket mondania, Mr. Cade. Éppen tegnap este mondta papa, hogy önnek kifogástalan modora van.

– Ez bizony nagyon kedves volt az édesatyjától, Miss Taylor.

– És mind egyetértünk abban, hogy ön tökéletes úriember.

– Ön lenyűgözően kedves.

– Nem. Mi ezt így is gondoljuk.

– Többet ér az érző szív, mint a korona – mondta Anthony tétován. Nem is tudta miért idézte éppen ezt, amikor egyetlen vágya az volt, hogy legyen végre ebédidő.

– Gyönyörű vers, mindig is így gondoltam. Sok költeményt tud, Mr. Cade?

– Végszükség esetén el tudnám szavalni azt, hogy „Ott állt a lángoló fedélzeten, / Honnan mindenki elfutott”[1]. Csak eddig tudom, de az ön kedvéért mozgalmassá tudom tenni. „Ott állt a lángoló fedélzeten” – hú, hú, hú (ezek a lángok, tudja), „Honnan mindenki elfutott” – és akkor fel és alá rohangálok, mint egy kutya.

Taylor kisasszony teli torokból kacagott.

– Nézzék, mit csinál Mr. Cade! Hát nem mulatságos?

– Eljött a délelőtti tea ideje – mondta hirtelen Anthony. – Erre tessék! A szomszéd utcában van egy pompás kávézó.

– Gondolom – kezdte mély hangon Mrs. Caldicott –, a tea benne foglaltatik az utazás árában.

– Mrs. Caldicott – tért vissza Anthony a hivatalos hanghordozáshoz –, a délelőtti tea külön fizetendő.

– Arcátlanság!

– Az élet, attól félek, tele van megpróbáltatásokkal – kedélyeskedett Anthony.

Mrs. Caldicott szeme villogott, és ő maga olyan hangon szólalt meg, mint aki bombát készül robbantani:

– Gondoltam, hogy ez lesz belőle. Éppen ezért reggelinél jó előre leöntöttem a teából egy kannányit. A borszeszégőn meg is tudom melegíteni. Gyerünk, apus!

A Caldicott házaspár diadalittasan elvonult a szállodába. A hölgynek még a hátán is látszott, mennyire elégedett bölcs előrelátásával.

„Édes istenem – morogta Anthony –, de sok furcsa alakból raktad össze ezt a világot!”

A társaság többi tagját a kávézó felé vezette. Miss Taylor ott maradt az oldalánál, és tovább folytatta a kérdezz-felelek játékot.

– Régóta nem látta a kedves barátját?

– Idestova hét éve.

– Itt, Afrikában ismerkedett össze vele?

– Igen, de nem ezen a részen. Amikor először összeakadtam Jimmy McGrathszel, már össze volt kötözve, várta a kondér.

Tudja, a földrész belsejében még vannak emberevő törzsek. Éppen idejében érkeztünk.

– És mi történt?

– Volt egy kis ricsaj. Egy-két szerencsétlent gyorsan beleraktunk a kondérba, a többi meg elszaladt.

– Milyen kalandos élete lehetett önnek, Mr. Cade!

– Biztosíthatom önt, nagyon is békés volt.

Sajnos, látni lehetett, hogy a hölgy nem hisz neki.

Este tíz óra felé Anthony Cade besétált abba a kis szobába, amelyben Jimmy McGrath már vadul küszködött néhány üveggel.

– Erőset keverj, James – kérlelte. – Hidd el, szükségem van rá.

– Elhiszem, kedves barátom. Én ugyan semmi pénzért el nem vállalnám a te munkádat.

– Kínálj meg egy másikkal, és máris kiszállok belőle.

McGrath kiöntötte az italát, gyakorlott gyors mozdulattal felhajtotta, és egy másikat kevert. Aztán szép lassan megszólalt:

– Komolyan mondod, öregfiú?

– Mit?

– Hogy megszabadulsz az állásodtól, ha kapsz egy másikat.

– Miért? Azt akarod mondani, hogy tele van a zsebed olyan állásokkal, amelyek nem kellenek senkinek? Miért nem tartod meg magadnak?

– Meg akartam, de nem nagyon tetszik nekem. Ezért akarom neked átjátszani.

Anthony gyanakodni kezdett.

– Mi baj van az állással? Csak nem a vasárnapi iskolába akarnak felfogadni tanítónak?

– Azt hiszed, van olyan ember, aki azt gondolja rólam, hogy nekem való hely a vasárnapi iskola?

– Ha ismer téged, biztosan nem gondolja.

– Jó állásról van szó. Semmi baj sincs vele az égvilágon.

– Nem Dél-Amerikában van ez az állás véletlenül? Rajta tartom a szemem Dél-Amerikán. Takaros kis forradalom lesz az egyik köztársaságocskában nemsokára.

McGrath elvigyorodott.

– Mindig is szeretted a forradalmakat. Bármit, ami felforduláshoz vezet.

– Azt hiszem, ott megbecsülnék a képességeimet. Hidd el, Jimmy, nagyon hasznos tudnék lenni egy forradalomban. Akár az egyik oldalon, akár a másikon. Jobb gondolat, mint az úgynevezett tisztes megélhetés.

– Mintha már hallottam volna tőled ezt a világfelfogást, fiacskám. Nem, az állás nem Dél-Amerikában vár rád. Hanem Angliában.

– Angliában? A hős oly sok év után visszatér szülőföldjére. Ugye, hét év után már nem ültethetnek le holmi kiegyenlítetlen számlák miatt? Igaz, Jimmy?

– Nem hiszem, hogy megtennék. Szeretnél többet is hallani a dologról?

– Szeretnék. Csak az aggaszt, hogy vajon miért nem ugrasz bele te magad.

– Megmondom. Aranyra vadászok, Anthony, a kontinens belsejében.

Anthony alaposan megnézte magának, és füttyentett.

– Amióta ismerlek, Jimmy, mindig aranyra akartál bukkanni. Ez a sebezhető pontod, ez a te kis fura hobbid. Több nyomot követtél, mint bárki más, akit ismerek.

– És a végén rátalálok. Meglátod.

– Mindenkinek megvan a maga hobbija. Te aranyat keresel, én összecsapásokat.

– Akkor most elmondom az egészet. Gondolom, mindent tudsz Herzoszlovákiáról.

Anthony alaposan megnézte magának.

– Herzoszlovákiáról? – kérdezte, és hangjának volt valami különös csengése.

– Igen. Mit tudsz róla?

Anthony hosszabb szünet után válaszolt. Lassan beszélt:

– Csak azt tudom, amit mindenki. Balkáni állam, ha igaz. Legnagyobb folyói? Nem tudom. Legnagyobb hegyei? Nem tudom, csak azt, hogy sok van belőlük. Fővárosa Ekarest. Lakossága? Jobbára útonállók. Népszokások? Királyölés és forradalmak kirobbantása. Az utolsó királyt, IV. Miklóst vagy hét évvel ezelőtt meggyilkolták. Azóta köztársaság. Ami azt illeti, mindenre alkalmas hely. Megemlíthetted volna, hogy Herzoszlovákiáról van szó.

– Csak közvetve.

Anthony tekintete inkább szomorú volt, mint ingerült.

– Tenned kéne valamit ez ellen, James – mondta. – Beiratkozhatnál valami fogalmazási vagy hasonló tanfolyamra. Ha a régi szép keleti időkben így mondtál volna el egy történetet, a lábadnál fogva akasztanak fel, és aztán jöhet a talpvesszőzés vagy valami hasonló kellemetlenség.

Jimmy nyugodtan folytatta, mintha nem is érdekelné ez a gáncsoskodás.

– Hallottál már Sztilptics grófról?

– Végre mondasz is valamit – felelte Anthony. – Sok ember sohasem hallott Herzoszlovákiáról, de felkapja a fejét, ha Sztilptics gróf nevét hallja. A Balkán Nagy Öregje. Napjaink legnagyobb államférfija. A legnagyobb gazember, csak még nem akasztották fel. A megítélés azon múlik, hogy melyik újságot olvasod. De biztos lehetsz benne, James, Sztilptics grófot akkor is emlegetni fogják, amikor mi már rég por és hamu leszünk. A legutóbbi húsz év minden sakkhúzása és ellenlépése mögött ott állt a Közel-Keleten. Diktátor volt, és hazafi, és államférfi. Senki sem tudja pontosan, melyik is volt, csak azt, hogy a cselszövések született királya. Miért, mi van vele?

– Ő volt Herzoszlovákia miniszterelnöke. Ezért is említettem az imént.

– Nincs benned arányérzék, Jimmy. Herzoszlovákiának semmi jelentősége sincs Sztilptics grófhoz képest. Csak arról gondoskodott, hogy a grófnak legyen hol megszületnie, és legyen hol eljátszania történelmi szerepét. De azt hittem, hogy Sztilptics már meghalt.

– Igen. Párizsban halt meg, körülbelül két hónapja. De amit el akarok mondani, az néhány évvel korábban történt.

– Csak az a kérdés – mondta Anthony –, hogy mit is akarsz végre elmondani.

Jimmy elfogadta a rendreutasítást, és nagyobb sebességre kapcsolt.

– Hát, így esett a dolog. Párizsban voltam, hogy pontos legyek, éppen négy éve. Éjszaka volt. Eléggé elhagyatott részen jártam, és észrevettem, hogy vagy hat francia csavargó ütlegel egy tisztes külsejű, koros úriembert. Utálom az egyoldalú dolgokat, gyorsan közbeléptem tehát, és végigsoroztam a csavargókat. Azt hiszem, ezeket még soha életükben nem üthették meg komolyan. Úgy eltűntek, mint tavasszal a hó!

– Ügyes vagy, James – mondta Anthony csendesen. – De azért szívesen megnéztem volna azt a végigsorozást.

– Nem volt valami nagy eset – szerénykedett Jimmy. – De az öregfiú elképesztően hálás volt. Szó se róla, ivott már egy-két kupicával, de elég józan volt ahhoz, hogy megjegyezze a nevemet és címemet, és másnap eljött köszönetet mondani. Nagyon választékosan tette meg. És akkor tudtam meg, hogy Sztilptics grófot sikerült megmentenem. Volt egy háza a Bois-ban.

Anthony bólintott.

– Igen, Sztilptics Párizsba ment Miklós király meggyilkolása után. Később hazahívták, felajánlották neki az elnökséget, de nem fogadta el. Ragaszkodott királypárti elveihez, pedig az a hír járta, hogy mindenben része volt, amit a Balkán

boszorkánykonyháján kifőztek. Nagyon agyafúrt ember volt a néhai Sztilptics gróf.

– IV. Miklós volt az a király, aki olyan furcsa ízléssel választott magának feleséget, ugye? – kérdezte Jimmy hirtelen.

– Igen – mondta Anthony. – És ennek meg is adta az árát a szegény bolond. A lány valamilyen párizsi zenés mulatóban dolgozó kis senki volt, még rangon aluli házasságra sem alkalmas. De Miklós rettenetesen odavolt érte, és a nő mindenképp királyné szeretett volna lenni. Valószínűtlenül hangzik, de mégis elérték, amit akartak. Popovszkij grófnőt vagy valami hasonlót csináltak a lányból, azt mondták, hogy a Romanovok vére csörgedezik az ereiben. Miklós az ekaresti székesegyházban vette nőül néhány vonakodó érsek kelletlen segítségével. Megkoronázták, és a Varága királyné nevet adták neki. Miklós elintézte a dolgot a minisztereivel, és szerintem azt hitte, hogy most már minden rendben van. De nem számolt az egyszerű emberek érzéseivel. A herzoszlovákok nagyon arisztokratikusak és nagyon reakciósak. Azt akarják, hogy a királyok és a királynék hamisítatlanul eredeti és megbízható anyagból készüljenek. Volt tehát morgás és elégedetlenkedés, aztán jött rá válaszul a szokásos könyörtelen elnyomás, és végül a felkelés, a palota ostroma, a királyi pár meggyilkolása, a köztársaság kikiáltása. Azóta is köztársaság van, de úgy hallom, azért eléggé cseppfolyós ott a helyzet, egy-két elnököt is eltettek láb alól, hogy ki ne jöjjenek a gyakorlatból. De *revenons à nos moutons*[2]. Ott tartottál, hogy Sztilptics gróf a megmentőjének tartott.

– Igen. És ez már voltaképp a vége is a dolognak. Visszajöttem Afrikába, nem is gondoltam az egészre, de aztán vagy két hete kaptam egy furcsa külsejű csomagot. Isten tudja, mióta üldözött engem keresztül-kasul az egész világon. Olvastam egy újságban, hogy Sztilptics gróf nemrég meghalt Párizsban. Hát ebben a csomagban az ő visszaemlékezései vannak, az emlékiratai, vagy hogyan is mondják. Volt mellette egy papír, hogy ha október tizenharmadikáig eljuttatom a kéziratot egy bizonyos londoni kiadóhoz, ezer font üti érte a markomat.

– Ezer font! Ezer fontot mondtál, Jimmy?

– Igen, fiacskám. És remélem, hogy nem valami átverés. Ne bízz királyfiakban és politikusokban, tartja a mondás. Hát ez a helyzet. És mert a kézirat egy kis lemaradással követett engem mindenhova, nincs vesztegetni való időm. De igazából nem is örültem neki. Már mindent előkészítettem a szárazföld belsejébe vivő útra. Minden gondolatom körülötte forgott. Soha nem lesz ilyen jó alkalmam rá.

– Reménytelen eset vagy, Jimmy. Ezer font készpénzben többet ér, mint isten tudja mennyi képzeletbeli arany.

– És ha az egész csak beugratás? Akárhogy legyen is, itt állok útra készen Fokvárosba, megvan a jegyem meg minden – és egyszerre csak felbukkansz te!

Anthony rágyújtott és felállt.

– Kezdelek érteni, James. Te mész az aranyad után, ahogy eltervezted, én pedig felszedem a nevedben az ezrest. Mennyi lesz az enyém belőle?

– Mit szólnál az egynegyedéhez?

– Kétszázötven font adómentesen, ahogy mondani szokták?

– Annyi.

– Áll az alku. De hogy vicsorgasd egy kicsit a fogaidat, elárulhatom, hogy egy százasért is megtettem volna. Annyit mondhatok, James McGrath, nem úgy fogsz meghalni, hogy az ágyban ülve nézegeted a számlaegyenleged.

– Szóval, megegyeztünk?

– Meg. Indulok is. Vesszen a Castle Kiváló Utak Irodája!

Ünnepélyesen megitták rá az áldomást.

Második fejezet

Egy veszedelemben forgó hölgy

– Ennyit erről – mondta Anthony, megitta az itala maradékát, és visszarakta a poharat az asztalra. – Melyik hajóval is akartál utazni?

– A *Granarth Castle*-lel.

– Gondolom, a saját nevedre szól a foglalás, tehát helyesebb, ha James McGrath néven utazom. Kinőttünk már az útlevél-korszakból.

– Mehetsz így is, úgy is. Egyáltalán nem hasonlítunk egymásra, de eléggé egyformán írnának le ezekben a nyavalyás iratokban. Hat láb magas, barna haj, kék szem. Orra rendes, füle rendes…

– Rád talán illik a „rendes”. Engem viszont, csak hogy tudd, a Castle számos jelentkező közül választott ki, mégpedig éppen előnyös megjelenésem és jó modorom miatt.

Jimmy vihogott.

– Láttam ma reggel, milyen is az a jó modor.

– Nem láttál te semmit.

Anthony felállt, és fel-alá járkált a szobában. Összeráncolta a homlokát, és eltelt egy kis idő, amíg megszólalt.

– Jimmy – mondta végül –, Sztilptics Párizsban halt meg. Miért küldenének egy kéziratot Párizsból Afrikán keresztül Londonba?

Jimmy tanácstalanul rázta a fejét.

– Fogalmam sincs róla.

– Miért nem csomagolják be szépen, és miért nem adják postára?

– Az bizony sokkal egyszerűbben hangzik, annyi szent.

– Persze tudom – folytatta Anthony –, az etikett nem engedi, hogy a királyok, királynék, meg a kormányhivatalok bármit egyszerűen, normálisan csináljanak. Ezért vannak a királyi hírvivők meg a hozzájuk hasonlók. A középkorban odaadták valakinek a király pecsétgyűrűjét, és – Szézám, tárulj. „A király gyűrűje! Fáradjon be, nagyuram!” Pedig többnyire ez a valaki is csak úgy lopta. Nem is értem, miért nem jutott eszébe valamelyik ügyes fickónak, hogy másolatokat készítsen a gyűrűről, mondjuk, akár egy tucatot is, és egyért-egyért száz dukátot kérjen. Hiába, a középkorban nem volt igazi kezdeményezőkészség.

Jimmy ásított.

– Úgy látom, a középkorral kapcsolatos fejtegetéseim nem szórakoztatnak eléggé. Térjünk hát vissza Sztilptics grófhoz. Franciaországból Angliába Afrikán keresztül, ez még egy diplomáciában jártas személy esetében is túlzás. Ha csak az volt a célja, hogy ezer font üsse a markodat, rád hagyhatta volna a

végrendeletében. Szerencsére sem benned, sem bennem nincs meg az a büszkeség, hogy visszautasítsuk az efféle örökséget! Sztilptics ütődött lehetett.

– Szóval így látod a dolgot.

Anthony változatlanul fel-alá járt összeráncolt homlokkal.

– Elolvastad egyáltalán? – kérdezte aztán hirtelen.

– Mit?

– Hát a kéziratot.

– Istenem, dehogy! Miből gondolod, hogy el akarok olvasni ilyesmit?

Anthony elmosolyodott.

– Csak úgy eszembe jutott. Tudod, sok bajt okoztak már az emlékiratok. Titkok tapintatlan kifecsegése meg a többi. Emberek, akik egész életükben hallgattak, mint a csuka, élvezik, ha biztonságot nyújtó haláluk után bajt keverhetnek. Kárörömöt okoz nekik. Mondd, Jimmy, milyen ember volt ez a Sztilptics gróf? Találkoztál vele, beszélgettél vele, és te elég jól meg tudod ítélni az emberi természetet. Mit gondolsz, afféle bosszúra áhítozó vén gazember volt?

Jimmy megrázta a fejét.

– Nehéz megmondani. Tudod, az első napon eléggé be volt állítva, másnapra meg finom modorú, választékos öregúr lett belőle, olyan bókokat vágott a fejemhez, hogy azt sem tudtam, hova nézzek.

– Mondott valami érdekeset akkor, amikor részeg volt?

Jimmy töprengett, csupa ráncba szaladt a homloka a nagy erőlködéstől.

– Azt mondta, tudja, hol van a Koh-i-noor – felelt kissé bizonytalanul.

– Ugyan már, azt mindenki tudja – mondta Anthony. – A Towerben őrzik, nem igaz? Vastag üveg és sok vasrúd mögött, és egy egész sereg díszruhás úr áll mellette, és figyel, nehogy zsebre találj tenni valamit.

– Úgy van – hagyta rá Jimmy.

– Mondott Sztilptics még valami hasonlót? Például, hogy tudja, melyik városban van a Wallace Gyűjtemény…

Jimmy megint csak a fejét rázta.

– Nocsak! – mondta Anthony.

Rágyújtott a következő cigarettára, és megint csak elkezdett fel-alá járni a szobában.

– Ugye, te nem is olvasol újságot, te barbár – bökte ki hirtelen.

– Nem nagyon – vallotta be Jimmy. – Amiről írni szoktak, az engem általában nem nagyon érdekel.

– Hála az égnek, én civilizáltabb vagyok. Sokat emlegették Herzoszlovákiát mostanában. Arra célozgattak, hogy szó lehet a királyság visszaállításáról.

– IV. Miklósnak nem volt fia – mondta Jimmy. – De egy pillanatra sem gondolom, hogy az Obolovics-dinasztia kihalt. Valószínűleg egész sereg fiatal szaladgál szerte a világban, unokatestvérek, másod-unokatestvérek, harmad-unokatestvérek, akiket hajdan elkergettek.

– Úgyhogy nem is volna nehéz találni egy újabb királyt?

– Szerintem egy csöppet sem – felelte Jimmy. – Nem is csodálom, hogy lassan ráunnak a köztársasági berendezkedésre. Az olyan férfias, telivér népség, mint az övéké, kínosnak találhatja, hogy elnököket kell lelövöldözniük, hiszen királyokhoz szoktak. Ha már királyokról van szó, eszembe jutott még valami, amit az öreg Sztilptics mondott azon a bizonyos estén. Azt mondta, tudja, hogy melyik banda van a nyomában. Azt mondta, hogy Victor király emberei.

– Mit mondott? – fordult sarkon Anthony nagy hirtelen.

Széles vigyor terült szét McGrath arcán.

– Most már érdekel, nem igaz, Gentleman Joe? – mondta szép lassan.

– Ne légy ostoba, Jimmy. Most valami igazán fontosat mondtál.

Az ablakhoz lépett, és hosszan kibámult rajta.

– Kicsoda-micsoda ez a Victor király? – kérdezte Jimmy. – Egy másik balkáni uralkodó?

– Nem – felelte lassan Anthony. – Nem olyan fajta király.

– Hanem milyen?

Egy pillanatnyi csend után Anthony beszélni kezdett.

– Gazember, kedves Jimmy. A világ legveszedelmesebb ékszertolvaja. Elképesztően merész alak, nem retten vissza semmitől. Párizsban kapta a Victor király csúfnevet, ott volt a bandája főhadiszállása. Elfogták, és valamilyen kisebb ügy miatt leültették hét évre. A nagyobb dolgokat nem tudták rábizonyítani. Nemsokára szabadul. Talán már szabadlábon is van.

– Lehet, hogy Sztilptics gróf keze benne volt abban, hogy lecsukták? Ez volt az oka, hogy a banda utánaeredt? Bosszúállás?

– Nem tudom – mondta Anthony. – Ez különben nem nagyon valószínű magyarázat. Victor király nem lopta el a herzoszlovák koronaékszereket, legalábbis tudomásom szerint nem. Nagyon furcsa ez az egész. Sztilptics halála, az emlékiratok, a célozgatás az újságokban… mindez nagyon felületes, de mégis érdekes. És van még egy hír mindezek mellé, az, hogy olajat találtak Herzoszlovákiában. A csontjaimban érzem, James, hogy bizonyos emberek máris kezdenek érdeklődni ez iránt a jelentéktelen kis ország iránt.

– Milyen emberek?

– Zsidó emberek. Sárga képű pénzemberek citybeli irodákban.

– Mit akarsz ezzel az egésszel mondani?

– Így lesz egy szimpla kis ügyből bonyolult ügy.

– Azt mégsem mondhatod, hogy bonyolult ügy átadni egy kéziratot egy kiadó irodájában.

– Nem – sajnálkozott Anthony. – Nem hiszem, hogy bármi bonyolult dolog akadhatna benne. De tudod-e, James, hova akarok menni majd a kétszázötven fontommal?

– Dél-Amerikába?

– Nem, fiacskám. Herzoszlovákiába. Azt hiszem, támogatni fogom a köztársaságot. Valószínűleg elnök is lesz belőlem.

– Miért nem mondod azt, hogy te vagy az Obolovicsok feje? A végén még király is lehetnél.

– Nem, Jimmy. A királyi tisztség élethossziglan szól. Az elnök csak nagyjából négy évre szegődik el. Örömömre szolgálna, ha négy éven át kormányozhatnám Herzoszlovákia királyságát.

– A királyok várható szolgálati ideje viszont kevesebb, attól félek – szólt közbe Jimmy.

– Alighanem komoly kísértésbe fogok esni, hogy elsikkasszam az ezer font rád eső részét. Neked amúgy sem lesz szükséged rá, amikor aranyrögök súlya alatt nyögve visszatérsz. Herzoszlovák olajrészvényekbe fogom fektetni a te nevedre. Mennél tovább gondolkozom rajta, James, annál inkább tetszik nekem ez a te elképzelésed. Herzoszlovákia eszembe se jutott volna, ha nem említed. Egy napot töltök Londonban, kezembe kaparintom a zsákmányt, és máris szállok fel a Balkán Expresszre!

– Nem szabadulsz azért ilyen gyorsan. Nem mondtam eddig, de van itt még egy kis megbízás a számodra.

Anthony leroskadt egy székre, és haragos lett a tekintete.

– Tudtam, hogy titkolsz előlem valamit. Jön a dolog tisztességtelen része.

– Szó sincs róla. Csak éppen meg kell tenned valamit, hogy segíthess egy hölgyön.

– James, egyszer s mindenkorra kijelentem, hogy nem keveredem bele a mocskos szerelmi ügyeidbe

– Nincs semmi szerelmi ügy. Még csak nem is láttam a nőt. Mindjárt elmondom az egészet.

– Ha tovább kell hallgatnom a hosszú és zavaros történetedet, kérek még egy italt.

A házigazda teljesítette a kérést, és aztán belekezdett a mesébe.

– Akkor történt, amikor fent jártam Ugandában. Volt ott egy fickó, és én megmentettem az életét…

– A te helyedben, Jimmy, írnék egy könyvet, „Akiknek megmentettem az életét” címmel. Ez már a második életmentés ma este.

– Igazából nem tettem semmi különöset. Csak kihúztam a fickót a folyóból. Nem tudott úszni.

– Állj! Van ennek valami köze a másik tennivalóhoz?

– Tulajdonképp semmi, bár most jut eszembe, hogy a fickó herzoszlovák volt. Bár mi csak Holland Pedrónak hívtuk.

Anthony közönyösen bólintott.

– Meséld tovább a jótettedet, James.

– A fickó nagyon hálás volt. Úgy követett, mint a kutya. De aztán, úgy hat hónap múlva, elvitte a láz. Ott voltam vele. Végül, amikor már az utolsókat rúgta, odaintett magához, és izgatottan susogott valami zavarosat egy titokról. „Igazi aranybánya”, ilyesfélét mondott. A kezembe nyomott egy vízhatlan zacskót. Addig mindig a nyakában volt, az inge alatt. Nem sokat törődtem vele, eltelt egy hét is, mire végre kinyitottam. Bevallom, akkor aztán már kíváncsi lettem. Nem gondoltam volna, hogy Holland Pedro felismer egy aranybányát, ha a szeme elé kerül, de hát a szerencséhez nem kell ész…

– És az arany puszta gondolatára szokás szerint hevesebben vert a szíved – vágott közbe Anthony.

– Életemben ilyen csalódás nem ért! Még hogy aranybánya! Persze, annak a szemét alaknak biztosan aranybánya volt. Tudod, mi volt a csomagban? Egy nő levelei, igen, mégpedig egy angol nőé. Az a görény zsarolta a nőt, és olyan arcátlan volt, hogy ezt a kívül-belül szennyes csomagot átadta nekem…

– Örülök, hogy forr benned a jogos felháborodás, de vedd figyelembe, hogy jót akart. Megmentetted az életét, ő pedig megajándékozott a könnyű pénzszerzés biztos forrásával. Nem tudott felemelkedni magasztos brit eszményképeidhez.

– De mi a csudát tegyek a paksamétával? Először arra gondoltam, hogy elégetem. De aztán eszembe jutott, hogy szegény hölgynek sejtelme sem lenne a levelek pusztulásáról, és egész életében retteghetne tovább, nem bukkan-e föl a fickó megint.

– Több képzelőerő szorult beléd, Jimmy, mint gondoltam volna – állapította meg Anthony, és megint rágyújtott. – Elismerem, hogy a dolog bonyolultabb, mint amilyennek az első percben látszott. Nem kellene az egészet postára adni, és elküldeni a hölgynek?

– Mint a nők általában, ő sem nagyon írt címet vagy keltezést a levelekbe. Egy cím azért volt az egyik levélen, de csak egyetlen szó: Chimneys.

Anthony épp el akarta fújni az égő gyufaszálat, de aztán egyetlen gyors csuklómozdulattal elhajította: megégette az ujját.

– Chimneys – mondta. – Hát ez igazán furcsa.

– Miért? Hát te tudod, mi az?

– Egy angol főúri kastély, kedves James. Királyok és királynők mennek oda egy-egy hétvégére, meg diplomaták szoktak ott összegyűlni, hogy diplomatáskodjanak.

– Ez az egyik oka annak, miért örülök, hogy te mész helyettem. Te ismered ezeket a dolgokat – magyarázta Jimmy. – Egy senki, mint én, a távoli kanadai erdőkből, mindenféle baklövéseket követne el. De te, aki Etonba és Harrow-ba jártál…

– Csak az egyikbe – szerénykedett Anthony.

– Te el tudod intézni. Azt kérdezed, miért nem küldöm el én neki? Hát, mert veszélyesnek tartanám. Arra gondoltam, lehet, hogy van egy féltékeny férje. Tévedésből talán fel is bontja a csomagot. Mi lesz akkor szegény asszonnyal? Az is lehet, hogy a hölgy már nem is él. Úgy nézem, nem mostanában írták a leveleket. Vagyis szerintem egyetlen megoldás van: valaki elviszi a leveleket Angliába, és magának a hölgynek a kezébe adja.

Anthony eldobta a cigarettáját, átment a társához, és barátságosan hátba veregette.

– Igazi kóbor lovag vagy, Jimmy – mondta. – Kanada távoli erdei büszkék lehetnek rád. Félig sem tudom majd olyan kedvesen elintézni, mint ahogyan te tennéd.

– Szóval vállalod?

– Természetesen.

McGrath felállt, kihúzott egy fiókot, kivett egy halom levelet, és az asztalra dobta.

– Itt vannak. Legjobb volna, ha beléjük néznél.

– Csakugyan szükség van rá? Inkább nem tenném meg.

– Abból, amit erről a Chimneys nevű helyről mondtál, arra gondolok, hogy a nő csak ott járt valamikor. Menjünk végig a leveleken, hátha van bennük valami nyom, hogy hol találjuk meg őt.

– Igazad lehet.

Gondosan végigszálazták a leveleket, de nem találták meg, amiben reménykedtek. Anthony töprengve szedte össze őket.

– Szegény szerencsétlen – mondta. – Halálra rémítették.

Jimmy bólintott.

– Gondolod, hogy rá tudsz találni? – kérdezte aggódva.

– El sem jönnék Angliából addig. Nagyon odavagy ezért az ismeretlen hölgyért, James.

James végigsimította az aláírást az egyik levélen.

– Olyan szép neve van – mondta bocsánatkérően. – *Virginia Revel*.

Harmadik fejezet

Aggodalom magasabb körökben

– Magától értetődik, kedves barátom, magától értetődik – mondta Lord Caterham.

Már harmadszor használta ugyanezeket a szavakat, mindig abban a reményben, hogy véget vethet a társalgásnak, és elmenekülhet. Nem szerette, hogy idekényszerítik előkelő londoni klubjának lépcsőire, és végig kell hallgatnia a tiszteletre méltó George Lomax végtelen hosszúságú szónoklatát.

Clement Edward Alistair Brent, Caterham kilencedik márkija pici és rosszul öltözött ember volt, egyáltalán nem olyan, amilyennek az emberek a márkikat képzelik. Szomorú kék szem, szomorú vékony orr és bizonytalan, de udvarias modor.

Lord Caterham életének legfőbb szerencsétlensége az volt, hogy négy esztendővel ezelőtt bátyjának, a nyolcadik márkinak az örökébe kellett lépnie. Az előző Lord Caterham ugyanis híres ember volt, egész Anglia ismerte a nevét. Egy időben külügyminiszterként is szolgált, mindig fontos tanácsosa volt a birodalomnak, vidéki házát, Chimneyst pedig nevezetessé tette a vendégszeretete. Remek segítőtársa volt a felesége, Perth

hercegének a leánya, így hát Chimneysben, a hétvégi nem hivatalos összejöveteleken alakították és visszaalakították a történelmet, és aligha akadt egész Angliában – sőt egész Európában – olyan fontos ember, aki egyszer-másszor ne vendégeskedett volna ott.

Ez így rendben is lett volna. Caterham kilencedik márkija mélységesen tisztelte és becsülte bátyjának emlékét. Henry csodálatosan intézte ezeket a dolgokat. De Lord Caterham nem osztozott abban az elképzelésben, hogy Chimneys nemzeti tulajdon, nem pedig magántulajdonban lévő vidéki kastély. Semmi sem untatta Lord Caterhamet jobban, mint a politika – hacsak a politikusok nem. Ezért tette türelmetlenné George Lomax szűnni nem akaró szónoklata. George Lomax hatalmas, *embonpoint*[3]-ra hajlamos ember volt – vörös ábrázattal, dülledt szemekkel és önnön fontosságának végtelen tudatával.

– Átlátja a dolgot, Caterham? Nem engedhetjük, egyszerűen nem engedhetjük meg magunknak a legcsekélyebb botrányt sem. Az egész ügy a legnagyobb óvatossággal kezelendő.

– Mint mindig – mondta Lord Caterham egy szemernyi iróniával.

– De kedves barátom, az én pozíciómban *tökéletesen* tisztában vagyok ezzel!

– Magától értetődik, magától értetődik – tért vissza korábbi védekezéséhez Lord Caterham.

– Egy apró hiba ebben a herzoszlovák ügyben, és végünk. Elengedhetetlenül fontos, hogy az olajkoncessziót brit cég kapja meg. Ezt át kell látnia.

– Feltétlenül, feltétlenül.

– Obolovics Mihály herceg a hét végén érkezik, és az egész dolgot elintézhetjük egy vadászat ürügyén Chimneysben.

– Úgy gondoltam, hogy külföldre utazom a héten – mondta Lord Caterham.

– Képtelen gondolat, kedves Caterham. Senki sem utazik külföldre október elején.

– Az orvosom szerint nem vagyok a legjobb bőrben – mondta Lord Caterham, és vágyakozva nézett egy lassan elhúzó taxi után.

Mégsem tudott egyetlen lépést sem tenni az áhított szabadság irányába, mert Lomaxnek megvolt az a rossz szokása, hogy erősen fogja azt a személyt, akivel társalgásba elegyedik. Sokéves tapasztalat, minden bizonnyal. Ezúttal is a kezében volt Lord Caterham kabátjának hajtókája.

– A közösség érdekében fordulok önhöz, kollégám. Akkor, amikor az országos válság sebes léptekkel közeledik…

Lord Caterham kétségbeesve megvonaglott. Hirtelen úgy érezte, inkább akárhány hétvégi partit ad, mint hogy végighallgassa George Lomaxet, amint önnön beszédeiből idéz. Tapasztalatból tudta, hogy Lomax húsz percig is képes beszélni megállás nélkül.

– Rendben van – mondta sietősen. – Megteszem. Gondolom, ön mindent meg fog szervezni.

– Kedves barátom, nincs itt semmi szerveznivaló. Chimneys tökéletes helyen fekszik, nem is beszélve történelmi hagyományairól. Én majd Wyvern Abbey-ben leszek, alig

hétmérföldnyire. Mert az mégsem volna helyénvaló, ha én is a társaság tagjai közt lennék.

– Természetesen – hagyta rá Lord Caterham, akinek fogalma sem volt róla, miért nem helyénvaló ez, de nem is akarta megtudni.

– Talán nem bánja, ha Bill Eversleigh-t mégis átküldöm. Hasznára lesz, ha üzenetet akarna küldeni.

– Jó gondolat – mondta Lord Caterham egy kissé több lelkesedéssel. – Bill jól lő, és Batyu is kedveli.

– A vadászat voltaképp nem is fontos. Csak ürügy, ami azt illeti.

Lord Caterham megint elszomorodott.

– Akkor hát ennyi az egész. A herceg a kíséretével, Bill Eversleigh, Herman Isaacstein…

– Ki?

– Herman Isaacstein. Annak a szindikátusnak a képviselője, amelyet már említettem.

– A színangol szindikátusnak?

– Annak. Miért?

– Semmi, semmi, csak éppen elgondolkoztam. Furcsa neve van ezeknek az embereknek.

– És persze kell egy-két ember kívülről. Hogy olyan legyen az egész, mintha igazi volna. Lady Eileen gondoskodhatna erről. Fiatalok, előítéletmentesek, akiknek fogalma sincs a politikáról.

– Batyu el tudja intézni. Biztos vagyok benne.

– Várjunk csak. – Lomaxnek mintha eszébe jutott volna valami. – Emlékszik arra az ügyre, amiről az imént beszéltem?

– Olyan sok mindenről beszélt.

– Nem. Arra a szerencsétlen ügyre gondolok. – A hangja már csak sejtelmes suttogás volt. – Az emlékiratokra. Sztilptics gróf emlékirataira.

– Ebben talán nincs is igaza – mondta Lord Caterham, elfojtva az ásítását. – Az emberek *imádják* a botrányokat. Az ördögbe; még én is olvasok emlékiratokat. És élvezem is őket.

– Nem az a kérdés, hogy az emberek szívesen olvassák-e őket, vagy sem, mert hogy türelmetlenül fogják olvasni, az biztos, de ha ebben az érzékeny pillanatban jelennek meg, az mindent elronthat. Mindent. Herzoszlovákia polgárai vissza akarják állítani a monarchiát, és készek felkínálni a koronát Mihály hercegnek. Őfelsége kormánya is őt támogatja és bátorítja…

– Ő pedig kész a koncessziókat Mr. Hermansteinnek és társainak felajánlani, ha kap egymilliónyi kölcsönt, hogy felülhessen a trónra.

– Caterham, Caterham – susogta kétségbeesetten Lomax. – Diszkréció, az isten szerelmére, diszkréció!

– És a baj ott van – folytatta Lord Caterham őszinte élvezettel, bár Lomax kérésére engedelmesen halkított egy kicsit a hangján –, hogy Sztilptics emlékirata összezavarhatja a számításokat. Például ha megemlíti az Obolovicsok zsarnokságát és gonoszságát. Interpellációk sora következne a Házban, nem igaz? Miért kerüljön a jelenlegi széles látókörű és demokratikus kormány helyére valamilyen elavult zsarnoki

rendszer? Ez a vérszopó kapitalisták politikája. Le a kormánnyal! Ez következnék, nem igaz?

Lomax bólintott.

– Lehet, hogy ennél is rosszabb – suttogta. – Gondolja el, gondolja csak el, mi történne, ha szóba kerülne az a szerencsétlen eltűnés… De hiszen tudja, miről beszélek.

Lord Caterham rábámult.

– Nem, nem tudom. Milyen eltűnés?

– Biztosan hallott róla. Akkor történt, amikor Chimneysben voltak. Henry kétségbe volt esve miatta. Majdnem a karrierjébe került.

– Nagyon érdekes, amit mond – felelte Lord Caterham. – Kicsoda-micsoda tűnt el?

Lomax előrehajolt, és száját Lord Caterham fülére tette. Az utóbbi gyorsan elhúzódott.

– Az isten szerelmére, ne sziszegjen a fülembe.

– Hallotta, hogy mit mondtam?

– Igen, hallottam – ismerte el Lord Caterham vonakodva. – Most már emlékszem, hiszen akkor is hallottam róla egyet-mást. Nagyon különös história. Vajon ki tehette? Nem találták meg sohasem?

– Nem. Az ügyben a legteljesebb diszkrécióval kellett eljárnunk. Végzetes lett volna, ha bármi kiszivárog. De Sztilptics ott volt akkor. Tudott is valamit. Nem mindent, de valamit. Egyszer-kétszer összetűztünk vele a török kérdésben. Hátha egyszerű rosszindulatból papírra vetette az egészet, hogy a világ elé tárja. Micsoda botrány lenne! És milyen messzire ágazó

következmények! Mindenki azt kérdezné, miért kellett elpalástolni az egészet.

– Persze hogy azt kérdeznék – mondta Lord Caterham látható örömmel.

Lomax, akinek a hangja sikoltásba ment át, igyekezett összeszedni magát.

– Meg kell őriznem a nyugalmamat – mormolta. – Meg kell őriznem a nyugalmamat. De azért kérdeznék valamit öntől, barátom. Ha nem aljas a szándéka, miért küldte Sztilptics a kéziratot ezen a kerülő úton Londonba?

– Ez bizony furcsa. Biztosak az információi?

– Tökéletesen. Voltak… embereink Párizsban. Az emlékiratokat titokban küldték el, néhány héttel a halála előtt.

– Igen, ez tényleg gyanús – mondta Lord Caterham, ugyanazzal az örömmel, mint az előbb.

– Megtudtuk, hogy a kéziratot egy Jimmy vagy James McGrath nevű férfiúnak, egy pillanatnyilag Afrikában tartózkodó kanadainak küldték el.

– Már az egész Nemzetközösség benne van! – mondta Lord Caterham felettébb jókedvűen.

– James McGrath holnap, csütörtökön érkezik a *Granarth Castle*-lel.

– És önök mit készülnek tenni?

– Természetesen azonnal felvesszük vele a kapcsolatot, beszélünk a várható kínos következményekről, megkérjük, hogy legalább egy hónapig álljon el a kézirat közzétételétől, és utána is csak gondos szerkesztői munka után jelentesse meg.

– És ha valami olyasmit mond, hogy „Nem, uraim”, vagy „Inkább megnézem, hogyan sülnek meg maguk a pokolban”, vagy más ehhez hasonló, sziporkázóan szellemes szöveget? – erősködött Lord Caterham.

– Éppen ez az, amitől félek – vallotta be Lomax. – Ezért az jutott hirtelen az eszembe, hogy jó volna őt is meghívni Chimneysbe. Bizonyára hízelegne neki, hogy találkozhat Mihály herceggel, és talán könnyebben boldogulnánk vele.

– Nem hívom meg – vágta rá Lord Caterham. – Sosem jöttem ki a kanadaiakkal. Kivált az olyanokkal, akik sok időt töltöttek Afrikában!

– Alighanem pompás fickónak találná. Afféle csiszolatlan gyémántnak.

– Nem, Lomax. Ezt egyszer és mindenkorra eldöntöttem. Valaki másnak kell foglalkoznia vele.

– Az jutott eszembe – folytatta Lomax –, hogy talán jó hasznát vehetnénk odalenn egy asszonynak. Aki eleget tudna, de nem túl sokat. Egy asszony ügyesen és tapintatosan tudná kezelni az egész ügyet. Úgy tudná megtenni az ajánlatot, hogy a férfi nem fortyanna azonnal fel. Nem mintha helyeselném a nők szereplését a politikában. A Saint Stephens tönkrement, ma már semmit sem ér. De egy asszony a maga köreiben csodákat tud művelni. Gondold meg, mi mindent köszönhetett Henry a feleségének. Marcia csodálatos volt, egyedülálló, igazi politikus háziasszony.

– Remélem, nem akarja Marciát is odacsődíteni a hétvégére – mondta Lord Caterham erőtlenül, sápadtan félelmetes

sógornőjének a neve hallatán.

– Nem, nem, ön félreért. Általában beszéltem a nők szerepéről. Én egy fiatal nőre gondoltam, szépre, kedvesre, okosra.

– Csak nem Batyura gondolt? Batyunak semmi hasznát nem vennénk. Vad szocialista, hahotázva fogadná ezt az ajánlatot.

– Nem Lady Eileenre gondoltam. Az ön lánya, Caterham, bájos, felettébb bájos, de még csak gyermek. Olyasvalaki kell, akiben van *savoir faire*[4], aki kiegyensúlyozott, és mindent tud a világról. Á, meg is van a megfelelő személy. Az unokahúgom, Virginia.

– Mrs. Revel – derült fel Lord Caterham arca, mert úgy érezte, talán mégis élvezni fogja a társaságot. – Nagyon jó gondolat, Lomax. London legelbűvölőbb asszonya.

– És mindent tud Herzoszlovákiáról. A férje, emlékezzék csak, ott volt a követségen. Valamint, ahogy ön is említette, rendkívüli vonzerővel rendelkező asszony.

– Bűbájos teremtés – mormolta Lord Caterham.

– Akkor ez el is van intézve.

Mr. Lomax elengedte Caterham kabáthajtókáját, és a Lord nyomban élt is a lehetőséggel.

– Viszontlátásra, Lomax. Ön gondoskodik, ugyebár, a szervezésről.

Taxiba vetette magát. Amennyire egy becsületes keresztény úriember utálhat egy másik becsületes keresztény úriembert, nos, Lord Caterham annyira utálta a tiszteletre méltó George Lomaxet. Nem szerette a püffedt vörös képét, a szuszogását és a

kidülledő komoly kék szemét. Eszébe jutott a közelgő hétvége, és felsóhajtott. Kellemetlen, felettébb kellemetlen. De aztán Virginia Revelre gondolt, és egy kicsit máris jobban érezte magát.

– Bűbájos teremtés – mormolta. – Határozottan bűbájos teremtés.

Negyedik fejezet

Egy felettébb bűbájos hölgy bemutatkozik

George Lomax egyenesen visszament a Whitehallba. Belépett abba a fényűző szobába, amelyben államügyekkel szokott foglalkozni, és valami csosszanó hangot hallott.

Bill Eversleigh épp szorgalmasan iktatta a leveleket, de az ablak melletti pompás karosszék még őrizte egy emberi test nyomát és melegét.

Nagyon szeretetreméltó ember volt ez a Bill Eversleigh. Úgy huszonöt éves, magas, nem nagyon finom mozgású, rokonszenvesen csúnya arcú, hibátlanul szép fehér fogsorú és becsületes barna szemű.

– Richardson felküldte a jelentést?

– Még nem, uram. Megsürgessem?

– Nem fontos. Telefonok?

– A legtöbbel Miss Oscar foglalkozott. Mr. Isaacstein kérdezteti, hogy vele ebédelne-e holnap a Savoyban.

– A kisasszony nézze meg a határidőnaplómat. Ha nincs semmi, telefonáljon és fogadja el a meghívást.

– Igen, uram.

– Jut eszembe, Eversleigh, hívjon fel nekem gyorsan valakit. Nézze meg a regiszterben. Mrs. Revel, Pont Street 487.

– Igen, uram.

Bill elővette a névjegyzéket, szeme végigfutott egy hasábnyi néven az M betűnél, aztán becsapta a könyvet, és az íróasztalon levő készülékhez lépett. Rátette a kezét, majd várt, mintha eszébe jutott volna valami.

– Kérem, uram, most jut az eszembe. Valami baj van a vonallal. Mármint Mrs. Revelével. Éppen az előbb próbáltam hívni.

George Lomax összeráncolta a szemöldökét.

– Bosszantó – mondta. – Jaj, de bosszantó.

Habozva dobolt az íróasztalon.

– Ha fontos a dolog, uram, átszaladhatok hozzá taxin. Ebben a délelőtti órában alighanem otthon van.

George Lomax habozott, fontolgatta a dolgot. Bill előzékenyen várakozott, készen arra, hogy kedvező válasz esetén azonnal indulni tudjon.

– Igen, az lesz a legjobb – szólalt meg végül Lomax. – Rendben van, kerítsen egy taxit, és kérdezze meg Mrs. Revelt, otthon lesz-e ma délután négy órakor. Nagyon fontos ügyben szeretnék beszélni vele.

– Igenis, uram.

Bill kapta a kalapját és távozott.

Tíz perccel később a taxi megállt a Pont Street 487. előtt. Bill csöngetett és vadul dörömbölni kezdett a kopogtatóval. Egy

komor alkalmazott nyitotta ki a kaput. Bill régi ismerősként biccentett oda neki.

– Jó reggelt, Chilvers. Mrs. Revel itthon van?

– Attól félek, uram, hogy éppen most ment el.

– Te vagy az, Bill? – szólalt meg egy hang fent, a lépcsők tetejéről. – Megismertem a férfias kopogásodat. Gyere föl, és mondd el, mit akarsz.

Bill felnézett a rá lenevető arcra, amelynek a látványa összefüggéstelenül hebegő szamarat csinált belőle – és nem csak belőle. Párosával szedte a lépcsőket, és megragadta Virginia Revel kinyújtott kezét.

– Szervusz, Virginia!

– Szervusz, Bill!

A vonzerő titokzatos dolog; száz és száz fiatal nő, még Virginia Revelnél szebbek is kimondhatták volna ezt a „Szervusz, Bill”-t ugyanezzel a hangsúllyal, és mégis minden hatás nélkül. De ez a két egyszerű szó, ha Virginia ejtette ki, részegítő hatással volt Billre.

Virginia Revel huszonhét éves. Magas és roppant vékony – de erről a vékonyságról verseket lehetett volna írni, olyan arányos. Igazi bronzvörös haj, egy kis zöldes csillogással az arany zuhatagban; határozott kis áll, szép kis orr, ferde vágású kék szemek, a félig lecsukott szemhéj alól megvillanó mély, búzavirágkék ragyogással, és leírhatatlanul gyönyörű száj azzal a kis görbülettel az egyik sarkában, amit Vénusz jegyének szoktak mondani. Csodálatos, kifejező arc olyan életteli

sugárzással, amelyre mindig fel kell figyelni. Egyszerűen képtelenség Virginia Revelt nem észrevenni.

Bevitte Billt a kis szalonba: csupa halványkék, halványzöld, halványsárga színek, mint virágok a zöld mezőn.

– Kedves Bill – kezdte Virginia –, nem hiányzol a Külügyminisztériumból? Azt hittem, nélküled egy lépést sem tudnak tenni.

– Üzenetet hoztam a Nagyfejűtől. – Ezzel a tiszteletlen névvel a főnökére talált utalni Bill. – Ja, igen, Virginia, és ha kérdezi, ne felejtsd el, hogy a telefonod rossz volt ma délelőtt.

– De hiszen nem volt rossz.

– Tudom. De azt mondtam neki, hogy rossz volt.

– Miért? Hadd ismerjem meg a Külügy szokásait.

Bill tekintete tele volt szemrehányással.

– Természetesen azért, hogy idejöhessek és láthassalak.

– Jaj, de ostoba vagyok, kedves Bill! Te pedig milyen édes vagy!

– Chilvers azt mondta, hogy már elmentél.

– El is akartam. A Sloane Streetre. Van ott egy hely, ahol csodálatos csípőszorítót lehet kapni.

– Csípőszorítót?

– Igen, Bill. Csí-pő-szo-rí-tót. Csípőszorítót. Hogy leszorítsa a csípőmet. Közvetlenül a bőrödre kell felvenni.

– A nevedben is elpirultam, Virginia. Nem volna szabad az alsóneműdről beszélni egy olyan férfinak, aki nem is a rokonod. Nem ízléses.

– Nincs semmi ízléstelen a csípőszorítóban, kedves Bill. Mindannyiunknak van csípőnk, bár mi, szegény asszonyok, mindent megteszünk, hogy azt higgye a világ, nincs is. Ez a csípőszorító vörös gumiból van, leér majdnem a térdig, és szinte lehetetlen járni benne.

– Borzalmas! – mondta Bill. – De miért hordod?

– Nemes érzéssel tölt el, ha szenvedünk a szép körvonalainkért. De hagyjuk a csípőszorítómat! Halljuk végre George üzenetét.

– Azt kérdezi, vajon itthon leszel-e ma délután négy órakor.

– Nem. A Ranelagh Parkban leszek. De mit akarhat ezzel a szertartásos látogatással? Gondolod, hogy meg akarja kérni a kezemet?

– Nem csodálkoznék rajta.

– Mert ha igen, megmondhatnád neki, hogy jobban szeretem azokat a férfiakat, akik szenvedélyből kérnek meg.

– Mint én?

– Nálad ez nem szenvedély, Bill, hanem szokás.

– Virginia, nem akarsz a…

– Nem, Bill, nem és nem. Délelőtt, ebéd előtt sohasem. Próbálj úgy gondolni rám, mint egy már majdnem középkorú, kedves, anyaszámba menő hölgyre, aki nagyon a szívén viseli a sorsodat.

– Virginia, én annyira szeretlek!

– Tudom, Bill, tudom. És én szeretem, ha szeretnek. Gonosz és szörnyű dolog ez tőlem. Azt szeretném, ha a világ minden kedves embere szerelmes lenne belém.

– A legtöbben meg is teszik, azt hiszem – mondta Bill gyászosan.

– Azt remélem mégis, hogy George nem szerelmes belém. Nem is lehet, úgy gondolom. Annyira lefoglalja a tulajdon érvényesülése. Mit mondott még?

– Csak annyit, hogy nagyon fontos.

– Kezdek kíváncsi lenni, Bill. Kevés olyan dolog van a világon, amit George fontosnak ítél. Azt hiszem, le kell mondanom a Ranelagh-ről. Oda végeredményben bármikor elmehetek. Mondd meg George-nak, hogy alázatosan várom négy órakor.

Bill megnézte a karóráját.

– Ebéd előtt már nem nagyon érdemes visszamennem. Gyere, Virginia, menjünk és együnk valamit.

– Ebédkor el kell mennem valahova.

– Nem számít. Vegyél ki szabadnapot. Hagyj mindent.

– Kedves gondolat – mondta Virginia és rámosolygott.

– Rém aranyos vagy, Virginia! Mondd, szeretsz egy kicsit? Jobban, mint másokat?

– Rajongok érted, Bill. Ha hozzá kellene mennem valakihez, ha valóban hozzá kellene, mondjuk, ha egy könyvben szerepelnék, és a gonosz mandarin azt mondaná: „Vagy hozzámész valakihez, vagy a kínok kínjával halsz meg”, azonnal téged választanálak. Téged bizony. Azt mondanám: „Jöjjön a kis Bill.”

– Hát akkor…

– De nem kell hozzámennem senkihez. Szeretem a gonosz özvegy szerepét.

– De hát mindent megtehetnél, ahogy eddig. Járhatnál-kelhetnél. Alig vennél észre a házban.

– Semmit sem értesz, Bill. Ha én valaha férjhez megyek, szerelemből fogom megtenni.

– És én előbb-utóbb főbe lövöm magam – Bill megint gyászosra váltott.

– Nem, kedves Bill, nem teszed. Elviszel egy szép lányt vacsorázni. Mint tegnapelőtt.

Mr. Eversleigh egy pillanatra zavarba jött.

– Ha Dorothy Kirkpatrickre gondolsz, arra a lányra a *Francia kapocs* szabóságból, én csak… az ördög vigye, nagyon kedves lány, amilyenről csak álmodni lehet. De nem volt semmi…

– Drága Bill, hát persze hogy nem volt semmi. Örülök, hogy jól érezted magad. Csak ne játszd el azt, hogy megtört a szíved, és belehalsz.

Mr. Eversleigh önérzete visszatért.

– Ezt te nem érted, Virginia – mondta kimérten. – A férfiak…

– Természetüknél fogva többnejűek. Tudom. Néha úgy érzem, hogy én meg többférjű vagyok. És ha csakugyan szeretsz Bill, menjünk gyorsan ebédelni.

Ötödik fejezet

Az első éjszaka Londonban

A legjobban kiagyalt tervekbe is becsúszhat hiba. George Lomax is elkövetett egy hibát – volt egy sebezhető pont az előkészületekben. Ez a sebezhető pont Bill volt.

Bill Eversleigh nagyon kedves fiú. Jó krikettjátékos és remek golfozó, kellemes modorú, szeretetre méltó egyéniség, de a Külügyminisztériumba nem az esze, hanem az összeköttetései miatt vették fel. Arra a munkára, amit el kellett végeznie, többé-kevésbé alkalmas volt. George házi kedvencének számított. Sem észt igénylő, sem felelősséggel járó munkát nem végzett. Az volt a dolga, hogy mindig ott legyen George mellett, tárgyaljon azokkal a jelentéktelen alakokkal, akikre George nem akart szót vesztegetni, elvégezzen apró elintéznivalókat, és általában, igyekezzék hasznossá tenni magát. Bill mindezt hűségesen teljesítette is. Amikor George nem volt bent, Bill elterpeszkedett egy nagy karosszékben, elolvasta a sporthíreket, és ezzel tökéletesen alkalmazkodott a minisztériumban az idők során kialakuló munkaköri hagyományokhoz.

George megszokta, hogy Billt küldi, ha valamit el kell intézni, ezért akkor is őt küldte, amikor meg akarta tudni a Union Castle irodájától, mikor is érkezik a *Granarth Castle*. Na most Bill, mint általában a jól nevelt angol fiatalok, kellemes, de alig-alig hallható hangon beszélt. És minden beszédoktató megállapította volna, hogy helytelenül ejti ki a Granarth szót. Bármi másnak is lehetett érteni. Az ügyintéző Carnfrea-nek értette.

A *Carnfrea Castle* következő csütörtökön volt esedékes. Az ügyintéző ezt meg is mondta. Bill köszönetet mondott, és távozott. George Lomax tudomásul vette a tájékoztatást, és ennek megfelelően dolgozta ki terveit. Semmit sem tudott a Union Castle hajóiról, meg volt győződve róla, hogy James McGrath annak rendje és módja szerint csütörtökön érkezik.

Éppen ezért nagyon meglepődött volna, ha Lord Caterham kabáthajtókájának szorongatása közben tudomására jut, hogy a *Granarth Castle* már az előző délutánon horgonyt vetett Southamptonban. És aznap délután két órakor a Jimmy McGrath nevében utazó Anthony Cade a Waterloo pályaudvaron kiszállt a hajóhoz csatlakozó vonatból, intett egy taxinak, és némi gondolkodás után azt mondta a vezetőnek, hogy vigye a Blitz Szállóba.

„Mégis csak érezze magát kellő kényelemben az ember” – gondolta magában, és érdeklődéssel nézett ki a taxi ablakán.

Éppen tizennégy évvel azelőtt járt utoljára Londonban.

Megérkezett a szállodába, foglalt egy szobát, és aztán sétált egy kicsit a Temze-parton. Igazán jó volt megint Londonban

lenni. Persze, minden megváltozott. Volt egy kis vendéglő nem sokkal a Blackfriars híd után, amiben elég sokszor megfordult más komoly fiatalurak társaságában. Akkoriban szocialista volt, lobogó vörös nyakkendőt hordott. Fiatalon. Nagyon fiatalon.

Elindult visszafelé, a Blitzbe. Amikor átment az úton, nekiment egy ember. Majdnem elveszítette az egyensúlyát. Mindketten megálltak, az ember valami bocsánatkérést mormolt, és közben alaposan megnézte Anthonyt magának. Alacsony, széles vállú férfi volt, munkásforma. Volt valami külföldies a kinézetében.

Anthony visszament a szállodába, és azon gondolkozott, miért is vették ilyen gondosan szemügyre. Nem lehetett fontos oka. Talán a napbarnított arca volt feltűnő a sok sápadt londoni arc között, az vonta magára az illető figyelmét. Felment a szobájába, hirtelen odaállt a tükör elé, vizsgálgatta az arcát. Elképzelhető-e, hogy valaki a régi szép idők cimborái közül – mert alig néhányan voltak csak – felismerné, ha valahol összetalálkoznának? Aztán megrázta a fejét.

Tizennyolc éves volt, amikor elhagyta Londont – szőke, kissé telt képű, megtévesztően angyalarcú fiú. Nem valószínű, hogy a sovány, napbarnította, fürkésző tekintetű férfiban bárki felismerhetné a hajdani fiút.

Megcsörrent az ágy melletti telefon. Anthony odasétált hozzá.

– Halló!

A portás hangja válaszolt.

– Mr. James McGrath?

– Én vagyok.

– Egy úr szeretne önnel beszélni.

Anthony őszintén csodálkozott.

– *Énvelem* beszélni?

– Igen uram. Egy külföldi úr.

– Mi a neve?

Némi szünet után szólalt meg újra a portás.

– Felküldöm egy boyjal a névjegyét.

Anthony lerakta a hallgatót és várt. Néhány pillanat múlva kopogtak az ajtón, és egy aprócska boy ezüsttálcán meghozta a névjegyet.

Anthony átvette. Ez a név volt rányomtatva:

LOLOPRETJZYL
BÁRÓ

Most már tökéletesen megértette, miért tartott a portás egy kis szünetet.

Egy-két percig forgatta a névjegyet, aztán döntött.

– Kísérjék fel az urat.

– Máris, uram.

Néhány perc múlva bekísérték a szobába a bárót. Hatalmas ember volt, magas kopasz homlokkal és lenyűgöző legyező alakú szakállal.

Összecsapta a sarkát és meghajolt.

– Mr. McGrath – mondta.

Anthony szinte tökéletesen utánozta a vendég mozdulatait.

– Báró úr – mondta, és odahúzott egy széket. – Kérem, foglaljon helyet. Azt hiszem, még nem volt szerencsém önnel eddig találkozni.

– Úgy van – hagyta rá a báró, és leült. – És ezt rendkívül sajnálom – tette hozzá udvariasan.

– Én pedig nemkülönben – viszonozta Anthony hasonló hangon.

– Térjünk akkor üzletre rá – mondta a báró. – Én képviselek Londonban Herzoszlovákia királypártját.

– Biztos vagyok benne, hogy kitűnően – mormolta Anthony.

A báró meghajlással köszönte meg az elismerést.

– Ön nagyon kedves – mondta mereven. – Mr. McGrath, én semmit ön elől nem titkolok. Eljött a perce a monarchia visszaállításának, amely szünetelésben van ő kegyes felségének, a boldogult emlékezetű IV. Miklósnak vértanúhalála óta.

– Ámen – dünnyögte Anthony. – Akarom mondani, úgy van, úgy van.

– A trónra lesz kerülve őfensége Mihály herceg, aki bírlalja a brit kormány támogatását.

– Nagyszerű – mondta Anthony. – Kedves öntől, hogy mindezt megosztja velem.

– Minden van a legnagyobb rendben, és akkor jön ön, és csinál bajt.

A báró szigorú tekintettel nézett rá.

– Na de kedves báró! – tiltakozott Anthony.

– Igen, tudom, én mit beszélek. Önnél van néhai Sztilptics gróf visszaemlékezése.

A báró most vádló tekintettel nézett Anthonyra.

– És ha nálam van? Mi köze Sztilptics gróf emlékiratának Mihály herceghez?

– Botrányt fog okozni.

– A legtöbb emlékirat ezt teszi – csitítgatta Anthony.

– Tudomása volt sok számos titkokról. Ha csak elárulja a negyedét, Európa zuhan a háborúba.

– Ugyan, ugyan – mondta Anthony. – Nem lehet ilyen hatása.

– Külhonban eluralkodik Obolovicsokról kedvezőtlen kép. Angol közszellem ilyen demokratikus.

– El tudom hinni – mondta Anthony –, hogy az Obolovicsok olykor önkényeskedtek. A vérükben van. De az angol emberek nem is várnak mást a Balkánon. Nem tudom, miért, de ez bizony így van.

– Ön ezt nem érti – mondta a báró. – Ön ezt nem érti egyáltalán. És az én ajkam – sóhajtott – le van pecsételve.

– Mégis mitől fél? – kérdezte Anthony.

– Amíg el nem olvasom a visszaemlékezéseket, nem tudom – magyarázta a báró. – De kell hogy legyen benne valami. A nagy diplomaták mindig tapintatlanok. Ki fog borítani az edényt, ahogy mondani szokták.

– Figyeljen rám – mondta Anthony kedvesen. – Ön nagyon borúlátóan ítéli meg a helyzetet. Ismerem a kiadókat. Évekig ülnek a kéziratokon, mint a kotlóstyúkok. Eltelik egy év is a megjelenésig.

– Nagyon ravasz, vagy nagyon együgyű fiatalember ön. Egy vasárnapi újságban már mindent előkészítettek az emlékirat azonnali megjelenésére.

– Jaj! – Anthony egy kissé meglepődött. – De hát mindent tagadni lehet – reménykedett aztán.

A báró szomorúan rázta a fejét.

– Ön össze és vissza beszél. Térjünk akkor üzletre rá. Ön kap fogni ezer fontot, igaz-e? Látja, én jól értesülve vagyok.

– Mindenesetre gratulálok a királypárt titkos szolgálatának.

– Én ajánlok fel ezerötszázat.

Anthony csodálkozva nézett rá, és aztán szomorúan megrázta a fejét.

– Sajnos, nem megy – mondta szabadkozva.

– Jó. Én ajánlok fel kétezret.

– Nagyon csábító, kedves báró, nagyon csábító. Mégis azt kell mondanom, hogy nem megy.

– Akkor mondja meg ön a saját árát.

– Attól tartok, hogy nem érti meg a helyzetemet. Szívesen elhiszem, hogy ön az angyalok oldalán áll, és hogy ezek az emlékiratok árthatnak az önök ügyének. De én elvállaltam ezt a dolgot, és kötelességem végigvinni. Érti? Nem engedhetem meg magamnak, hogy a másik oldal megvásárolhasson. Ilyet egyszerűen nem tehet meg az ember.

A báró figyelmesen hallgatott. Anthony szavainak végeztével pedig bólintott, nem is egyszer, többször.

– Értem. Angol ember angol becsülete.

– Mi nem egészen így fejezzük ki – mondta Anthony –, de figyelembe véve a szótáraink közti különbséget, azt kell mondanom, hogy ugyanarra gondolunk.

A báró felállt.

– Angol becsületet rendkívüli módon tisztelem – nyilatkoztatta ki. – Más utat kell választanunk. Kívánok önnek jó reggelt.

Összecsapta a bokáját, meghajolt és merev derékkal kivonult a szobából.

„Nem tudom, mit akart ezzel mondani – töprengett Anthony. – Fenyegetésnek szánta? Nem, nem félek az öreg Lóperectől. Ez a név illik is hozzá. Ezentúl Lóperec bárónak fogom nevezni.”

Végigment egyszer-kétszer a szobán, nem tudta, mit is tegyen. A kézirat átadására kikötött határidőig még volt több mint egy hét. Még csak október 5-e volt. Anthony az utolsó pillanatig várni kívánt az átadással. Az igazat megvallva most már mindenáron el akarta olvasni a visszaemlékezést. Már idefelé a hajón meg akarta tenni, de egy kis láz gyötörte, és nem volt kedve olvashatatlan kézírások megfejtéséhez, ugyanis egyetlen oldalt sem írtak géppel. De most már végképp elhatározta, hogy megtudja, miért ez az izgalom.

És itt volt még ez a másik ügy is.

Gyorsan, ösztönösen felkapta a telefonkönyvet, és végignézte a Revel nevűeket. Hat Revel volt a könyvben. Edward Henry Revel sebészorvos a Harley Streeten; James Revel és társa, nyergesmesterek; Lennox Revel, Abbotsbury Mansions, Hampstead; Miss Mary Revel egy ealingi címen; tiszteletre

méltó Mrs. Timothy Revel, Pont Street 487.; és Mrs. Willis Revel, Cadogan Square 42. Leszámítva a nyergeseket és Miss Mary Revelt, négy szóba jöhető név maradt. És egyáltalán nem biztos, hogy a hölgy Londonban lakik. Csóválta a fejét, és becsukta a könyvet.

– Hagyom, hadd dolgozzon a véletlen – mondta. – Rendszerint történik is valami.

A világ Anthony Cade-jeinek szerencséje azon is múlik, hogy ők mennyire bíznak benne. Anthony is megtalálta azt, amit keresett, alig egy félóra múlva, mihelyt belelapozott egy magazinba. Valami életképekről volt szó, amelyeket Perth hercegné rendezett. A középső kép, egy keleti öltözékbe bújtatott hölgy képe alatt ez a felirat tündökölt:

A tiszteletre méltó Mrs. Timothy Revel mint
Kleopátra. Mrs. Revel Lord Edgbaston
gyermeke, leánykori nevén Virginia Cawthron.

Anthony egy ideig elnézte a képet, még csücsörített is, mintha fütyülni szeretne. Aztán kitépte az egész lapot, összehajtotta és zsebre tette. Megint fölment a szobájába, kinyitotta a bőröndjét, és kivette a levélköteget. Előszedte a zsebéből az összehajtott képet, és a köteg zsinórja alá csúsztatta.

Gyorsan megfordult, mert valami zajt hallott a háta mögül. Egy ember állt az ajtóban, egy olyan alak, amilyet Anthony inkább csak egy vígopera kórusában tudott elképzelni. Sötét alak, erőszakos kockafej, visszataszító vigyor az ajkán.

– Mit keres itt? – kérdezte Anthony. – És ki a csuda engedte föl?

– Oda megyek, ahova akarok – mondta az idegen tűrhető angolsággal, de azért külföldire valló torokhangon.

– Hallja, tűnjön el innen!

A férfi le nem vette a szemét az Anthony kezében szorongatott levélkötegről.

– Akkor tűnök el, ha ideadja nekem azt, amiért jöttem.

– És mi volna az, ha szabadna tudnom?

Az ember közelebb lépett.

– Sztilptics gróf emlékiratát – sziszegte.

– Lehetetlen magát komolyan venni – mondta Anthony. – A színdarabokban ilyen az útonálló. Nagyon tetszik a jelmeze. Ki küldte magát ide? Lóperec báró?

– Báró…? – a férfi egy egész sor kemény mássalhangzót erőltetett ki magából.

– Szóval így kell kiejteni. Átmenet a torokköszörülés és a kutyaugatás közt. Én aligha tudnám így kiejteni, nem alkalmas rá a torkom. Továbbra is csak Lóperec bárónak fogom mondani. Szóval ő küldte ide magát, vagy sem?

Látványos tagadás volt a válasz. A látogató még köpött is a feltételezés hallatán. Aztán kivett a zsebéből egy darab papírt, és az asztalra hajította.

– Nézd meg – mondta. – Nézd meg, és reszkess, nyomorult brit!

Anthony érdeklődve nézte a papírt, de az utasítás második felét esze ágában sem volt teljesíteni. A papíron egy emberi kéz

rajza volt látható vörösben.

– Mintha egy kéz volna – jegyezte meg. – De ha azt akarja, szívesen kijelentem, hogy naplemente az Északi-sarkon, kubista stílusban.

– Ez a Vörös Kéz elvtársainak a jele. És én a Vörös Kéz egyik elvtársa vagyok.

– Ne mondja – hitetlenkedett Anthony, és érdeklődve nézegette látogatóját. – A többiek is olyanok, mint maga? Nem tudom, mit szól majd ehhez a Fajtanemesítési Tanács.

Az idegen ingerülten felhorkantott.

– Te kutya – mondta. – A kutyánál is rosszabb. A roskatag monarchia bérence. Ide a kéziratot, és akkor ép bőrrel szabadulsz. Ilyen kegyes a mi testvériségünk.

– Nagyon kedves tőlük – felelte Anthony –, de mind ön, mind pedig ők félreértés áldozatai. Utasításaim úgy szólnak, hogy a kéziratot ne az önök szeretetre méltó társaságának, hanem egy bizonyos könyvkiadónak adjam át.

– Haha – kacagott az idegen. – Azt hiszed, hogy eljuthatsz elevenen abba a kiadóba? Elég a bolond beszédből. Ide a kéziratot, vagy lövök!

Előrántott egy pisztolyt a zsebéből, és felmutatta.

Rosszul ítélte meg Anthony Cade-et. Nem szokott hozzá az olyan emberekhez, akik ugyanolyan gyorsan – vagy még gyorsabban – cselekszenek, mint gondolkoznak. Anthony nem várta be, hogy ráemeljék a pisztolyt. Mihelyt a másik elővette a fegyvert, Anthony ráugrott, és kiütötte a kezéből. Az ütés olyan

erős volt, hogy a fickó megpördült, és a hátát fordította Anthony felé.

A remek lehetőséget nem lehetett kihasználatlanul hagyni. A jól irányzott, erőteljes rúgástól a fickó kibukott az ajtónyílásból a folyosóra, és ott összeesett.

Anthony kilépett utána, de a Vörös Kéz vitéz elvtársának ennyi is elég volt. Ingadozva lábra állt, és elrohant a folyosón. Anthony nem vette űzőbe, hanem visszament a szobájába.

– Ennyit a Vörös Kéz elvtársairól – jegyezte meg. – Látványos megjelenés, de határozott fellépéssel könnyen elintézhető. De hogy jutott be ide ez az idegen? Egy dolog mindenesetre világosan látszik: nem lesz ez olyan könnyű vállalkozás, mint amilyennek eredetileg hittem. Máris összeakadtam a királypárttal is, a forradalmi párttal is. Gondolom, nemsokára megjelenik a nemzetiek és a független szabadelvűek küldöttsége. Biztos, ami biztos, még ma este belekezdek az olvasásba.

Anthony ránézett az órájára, látta, hogy már majdnem kilenc óra van, és eldöntötte, hogy a szobájában vacsorázik. További váratlan látogatásokra nem számított, de úgy érezte, az a dolga, hogy éberen őrködjék. Nem akarta, hogy kifosszák a bőröndjét, míg ő lent üldögél az étteremben. Csöngetett, hozatott egy étlapot, választott egy-két fogást, és rendelt egy üveg Chambertint is. A pincér nyugtázta a rendelést és távozott.

Miközben az ételek érkezésére várakozott, elővette a kéziratot, és az asztalra tette a levelek mellé.

Kopogtattak. A pincér volt az egy kis étkezőasztallal és a vacsorához szükséges dolgokkal. Anthony a kandalló elé lépett. Háttal a szobának állt, arccal a tükör felé, és ahogy szórakozottan belenézett, valami furcsaságot vett észre.

A pincér szeme vadul rátapadt a kéziratra. Egy-egy óvatos pillantást vetett Anthony nem mozduló széles hátára, majd nesztelenül megkerülte az asztalt. Remegett a keze, nyalogatta kiszáradt szája szélét. Anthony jobban megnézte magának. Magas ember, ruganyos, mint minden pincér, borotvált képe állandó mozgásban. Olasz, gondolta magában Anthony, olasz, és nem francia.

A kellő pillanatban Anthony gyorsan sarkon fordult. A pincér zavarba jött egy pillanatra, és úgy tett, mintha a sószóróval hadakozna.

– Mi a neve? – kérdezte Anthony kurtán-furcsán.

– Giuseppe, uram.

– Olasz, ugye?

– Igen, uram.

Anthony olaszra váltott, és a pincér folyékonyan válaszolgatott is. Végül Anthony egy biccentéssel véget vetett a jelenetnek, de egész idő alatt, amíg ette a felszolgált pompás fogásokat, lázasan gondolkodott.

„Vigye az ördög – mondta, csak úgy magának –, lehetetlen, hogy mindenki éppen ezt a kéziratot akarja. Talán képzelődöm.”

A vacsora elfogyott, a tányérokat elvitték, Anthony pedig ismerkedni kezdett a kézirattal. Lassan haladt, mert a néhai

grófnak förtelmes kézírása volt. Az ásítások egyre gyakoribbá váltak. A negyedik fejezet végén fel is adta.

Mindeddig pokolian unalmas volt a szöveg, semmi sem utalt a legcsekélyebb botrányra sem.

Összeszedte a leveleket és a kézirat borítóját, amelyek együtt hevertek az asztalon, és gondosan bezárta őket a bőröndbe. Az ajtót is bezárta, további óvintézkedésként egy széket rakott eléje. A székre pedig rátette a fürdőszobai vizeskancsót.

Elégedetten vette szemügyre ezeket az előkészületeket, aztán levetkőzött és lefeküdt. Még egyszer belefogott a gróf irományába, de a szemhéja egyre nehezebbé vált. A párnája alá gyömöszölte a kéziratot, eloltotta a lámpát, és máris elaludt.

Körülbelül négy óra múlva hirtelen felébredt. Nem tudta, mi ébresztette fel – talán valami zaj, talán csak a veszély tudatának az az érzése, amely ösztönösen kialakul a viszontagságos életet élő emberekben.

Egy percig mozdulatlanul feküdt, megpróbált az érzékeire koncentrálni. Hallott is valami óvatos neszezést, és aztán egy, a sötétnél is sötétebb foltot vett észre közte és az ablak között – igen, a földön, a bőrönd mellett.

Anthony hirtelen kiszökött az ágyból, és a lámpát is felkapcsolta. Felugrott az az alak is, aki mindeddig ott térdelt a bőrönd mellett.

Giuseppe volt, a pincér. Hosszú, vékony kés a jobbjában. Rávetette magát Anthonyra, de az már teljesen tisztában volt a veszéllyel. Neki nem volt fegyvere, Giuseppe viszont mestere lehetett a magáénak.

Anthony félreugrott, Giuseppe döfése nem talált. A következő pillanatban már egymást szorongatva vonaglottak a padlón. Anthony csak egy dologra vigyázott: vadul szorította Giuseppe jobbját, hogy ne tudja a kést használni. Elkezdte lassan hátrafelé feszíteni. Az olasz bal keze megragadta a torkát, vadul fojtogatta. Ő meg csak kétségbeesetten feszítette hátra és hátra a jobb karját.

A kés hangos csattanással hullott a földre. Az olasz egy hirtelen rántással kiszabadította magát Anthony szorításából. Anthony is felugrott, de elkövette azt a hibát, hogy az ajtó felé mozdult: el akarta vágni a menekülés útját. Csak ekkor, már későn vette észre, hogy a szék és rajta a vizeskancsó érintetlenül áll az ajtó előtt.

Giuseppe az ablakon mászott be, és most is arrafelé indult. Az a pillanatnyi szünet, amíg Anthony az ajtó felé moccant, elég volt rá, hogy kiugorjon az erkélyre, átlendüljön a következőre, és eltűnjék a szomszéd ablakban.

Anthony tudta, hogy fölösleges a nyomába szegődni. Az olasz nyilván előre kitervelte a menekülőutat. Anthony csak bajba juthatott volna.

Az ágyhoz lépett tehát, bedugta a kezét a párna alá, és kihúzta a kéziratot. Szerencse, hogy itt volt, és nem a bőröndben. A bőröndhöz lépett és belenézett. Elő akarta venni a leveleket.

És ekkor halkan káromkodni kezdett.

A levelek eltűntek.

Hatodik fejezet

A zsarolás finom művészete

Négy óra előtt pontosan öt perccel Virginia Revel, akit egészséges kíváncsisága pontosságra sarkallt, visszatért a Pont Street-i házba. Kinyitotta kulcsával az ajtót, és az előcsarnokban máris a szenvtelen Chilversbe botlott.

– Bocsásson meg, asszonyom, de itt van egy… khm, illető, aki beszélni szeretne…

Virginia ezúttal nem szentelt kellő figyelmet annak a stiláris finomságnak, amelybe Chilvers mondanivalója lényegét rejtette.

– Lomax? Hol van? A szalonban?

– Nem, asszonyom. Nem Mr. Lomax – Chilvers hangjában egy kis szemrehányás érződött. – Egy illető… én vonakodtam bebocsátani, de azt mondta, hogy felettébb fontos az ügy… a néhai kapitánnyal kapcsolatos, ha jól értettem a szavát. Arra gondoltam, hogy talán mégis látni akarja őt, ezért leültettem… a dolgozószobában.

Virginia gondolkodott egy pillanatig. Évek óta özvegy volt, és azt, hogy nem nagyon beszélt a férjéről, néhányan úgy

értelmezték, hogy a nemtörődöm felületesség mögött még mindig vérzik a szíve. Mások éppen az ellenkezőjét gondolták, azt, hogy Virginia nem nagyon szerette Revelt, és nem tartja helyénvalónak, hogy gyászt tettessen akkor, amikor nem is érzi.

– Említenem kellett volna még, asszonyom – folytatta Chilvers –, hogy az illető mintha külföldi volna.

Virginiát ez egy kissé felvillanyozta. A férje diplomataként szolgált, és ők éppen Herzoszlovákiában voltak, amikor a királyt és a királynőt meggyilkolták. Ez az ember herzoszlovák lehet, valami hűséges öreg szolga, akire most rossz napok járnak.

– Jól tette, Chilvers – szólt, és gyorsan, helyeslően bólintott. – Hol is ültette le? A dolgozószobában?

Könnyed, táncos léptekkel keresztülvágott az előcsarnokon, és benyitott az ebédlő melletti kis szobába.

A vendég a kandalló mellett üldögélt egy széken. Amikor az asszony belépett, felállt és alaposan szemügyre vette. Virginia remekül emlékezett az arcokra, és azonnal biztos volt benne, hogy ezt az embert még sohasem látta. A férfi magas volt, sötét hajú, ruganyos termetű, tagadhatatlanul külföldi, de nem látszott szláv származásúnak. Virginia olasznak, esetleg spanyolnak tartotta.

– Beszélni akart velem? – kérdezte. – Mrs. Revel vagyok.

A férfi néhány másodpercig nem válaszolt. Lassan végignézett a nőn, mint aki minden tulajdonságát fel akarja mérni. Volt némi palástolt arcátlanság a viselkedésében, ezt Virginia azonnal megérezte.

– Elmondaná tehát, miért jött? – kérdezte, most már kissé türelmetlenül.

– Ön Mrs. Revel? Mrs. Timothy Revel?

– Igen. Már megmondtam.

– Helyes. Bölcsen tette, Mrs. Revel, hogy fogadott engem. Különben, mint ahogy a komornyiknak meg is mondtam, a férjéhez kellene fordulnom.

Virginia csodálkozva nézett rá, de ösztönösen elharapta a szájára kívánkozó választ. Csak ennyit mondott, szárazon:

– Lett volna némi nehézsége, ha ezzel próbálkozik.

– Nem hiszem. Kitartó vagyok. De térjünk a tárgyra. Talán felismeri ezt.

Valamit tartott a kezében. Virginia teljes közönnyel nézte.

– Meg tudja mondani, kedves asszonyom, mi ez?

– Levélnek látszik – válaszolta Virginia, és most már meg volt győződve róla, hogy egy zavart elméjű emberrel társalog.

– Talán azt is látja, hogy kinek szól – mondta a férfi sokat sejtetően, és odatartotta a levelet.

– El tudom olvasni – mondta Virginia kedvesen. – O'Neill kapitánynak szól, Párizs, rue de Quenelles 15.

A férfi mohón keresett valamit az asszony arcán, de mintha nem találta volna.

– Elolvasná, kérem?

Virginia átvette a borítékot, kivette belőle a levelet, belenézett, egy pillanat múlva megmerevedett, és már adta is vissza az egészet.

– Magánlevél. Nem az én szememnek szánták.

A férfi kajánul felnevetett.

– Mrs. Revel, gratulálok a csodálatos színészi alakításához. Tökéletesen játssza a szerepét. Mégis azt gondolom, hogy az aláírást nem tagadhatja le.

– Az aláírást?

Virginia megfordította a levelet – és csaknem hátrahőkölt a megdöbbenéstől. Az aláírás szép, gondos kézírással ez volt: Virginia Revel. Elfojtott egy döbbent kiáltást, visszatért a levél elejére, és most már elolvasta az egészet. Aztán gondolkodott egy sort. A levél tartalma nem sok kétséget hagyott afelől, hogy mi a látogatás célja.

– Nos, asszonyom – mondta a férfi –, ez, ugyebár, az ön neve.

– Igen – mondta Virginia. – Ez az én nevem.

(De nem az én írásom – tehette volna hozzá.)

Ehelyett hódítóan rámosolygott a látogatóra.

– Mi volna – mondta mézédesen –, ha nekiülnénk, és megbeszélnénk az egészet?

A férfi zavarban volt. Azt hitte, a nő másképp fog viselkedni. Az ösztönei azt súgták, hogy Virginia Revel nem fél tőle.

– Először is, szeretném tudni, hogyan talált meg.

– Nem volt nehéz.

Előhúzott a zsebéből egy magazinból kitépett lapot, és átadta. Anthony Cade felismerte volna ezt a lapot.

Virginia visszaadta a lapot, és töprengő arcot vágott.

– Értem – mondta. – Nem volt nehéz.

– Ugye, tudja, Mrs. Revel, hogy nem csak ez az egy levél van. Van még több is.

– Rettenetes – mondta Virginia. – Úgy tűnik, iszonyúan indiszkrét voltam.

Látta, hogy a könnyed hang zavarba hozza a férfit. Most már nagyon élvezte a helyzetet.

– Mindenesetre nagyon kedves öntől – mondta bűbájosan mosolyogva –, hogy eljött, és visszahozta őket.

Egy pillanatnyi szünet: a vendég a torkát köszörülte.

– Szegény ember vagyok, Mrs. Revel – mondta végül, és iparkodott jelentőségteljessé tenni a mondatát.

– És ezért kétségtelenül könnyebben fog bejutni a Mennyek Országába. Legalábbis így olvastam.

– Nem adhatom ezeket a leveleket ingyen oda önnek.

– Attól félek, ön tévedésben leledzik. Ezek a levelek annak a személynek a tulajdonát képezik, aki írta őket.

– Lehet, hogy papíron igen, asszonyom, de az önök országában van egy mondás: A törvény annak az oldalán áll, aki birtokon belül van. De miért is akarná ön a törvény segítségét kérni?

– Mert a törvény szigorúan bünteti a zsarolást – emlékeztette vendégét Mrs. Revel.

– Nézze, asszonyom, én nem vagyok bolond. Elolvastam ezeket a leveleket. Egy olyan asszony írta őket a szeretőjének, aki reszketett, hogy a férje rájön mindenre. Elvigyem ezeket a férjének?

– Egy lehetőség elkerülte a figyelmét. A leveleket néhány évvel ezelőtt írták. Mi van, ha én időközben özvegy lettem?

A férfi magabiztosan rázta a fejét.

– Abban az esetben, ha önnek nem volna félnivalója, nem ülne itt velem, és nem alkudozna.

Virginia elmosolyodott.

– Mi az ára? – kérdezte a lehető legüzletiesebb hangon.

– Ezer fontért átadom önnek az egész csomagot. Nagyon kevés, amit kérek, de hát láthatja, nem kedvemre való ez az egész üzlet.

– Eszembe sem jut, hogy ezer fontot adjak önnek – mondta Virginia igen határozottan.

– Asszonyom, én nem alkuszom. Ezer font, és a kezében lesznek a levelek.

Virginia töprengett.

– Adjon egy kis időt, hogy végiggondoljam az egészet. Nem lesz könnyű dolog előteremteni ezt az összeget.

– Akkor talán néhány fontot, mondjuk ötvenet előlegbe. Jövök máskor.

Virginia az órára nézett. Öt perccel múlt négy, és mintha a csengőt is hallotta volna.

– Rendben van – mondta sietve. – Jöjjön holnap, de később. Hat körül.

Odament a fal mellett álló íróasztalhoz, kinyitotta az egyik fiókot, és kivett belőle egy köteg gyűrött bankót.

– Ez itt körülbelül negyven font. Mára be kell érnie ennyivel.

A férfi mohón kapott utána.

– És most szíveskedjék haladéktalanul távozni – mondta Virginia.

A férfi engedelmesen el is ment. A nyitott ajtón keresztül Virginia egy pillanatra látta George Lomaxet, Chilvers éppen felkísérte a lépcsőn. Mikor a bejárati ajtó becsukódott, Virginia kikiabált.

– Erre gyere, George! Chilvers, ide hozza a teát, legyen szíves.

Kitárta a két ablakot, és amikor George Lomax belépett a szobába, az asszony kacagó szemmel és lobogó hajjal állt az ablakban.

– Egy pillanat, George, és becsukom, de úgy éreztem, hogy itt szellőztetni kell. Láttad a zsarolót az előszobában?

– Kit?

– Zsarolót, George. Zsa-ro-lót, zsarolót. Valakit, aki zsarol.

– Drága Virginia, ezt nem mondhatod komolyan!

– De igen, George.

– De hát kit akart itt megzsarolni?

– Engem, George.

– De drága Virginia, mit csináltál?

– Ami azt illeti, most épp nem csináltam semmit. A derék úr összetévesztett valaki mással.

– Remélem, hívtad a rendőrséget!

– Nem én. De gondolom, szerinted hívnom kellett volna.

– Nos… – George törte a fejét. – Nem, nem, talán nem. Lehet, hogy okosan döntöttél. Belekeveredhettél volna valamiféle pletykahadjáratba ezzel kapcsolatban. Még talán tanúvallomást is kellene tenned!

– Szívesen tettem volna – mondta Virginia. – Szerettem volna, ha beidéznek, szerettem volna látni, hogy a bírák csakugyan minden aljas tréfát megengednek-e maguknak, ahogy írják. Roppant izgalmas lehetett volna. A múltkor jártam a Vine Street-i rendőrségen, mert elvesztettem egy gyémántbrosst. Megismerkedtem ott egy végtelenül kedves felügyelővel… kedvesebb emberrel még sosem találkoztam.

George szokása szerint nem törődött a lényegtelen eseményekkel.

– És mit csináltál azzal a gazemberrel?

– Attól tartok, hagytam, hogy megtegye.

– Mit tegyen meg?

– Hogy megzsaroljon.

Olyan rémület ült ki George arcára, hogy Virginia kénytelen volt az ajkába harapni.

– Azt mondod… jól értem, azt mondod, hogy nem tisztáztad a félreértést, amelynek alapján a zsaroló a tettek mezejére lépett?

Virginia a fejét rázta, és csak oldalról pillantott George-ra.

– Az isten szerelmére, Virginia, te megőrültél.

– Sejtettem, hogy ezt mondod.

– De miért, az isten szerelmére, miért?

– Több oka volt. Először is olyan csodálatosan csinálta… mármint azt, ahogy megzsarolt. Nem szeretnék egy művészt megzavarni, amikor épp szépen csinálja a dolgát. És, értsd meg, engem még sohasem zsaroltak meg…

– Remélem, hogy ez így is van.

– És tudni akartam, milyen érzés.

– Képtelenség megérteni téged, Virginia.

– Tudtam, hogy nem fogsz megérteni.

– Remélem, pénzt nem adtál neki.

– Csak egész keveset – mondta Virginia bocsánatkérően.

– Mennyit?

– Negyven fontot.

– De Virginia!

– Kedves George, hiszen egy estélyi ruháért is megadok ennyit. Legalább olyan érdekes új tapasztalatot vásárolni, mint új ruhát. Sőt, érdekesebb.

George Lomax a fejét csóválta, de ingerültségének kinyilatkoztatásától visszatartotta Chilvers megjelenése a teával. Virginia fürge ujjai azonnal megragadták a nehéz ezüst teáskannát, maga a hölgy pedig visszatért az előbbi témához.

– Volt egy másik okom is, George. Komolyabb ok, értelmesebb ok. Minket, asszonyokat általában önzőnek tartanak, de én ezen a délutánon jót tettem egy másik asszonnyal. A zsarolónk nem fog másik Virginia Revelt keresni. Azt hiszi, hogy már megtalálta az igazit. Szegény asszony, kétségbe lehetett esve, amikor azt a levelet megírta. A zsarolónak a lehető legkönnyebb dolga lett volna vele. Most, bár még nem tudja, nehéz dolga lesz. Azzal az előnnyel indulok, hogy az én életem kifogástalan, és addig játszom vele, amíg fel nem adja. Legalábbis a könyvekben így mondják. Fortély, George, sok-sok ravaszság.

George még mindig a fejét csóválta.

– Nekem ez nem tetszik – erősködött. – Egy csöppet sem tetszik.

– Nem baj, kedves George. Úgysem azért jöttél ide, hogy zsarolókról beszélgessünk. Miért is jöttél ide? A helyes válasz: „hogy téged láthassalak”, hangsúllyal a *téged* szón. És jelentőségteljesen szorítsd a kezem, hacsak nem ettél vajas süteményt, mert akkor mindent a szemeddel kell elintézned.

– Azért jöttem, hogy téged láthassalak – mondta George komolyan. – És örülök, hogy éppen egyedül vagy.

– Jaj, George, ez túl hirtelen fordulat – mondta Virginia, és bekapott egy szem mazsolát.

– Szívességet akartam kérni tőled. Téged, Virginia, mindig rendkívüli varázserővel megáldott hölgynek tartottalak.

– Ó, George!

– És rendkívül értelmes asszonynak.

– Ez igen! Ez az ember igazán ismer engem.

– Kedves Virginia! Holnap Angliába érkezik egy bizonyos fiatalember, és szeretném, ha találkoznál vele.

– Rendben van, George, de tisztázzuk: a te játékod, a te felelősséged.

– Ha te is úgy akarnád, bevethetnéd a varázserődet.

Virginia oldalra hajtotta a fejét.

– Kedves George, én nem vagyok hivatásos varázserőművész. Kedvelek néha embereket, és ha úgy adódik, ők is kedvelnek engem. De nem hiszem, hogy képes lennék hidegvérrel megszédíteni egy védtelen idegent. Ilyet nem tesz

az ember, George, nem tesz. Vannak hivatásos szirének, akik sokkal jobban csinálják, mint ahogy én tudnám.

– Róluk szó sem lehet, Virginia. A fiatalember egyébként kanadai, a neve McGrath…

– Vagyis skót származású kanadai – következtetett Virginia kifogástalanul.

– Valószínűleg teljesen idegenül mozog az angol társaság magasabb köreiben. Örülnék, ha méltányolhatná egy igazi angol úriasszony báját és varázsát.

– Mármint az enyémet?

– Pontosan.

– Miért?

– Tessék?

– Kérdezem, miért? Nem kínálsz fel minden kanadainak, aki brit földre teszi a lábát, egy igazi angol úriasszonyt. Mi ebben a ráció, George? Hogy nyersebben fogalmazzak: *neked* milyen érdeked fűződik ehhez?

– Nem hiszem, hogy ez rád tartoznék, Virginia.

– De hát nem állhatok neki csak úgy varázsolni, hogy a miérteket és hogyanokat ne tudjam.

– Szokás szerint a legkülönösebben fogalmazod meg a dolgokat, Virginia. Az emberek azt hihetnék…

– És nem volna igazuk? Rajta, George, halljuk azt a részletesebb tájékoztatást!

– Drága Virginia, rövidesen némileg feszültebbek lesznek a körülmények egy bizonyos közép-európai államban. Nem részletezendő okok miatt kívánatos, hogy ez a bizonyos Mc…

izé, Mr. McGrath felismerje, miszerint a monarchia visszaállítása Herzoszlovákiában elengedhetetlenül fontos az európai béke megóvásához.

– Az európai békére vonatkozó kijelentés vegytiszta ostobaság – mondta Virginia teljes nyugalommal –, de a monarchiákért bármikor síkra szállok, legfőképp, ha olyan festői országról van szó, mint Herzoszlovákia. Ezek szerint elindítasz egy királyt a nagy herzoszlovák akadályversenyen. Kit?

George vonakodott ugyan válaszolni, de nem látta a módját, hogyan is kerülhetné ki. A beszélgetés egyáltalán nem úgy alakult, ahogyan eltervezte. Azt hitte, hogy Virginia készséges és tanulékony eszköz lesz a kezében, szívesen veszi az ajánlatot, és nem tesz fel kínos kérdéseket. Csakhogy egészen másképp történt. Virginia mindent tudni akart, és George, aki lesújtó véleménnyel volt a női titoktartásról, semmiképp sem szándékozott mindent elárulni neki. Tévedett: Virginia nem volt alkalmas erre a feladatra. A végén még bajt is okozhat. Az pedig, ahogy a zsarolóval folytatott beszélgetésről beszámolt, fenntartásokat ébresztett benne. Kiszámíthatatlan teremtés, nem képes a komoly dolgokat komolyan venni.

– Obolovics Mihály herceget – felelte végül, látva, hogy Virginia választ vár a kérdésére. – De kérem, hogy ez ne szivárogjon ki.

– Ne légy szamár, George! Az újságok máris tele vannak mindenféle utalásokkal, cikkek dicsérik agyba-főbe az Obolovics-dinasztiát, úgy beszélnek a meggyilkolt IV. Miklósról,

mintha félig szent lett volna, félig pedig hős, pedig csak egy ostoba fráter volt, aki belehabarodott egy harmadosztályú színésznőbe.

George meghátrált. Végképp megbizonyosodott róla, hogy hibát követett el, amikor Virginia segítségére számított. Most már gyorsan szabadulni kell tőle.

– Igazad van, kedves Virginia – hadarta, és felállt, hogy elköszönjön. – Nem kellett volna téged terhelnem ezzel az ajánlatommal. De fontos, hogy a herzoszlovák válságot a birodalmak ugyanazon a szemüvegen keresztül lássák, mint mi, és ennek a McGrathnek tudomásom szerint komoly kapcsolatai vannak újságírói körökben. Te meggyőződéses királypárti vagy, ezt az országot jól ismered, úgy gondoltam tehát, okos gondolat, ha találkozol vele.

– Ez a történtek magyarázata?

– Igen, de abban biztos vagyok, hogy ez az ember nem tetszett volna neked.

Virginia ránézett egy pillanatra, és aztán elnevette magát.

– George – mondta –, hazugnak bizony pocsék vagy.

– Na de Virginia!

– Pocsék, javíthatatlanul pocsék! Ha olyan tanult volnék, mint te, különb hazugságot találtam volna ki. Olyat, amit esetleg el is hittek volna. De mindent meg fogok tudni a dologról, szegény George-om. Ebben biztos lehetsz. Mr. McGrath rejtélye. Nem csodálkoznék, ha néhány felvilágosítást máris kapnék. Ezen a héten, Chimneysben.

– Chimneysben? Hát te elmész Chimneysbe?

George képtelen volt kétségbeesését palástolni. Azt hitte, hogy még idejében eléri Lord Caterhamet, és megakadályozhatja a meghívást.

– Lady Eileen, tudod, Batyu, telefonált ma reggel, és meghívott.

George tett még egy utolsó kísérletet.

– Unalmas társaság lesz, azt hiszem – mondta. – Nem a te műfajod, Virginia.

– Kedves jó George, miért nem bízol bennem, miért nem mondod el az igazat? Még mindig nem késő.

George megfogta Virginia kezét, majd csüggedten elengedte.

– Az igazat mondtam – szónokolta hidegen, és még csak el sem pirult.

– Ez már jobb volt – biztatta Virginia –, de még mindig nem elég jó. Fel a fejjel, George, ott leszek Chimneysben, és bevetem a varázserőmet, hogy a te kifejezésedet használjam. Mulattatóbbá vált az élet ezekben a napokban. Előbb a zsaroló, utána szegény George a diplomáciai bonyodalmaival. Vajon elmond-e mindent annak a szépasszonynak, aki valósággal esdekel a bizalmáért? Nem, az utolsó fejezetig nem fog elárulni semmit. Viszontlátásra, George. Még egy utolsó rajongó pillantást távozás előtt! Nem sikerül? Ó, George, legalább ne duzzogj!

Virginia a telefonhoz szaladt, amint meghallotta, hogy George súlyos léptekkel elhagyja a házat.

Mihelyt a kapcsolat létrejött, Lady Eileen Brentet kérte a telefonhoz.

– Te vagy az, Batyu? Holnap annak rendje és módja szerint ott leszek Chimneysben. Micsoda? Hogy unni fogom magam? Dehogyis fogom. Hat pár lóval se tudnál visszatartani! Szóval látjuk egymást!

Hetedik fejezet

Mr. McGrath visszautasít egy meghívást

A levelek eltűntek!

Mihelyt felfogta az eltűnés tényét, tisztában volt vele, hogy semmit sem tehet. Tudomásul kell vennie. Megértette, hogy nem üldözheti Giuseppét a Blitz Szálló folyosóin. Ha megteszi, csak fölösleges feltűnést kelt, és minden valószínűség szerint akkor sem szerezheti vissza a levélköteget.

Arra a következtetésre jutott, hogy Giuseppe összekeverte a levélköteget – mert más csomagolás volt rajta – a keresett kézirattal. Mihelyt ráeszmél, hogy hibázott, újabb kísérletet fog tenni, hogy kézre kerítse az emlékiratokat. Anthonynak alaposan felkészülve kell fogadnia ezt az újabb kísérletet.

Eszébe jutott az a lehetőség, hogy hirdetést ad fel, úgy próbálja visszaszerezni a leveleket. Mert akár a Vörös Kéz elvtársainak küldötte volt Giuseppe, akár a királypártnak – és Anthony ezt tartotta valószínűbbnek –, a levelek egyik megrendelő számára sem lehettek érdekesek, és a fickó alighanem megragadná a lehetőséget, hogy egy kis pénzhez jusson a levelek visszaszolgáltatásával.

Mikor mindezt végiggondolta, ágyba bújt, és békésen aludt reggelig. Sejtette, hogy Giuseppe nem lelkesednék egy újabb éjszakai találkozásért.

Mire felébredt, teljesen készen állt a haditerve. Pompásan megreggelizett, átfutotta az újságokat (rengeteg hír a herzoszlovák olajmezőkről), és utána bejelentkezett a szálloda igazgatójánál. És mert Anthony Cade arról volt nevezetes, hogy csendes kitartással mindig eléri, amit akar, ezúttal is sikerrel járt.

Az igazgató, egy mézesmázos modorú francia a magánirodájában fogadta.

– Azt hallottam, hogy tárgyalni óhajt velem, Mr… izé… McGrath.

– Úgy van. Tegnap délután érkeztem ide, a szállodába. A szobámban vacsoráztam, és egy Giuseppe nevű pincér szolgált ki.

Itt megállt.

– Csakugyan van egy Giuseppe nevű pincérünk – vetette oda közönyösen az igazgató.

– Volt valami különös a pincér viselkedésében, de nem nagyon törődtem vele. Később, az éjszaka során arra ébredtem, hogy valaki csendben besurrant a szobámba. Meggyújtottam a lámpát, és azt láttam, hogy ez a Giuseppe éppen a bőröndömben kutat.

Az igazgató közönye nyomban elpárolgott.

– Én erről semmit sem hallottam – jelentette ki. – Miért nem hozták ezt a tudomásomra?

– Birkóztunk egy kis ideig. Egyébként kés volt nála. A végén sikerült megugrania. Az ablakon át.

– És ön mit tett ezután, Mr. McGrath?

– Ellenőriztem a bőröndöm tartalmát.

– Hiányzott belőle valami?

– Semmi… említésre méltó – mondta Anthony szép lassan.

Az igazgató fellélegzett és hátradőlt.

– Ennek örülök – jegyezte meg. – De, már megbocsásson, Mr. McGrath, nem értem az ön viselkedését. Miért nem próbálta meg fellármázni a szállodát? Miért nem üldözte a tolvajt?

Anthony vállat vont.

– Mint már mondtam, nem vitt el semmi értékes dolgot. Természetesen tisztában vagyok vele, hogy ez az ügy voltaképp a rendőrségre tartozik…

Elhallgatott. Az igazgató minden lelkesedés nélkül ismételgette:

– Természetesen… a rendőrségre…

– Abban mindenesetre biztos voltam, hogy a fickónak sikerül megszöknie, és mert semmi értékes nem hiányzott, minek terhelnénk vele a rendőrséget…

Az igazgató igyekezett mosolyogni.

– Látom, Mr. McGrath, ön érti, hogy én egyáltalán nem lelkesedem azért, hogy a rendőrséget értesítsük. Az én szempontomból az ilyesmi mindig végzetes. Ha az újságok megneszelik, hogy egy híres, nagy szállodában, mint a mienk, történt valami, le nem szállnak rólunk, bármilyen csekélységről legyen is szó.

– Úgy van – helyeselt Anthony. – Azt mondtam önnek, hogy semmi értékes dolgot nem vittek el, és ez bizonyos szempontból így is van. A tolvaj semmi számára értékeset nem talált, elvitt azonban valamit, ami számomra mégis értéket jelent.

– Mit?

– Leveleket, igazgató úr.

Az igazgató arcára nyomban kiült az emberfölötti mértékű diszkréciónak az a kifejezése, ami csakis franciáktól telik.

– Értem – morogta. – Tökéletesen értem. Az ilyen dolog természetesen nem tartozik a rendőrségre.

– Ebben egyetértünk. De meg kell értenie, hogy én mindenáron vissza akarom szerezni a leveleket. A világnak abban a részében, ahonnan jövök, az emberek maguk szokták elintézni ezeket a dolgokat. Ezért azt kérem öntől, hogy adja meg a lehető legteljesebb tájékoztatást a Giuseppe nevű pincérről.

– Nincs semmi akadálya – mondta az igazgató egy-két pillanatnyi szünet után. – Emlékezetből természetesen nem tudom megadni az adatokat, de ha visszajön egy félóra múlva, mindent a rendelkezésére bocsátok, amire csak kíváncsi.

– Nagyon köszönöm. Nekem ez tökéletesen megfelel.

Fél óra múlva Anthony visszament az irodába. Az igazgató valóban a szavának állt. Ott volt előtte egy papíron minden szükséges adat Giuseppe Manelliról.

– Amint láthatja, körülbelül három hónapja állt be hozzánk. Ügyes, tapasztalt pincér. Nagyon meg voltunk vele elégedve. Már öt éve Angliában van.

Együtt átnézték azoknak a szállodáknak és éttermeknek a listáját, amelyekben az olasz dolgozott. Egyetlen dolgot fedezett fel Anthony, ami figyelemre méltónak tűnt. A szóban forgó szállodák közül kettőben is volt komolyabb rablás az alatt az idő alatt, amikor Giuseppe ott dolgozott, bár egyik esetben sem vetődött rá a gyanúnak az árnyéka sem. Mégis, a tény figyelemre méltó.

Lehet, hogy Giuseppe csak egy ügyes szállodai tolvaj? Csak a szokásos szakmai tevékenyégét végezte, amikor átkutatta Anthony bőröndjét? Talán a levélköteg éppen a kezében volt, amikor Anthony meggyújtotta a lámpát, és Giuseppe csak azért gyűrte a zsebébe, hogy a keze szabad legyen. Ebben az esetben az egész csak közönséges rablás.

Ez ellen vallott azonban Giuseppe izgatottsága, amikor előző este meglátta az asztalon heverő iratokat. Nem volt mellette sem pénz, sem olyan értéktárgy, amely felkelthette volna egy közönséges tolvaj érdeklődését.

Nem, Anthony meg volt győződve róla, hogy Giuseppe valamilyen külső megbízónak dolgozott. Abból a tájékoztatásból, amit az igazgatótól kapott, talán kiderül valami Giuseppe magánéletéről, és ezen az úton talán nyomára lehet bukkanni. Fogta a papírt, és felemelkedett.

– Nagyon szépen köszönöm. Gondolom, azt fölösleges is megkérdeznem, hogy Giuseppe a szállodában van-e még.

Az igazgató mosolygott.

– Az ágya érintetlen, és minden holmija itt maradt. Rögtön azután megszökhetett, hogy megtámadta önt. Nem hiszem,

hogy egyhamar találkoznánk vele.

– Én is úgy gondolom. Mindenesetre hálásan köszönöm. Egyelőre a szállóban maradok.

– Remélem, hogy sikerrel jár. Bár, be kell vallanom, kételkedem benne.

– Mindig bízni kell a szerencsében.

Anthony egyik első dolga az volt, hogy kikérdezzen néhány olyan pincért, aki jóban volt Giuseppével, de nem sok használható adathoz jutott. Írt a már említett gondolatmenet alapján egy hirdetést, és eljuttatta az öt legolvasottabb napilapnak. Éppen indulni akart, hogy elmenjen abba az étterembe, amelyben Giuseppe a Blitz előtt dolgozott, amikor megszólalt a telefon. Anthony felvette.

– Halló, kivel beszélek?

Egy kifejezéstelen hang válaszolt.

– Mr. McGrathszel szeretnék beszélni.

– Én vagyok. És ön ki?

– Itt a Balderson & Hodgkins Kiadó. Egy pillanat türelmet kérek. Kapcsolom Mr. Baldersont.

„A nagyra becsült kiadó – gondolta Anthony. – Már ők is kezdenek aggódni? Nincs okuk rá. Még egy hetünk van.”

Hirtelen egy szívélyes hang ütötte meg a fülét.

– Halló, Mr. McGrath?

– Személyesen.

– Én Balderson vagyok a Balderson & Hodgkinstól. Mi van a kézirattal, Mr. McGrath?

– Mi volna? – mondta Anthony.

– Mindenféle baj. Úgy tudom, Mr. McGrath, hogy ön nemrég érkezett ide Dél-Afrikából. Éppen emiatt aligha tudja felmérni a helyzetet. Bajok lesznek a kézirattal, Mr. McGrath, komoly bajok. Néha úgy érzem, kár volt igent mondani rá.

– Csakugyan?

– Biztosíthatom, hogy igen. Most azt szeretném, ha minél hamarabb megkaphatnám, és néhány másolatot készíttethetnék róla. Mert akkor, még ha az eredetit elpusztítják is… nos, nem történnék szerencsétlenség.

– Elképesztő – mondta Anthony.

– Megértem, hogy ön ezt képtelenségnek tartja, Mr. McGrath. De szerintem nincs tisztában a helyzettel. Megpróbálták megakadályozni, hogy a kézirat eljusson a mi irodánkba. Nyíltan és őszintén meg kell mondanom, hogy ha ön személyesen akarná idehozni, tíz az egyhez, hogy soha nem érne ide vele.

– Kétlem – mondta Anthony. – Ha el akarok jutni valahova, rendszerint el is jutok.

– Nagyon veszélyes emberekkel került szembe. Én magam sem hittem volna ezt akár csak egy hónappal ezelőtt. El kell mondanom, Mr. McGrath, megfenyegettek minket, meg akartak vesztegetni, hízelgéssel rászedni, hol az egyik fél, hol a másik, azt sem tudom, hol áll a fejem. Azt tanácsolom, meg ne kísérelje idehozni a kéziratot. Egy munkatársunk elmegy önhöz a szállodába, és átveszi.

– És ha a banda vele is végez? – kérdezte Anthony.

– Akkor a felelősség minket terhel, és nem önt. Ön átadja a kéziratot megbízottunknak, és erről írott elismervényt kap. Az… izé, az ezer fontról szóló csekk, amelyet át kell adnunk önnek, csak jövő szerdán esedékes annak a megállapodásnak értelmében, amelyet a néhai… a néhai szerző, tudja, kiről van szó… végrendeleti végrehajtóival kötöttünk. De ha ez nem felel meg, elküldöm a megbízottal a saját csekkemet ugyanerről az összegről.

Anthony gondolkodott egy-két pillanatig. Az utolsó napig meg akarta tartani a kéziratot, hogy kiderítse, miért van ez a nagy felfordulás. De be kellett látnia, hogy a kiadó érvelése helytálló.

– Rendben van – mondta, és sóhajtott egy kicsit. – Legyen úgy, ahogy ön akarja. Küldje a megbízottat. De ha nem bánja, jobb szeretném a csekket most megkapni, mert lehet, hogy már jövő szerda előtt elhagyom Angliát.

– Kérem, Mr. McGrath. Megbízottunknak holnap reggel az lesz az első dolga, hogy önt felkeresse. Jobb, ha nem innen, az irodából megy valaki. Mr. Holmes Dél-Londonban lakik. Elmegy önhöz, mielőtt ide bejönne, és átvételi elismervényt ad önnek a csomagról. Azt javaslom, hogy helyezzen el ma este egy hamis csomagot a szálloda páncélszekrényébe. Ellenfeleink tudomást fognak erről szerezni, és éppen ezért nem fogják ma éjjel az ön lakosztályát megtámadni.

– Rendben van. Úgy teszek, ahogyan mondta.

Töprengő arccal tette le a telefont.

Utána nekiállt, hogy folytassa félbeszakadt nyomozását az agyafúrt Giuseppe előélete dolgában. Semmire sem jutott. Giuseppe valóban ott dolgozott abban a bizonyos étteremben, de senki nem tudott semmit a magánéletéről vagy baráti köréről.

„Akkor is elkaplak, fiacskám – morogta Anthony. – Elkaplak, bizony. Csak idő kérdése.”

Második londoni éjszakája maga volt a békesség.

Másnap reggel kilenckor felküldték Mr. Holmes névjegyét – Balderson & Hodgkins Kiadó. Utána megjelent maga Mr. Holmes, egy rokonszenves, csendes kis ember. Anthony átadta a kéziratot, és megkapta az ezer fontról szóló csekket. Mr. Holmes betette a kéziratot a kis barna táskájába, jó napot kívánt, és távozott. Egyszerűen ment az egész.

„Talán meggyilkolják útközben – mormolta félhangosan Anthony, kinézve az ablakon. – Nem tudom. Végképp nem tudom.”

Fogta a csekket, néhány sornyi írást is mellékelt hozzá, borítékba tette, és gondosan lezárta. Jimmynek elég sok pénze volt éppen akkor, amikor Anthonyval találkozott Bulawayóban, tisztes összeget adott hát neki, és a pénznek gyakorlatilag még semmi híja sem volt.

„Az egyik munka el van végezve, a másik még nincs – mondta magában. – Eddig igazán kontár módra csináltam. De még nincs vége. Megfelelő álöltözet, és máris megyek, hogy körülnézzek a Pont Street 487-ben.”

Összeszedte a holmiját, lement, kifizette a számlát, és a csomagját felrakatta egy taxira. Mindenkinek borravalót adott, aki az útjába került – bár a legtöbben a kisujjukat sem mozdították az ő kényelme érdekében –, és éppen indulni akart, amikor az egyik boy szaladt le hozzá a lépcsőn egy levéllel a kezében.

– Önnek jött uram, éppen ebben a pillanatban.

Anthony sóhajtott, és egy újabb shillinget kotort elő. A taxi felhördült, csak úgy csikorogtak az eresztékei, és Anthony kinyitotta a levelet.

Furcsa iromány volt. Négyszer is el kellett olvasnia, hogy megértse, miről is van szó benne. Köznapi angol nyelvre fordítva (mert nem köznapi angolsággal írták, hanem azon a különlegesen nyakatekert nyelven, amely a kormányhivatalokból érkező írásokat jellemzi) azt tartalmazta, hogy Mr. McGrath aznap – csütörtökön – meg fog érkezni Dél-Afrikából Angliába, homályosan utalt Sztilptics gróf visszaemlékezéseire, és felkérte Mr. McGratht, hogy semmit se tegyen ebben az ügyben, amíg nem folytat bizalmas megbeszélést Mr. George Lomaxszel és néhány más személyiséggel, akiknek fontosságáról ködösen biztosították. De volt mellette egy félreérthetetlen meghívás Chimneysbe, másnapra, péntekre, Lord Caterhamhez.

Rejtélyes és teljességgel zavaros közlés. Anthonynak nagyon tetszett.

– Jó öreg Anglia! – mormolta szeretetteljesen. – Szokás szerint két nappal az események után. Kár. De hát nem mehetek

le Chimneysbe hamis név alatt. Bár talán van a környéken egy kis fogadó. Anthony Cade ellakhat benne, és senkinek sem fog feltűnni.

Kihajolt az ablakon, újabb úti célt adott meg a vezetőnek. Elégedetlen horkantás volt a válasz.

A taxi London kevésbé előkelő szálláshelyeinek egyike előtt állt meg. A viteldíj azonban az előkelő kiindulóponthoz volt szabva.

Ezúttal Anthony Cade néven jelentkezett be, leült a sivár írószobában, elővett egy levélpapírt, amelyen még a legendás Blitz Szálló fejléce díszelgett, és sebesen írni kezdett.

Elmagyarázta, hogy már kedden megérkezett, hogy átadta a szóban forgó kéziratot a Balderson & Hodgkins Kiadónak, és sajnálkozva visszautasította a Lord szíves meghívását, mondván, hamarosan elhagyja Angliát. Szépen alá is írta: Őszinte híve, James McGrath.

„És most munkára fel – mondta, és felragasztotta a bélyeget a borítékra. – James McGrath el, jő Anthony Cade.”

Nyolcadik fejezet

A halott

Ugyanezen a csütörtökön Virginia Revel a Ranelagh-ben teniszezett. Amíg hazafelé tartott a Pont Streetre, elnyúlva a hosszú, fényűző limuzinban, egész idő alatt kis mosoly játszadozott az ajka körül: készült a szerepére, a várható beszélgetésre. Elképzelhető volt persze, hogy a zsaroló el sem jön, de Virginia majdnem biztos volt abban, hogy találkoznak. Hiszen nagyon könnyű prédának tettette magát. No, most talán egy kis meglepetés éri a látogatót!

A kocsi megállt a ház előtt. Virginia a sofőrhöz fordult, mielőtt nekivágott volna a lépcsőnek.

– Hogy van a felesége, Walton? Meg sem kérdeztem.

– Azt hiszem, már jobban, asszonyom. A doktor azt mondta, hogy fél hét tájban még benéz. Szükség lesz még a kocsira?

Virginia gondolkozott egy kicsit.

– Nem leszek itthon a hétvégén. A hat negyvenessel megyek a Paddingtonról, de nem lesz szükségem magára, jó lesz egy taxi is. Beszéljen csak az orvossal. És ha ő azt mondja, hogy jót tenne

az asszonykának, ha elmennének valahova a hétvégén, vigye el, Walton. Fizetem a számlát.

A hálálkodásnak egy sietős biccentéssel véget vetett, felszaladt a lépcsőn, izgatottan kereste a táskájában a kulcsot, de aztán eszébe jutott, hogy el sem vitte. Csengetett nagy gyorsan.

Nem jött senki az ajtóhoz, és ahogy várakozott, feljött a lépcsőn utána egy fiatalember. Kopott ruhában volt, egy halom szórólapot tartott a kezében. Odatartott egyet Virginia elé, hogy jól láthassa a címet: „Miért is szolgáltam a hazámat?” A másik kezében persely volt.

– Nem vehetek egy nap kettőt ebből a pocsék versből – mondta Virginia mentegetőzve. – Már vettem egyet délelőtt. Becsületszavamra.

A fiatalember felnézett az égre, és kacagni kezdett. Virginia vele nevetett. Ahogy végigmérte a fickót, megállapította, hogy kellemesebb látvány, mint az átlagos munkanélküli. Tetszett neki a barna képe, sportos alakja. Szinte sajnálta, hogy nem tud állást adni neki.

Ekkor azonban kinyílt a bejárati ajtó, és Virginia máris megfeledkezett a munkanélküliségről. Az ajtót ugyanis őszinte meglepetésére a szobalánya, Elise nyitotta ki.

– Hol van Chilvers? – kérdezte ingerülten, mikor belépett.

– De hát elment, madame, a többiekkel.

– Hova ment? És miféle többiekkel?

– Datchetbe, madame, a nyaralóba, ahogy a táviratban volt.

– Táviratban? – szaladt ki a talaj Virginia lába alól.

– Madame küldött egy táviratot. Egészen biztos. Egy órája érkezett.

– Nem küldtem semmiféle táviratot. Mi volt benne?

– Azt hiszem, még mindig az asztalon van, *là bas*[5].

Elise már jött is vissza, és diadalittasan adta asszonya kezébe a papírt.

A távirat Chilversnek szólt. Ez volt a szövege:

„Kérem, vigye le a teljes személyzetet a nyaralóba, és készítsenek elő mindent egy hétvégi fogadásra. Az öt negyvenkilences vonattal induljanak.”

Ebben nem volt semmi szokatlan, ilyesfajta üzeneteket szokott küldeni, ha váratlanul eszébe jutott, hogy fogadást ad a Temze-parti házikóban. Mindig le kellett mennie a teljes személyzetnek, csak egy idős asszony maradt otthon, őrizni a házat. Chilvers semmi meghökkentőt nem találhatott az üzenetben, és mint hű szolga, teljesítette a parancsot.

– Én azért maradtam itt – magyarázta Elise –, mert tudtam, hogy madame szeretné, hogy becsomagoljak.

– Ostoba beugratás! – csapta oda a táviratot Virginia. – Hiszen tudja, Elise, hogy Chimneysbe megyek! Ma reggel mondtam.

– Azt hittem, madame meggondolta magát. Már máskor is volt ilyen, madame.

Virginia egy kis mosollyal ismerte el, hogy a vád nem teljesen alaptalan. Igyekezett magyarázatot találni erre a szokatlan ugratásra. Elise máris szolgált vele.

– *Mon Dieu!*[6] – csapta össze a kezét. – Talán betörők! Tolvajok! Küldenek egy ilyen hamis táviratot, a *domestique*[7] elmegy, ők meg kirabolják a házat.

– Ez bizony meglehet – mondta bizonytalanul Virginia.

– Igen, madame, ez biztos. Ilyenekkel van tele az újság mindennap. Madame hívja fel a rendőrséget, de most mindjárt, mert ha a rablók hamarabb érnek ide, elvágják a torkunkat!

– Ne izgassa fel magát, Elise. Nem jönnek ide, és nem vágják el senkinek a torkát délután hat órakor.

– Madame, kérem, én kiszaladok, és hozok egy rendőrt. Azonnal!

– Minek? Ne legyen csacsi, Elise. Menjen fel, és csomagolja be a holmimat Chimneyshez, ha még nem tette volna meg. Az új Cailleaux-féle estélyit, a fehér marokkói kreppet és – igen, igen, a fekete bársonyt is. A fekete bársony illik a politikához.

– Madame gyönyörű a vízzöld szaténban – javasolta Elise, akinek szakmai ösztönei máris rendbe jöttek.

– Nem, azt nem viszem. Siessen, Elise, legyen szíves. Nem sok időnk van. Küldök egy táviratot Chilversnek Datchetbe, és amikor indulunk, beszélek a sarki rendőrrel, hogy tartsa szemmel a házat. Elise, ne forgassa már megint a szemét! Ha már most, amikor nem történt semmi, ennyire meg van ijedve, mit csinál, ha egy sötét sarokból előugrik valaki, és magába mártja a kését?

Elise felsikoltott, sietve felfutott a lépcsőn, de azért hátra-hátrapislogott a válla fölött.

Virginia egy fintorral köszönt el Elise távolodó hátától, és az előcsarnokból a kis dolgozószobába indult, a telefonhoz. A lány javaslata, hogy hívják fel a rendőrséget, nem is hangzott olyan rosszul, máris meg akarta fogadni.

Kinyitotta az ajtót, odament a telefonhoz. Már a kezében volt a hallgató, amikor hirtelen megállt. A karosszékben ugyanis egy férfi terpeszkedett, furcsa, összegömbölyödött testhelyzetben. A nagy izgalomban Virginia teljesen megfeledkezett arról, hogy látogatót vár. Úgy látszik, a látogató szép csendben elaludt várakozás közben.

Odalépett a székhez, gonoszkodó mosollyal a szája körül. Aztán a mosoly hirtelen lefagyott az ajkáról.

Az az ember nem aludt. *Halott volt.*

Tudta, ösztönösen és azonnal tudta, pedig még észre sem vette a földön a csillogó kis pisztolyt, meg sem látta a szív fölött a megperzselődött kis lyukat, körülötte a sötét foltot, és a férfi szörnyű, leesett állát.

Némán állt, a két kezét az oldalára szorította. A nagy csendben meghallotta, hogy Elise lefelé rohan a lépcsőn.

– Madame! Madame!

– Tessék!

Gyorsan az ajtóhoz lépett. Ösztöne azt súgta, hogy titkolja el az egészet, legalábbis egyelőre, Elise elől. Tudta, hogy Elise nyomban hisztérikus rohamot kapna, neki pedig most teljes csendre és nyugalomra van szüksége, hogy mindent végig tudjon gondolni.

– Madame, talán az volna a legjobb, ha felraknám a láncot az ajtóra. A rablók bármikor itt lehetnek.

– Igen, tegye meg, ha jónak látja. Mindent, amit jónak lát.

Hallotta a lánc csörgését, aztán Elise felfelé kopogó lépteit, és megkönnyebbülten fellélegzett.

Előbb a halottra nézett, utána a telefonra. Tiszta sor, azonnal hívnia kell a rendőrséget.

Mégsem tette meg. Csak állt, megkövülve a rémülettől, és ellentmondó gondolatok sora cikázott át az agyán. A hamis távirat! Vajon van-e köze ahhoz, ami történt? Mi lett volna, ha Elise nincs otthon? Akkor neki kellett volna kinyitni az ajtót, már ha a kulcs a táskájában lett volna, ahogy illik. És akkor egyedül lett volna a házban a meggyilkolt emberrel – egy olyan emberrel, aki korábban már megzsarolta. Természetesen meg tudta volna magyarázni; de a magyarázatot nem érezte igazán megnyugtatónak. Eszébe jutott, hogy George is milyen hihetetlennek találta. Vajon mások is annak tartanák? És a levelek? Nem ő írta őket, de vajon sikerülne-e bizonyítania?

Halántékára tette a kezét, a fejét szorongatta.

„Gondolkoznom kell – motyogta. – Gondolkoznom kell, de erősen.”

Ki engedte be ezt az embert? Elise biztosan nem. Ha ő tette volna, azonnal megemlíti. Az egész annál képtelenebbnek tetszett, mennél tovább törte a fejét rajta. Igen, csak egy dolgot lehet tenni – hívni a rendőrséget.

Nyúlt a telefon felé, amikor hirtelen eszébe jutott George. Igen, egy férfira van szüksége, megfontolt, kiegyensúlyozott

férfira, aki érdemük szerint tudja megítélni a dolgokat, és megmondja, mit a legcélszerűbb tennie.

Aztán csak a fejét rázta. George nem jó. Első gondolata azonnal a tulajdon pozíciója körül forogna. Utálná, ha belekeverednék egy ilyen ügybe. Nem, George-ról szó sem lehet.

Ellágyult az arca. Igen, Bill! Azonnal hívta is.

Közölték vele, hogy fél órája indult el Chimneysbe.

– Ó, a csudába! – csapta le a kagylót Virginia. Rettenetesnek érezte, hogy össze van zárva egy hullával, és nincs senki, akivel egy szót válthatna.

Ebben a pillanatban megszólalt az utcai csengő.

Virginia felugrott. Néhány másodperc múlva megint csengettek. Tudta, hogy Elise fent csomagol, és nem hallja.

Kiment az előcsarnokba, kiakasztotta a láncot, elhúzta az összes reteszt, amelyeket Elise gondosan bezárt. Mély lélegzetet vett, és kitárta az ajtót. A munkanélküli fiatalember állt a lépcsőn.

Virginia túlfeszült idegei megnyugodtak, és azonnal belekezdett a mondókájába.

– Jöjjön be, kérem – mondta. – Lehet, hogy van itt valami munka a maga számára.

Bevitte az ebédlőbe, leültette, ő is leült szemben vele, és figyelmesen nézte.

– Bocsásson meg – mondta. – Maga talán…

– Eton, aztán Oxford – mondta a fiatalember. – Ezt szerette volna tudni, nem igaz?

– Valami ilyesfélét – vallotta be Virginia.

– Azért csúsztam le ilyen látványosan, mert képtelen vagyok a rendes munkát megbecsülni. Remélem, nem valami rendes munkát akar nekem kínálni.

Egy parányi mosoly jelent meg a hölgy ajkán.

– Nem. Nagyon rendelleneset.

– Jól van – mondta a fiatalember elégedett hangon.

Virginia továbbra is őszinte elismeréssel méregette a bronzbarna arcot és a sportos termetet.

– Tudja – kezdte magyarázni –, bajban vagyok, és a barátaim mind… szóval magas állású emberek. Mindnek van vesztenivalója.

– Az nekem nincs. Folytassa. Mi az a baj?

– Egy hulla van a szomszéd szobában. Meggyilkolták, és nem tudom, mit is tegyek.

Olyan egyszerűen mondta ki mindezt, mint egy gyerek. És a fiatalember nagyot nőtt a szemében azzal, ahogyan a bejelentést fogadta. Mintha életének minden napján ilyen vallomásokat kellett volna meghallgatnia.

– Kitűnő – mondta a fiatalember szinte lelkesen. – Mindig szerettem volna egy kis nyomozómunkát végezni. Megnézzük a hullát, vagy előbb elmondja nekem a tényeket?

– Talán kezdjük a tényekkel – mondta Virginia egy kis szünet után, azon törve a fejét, hogyan is lehetne a történetet rövidre fogni, és aztán halkan és értelmesen a folytatáshoz látott. – Ez az ember tegnap volt itt először, és beszélni akart velem. Levelek voltak nála. Szerelmes levelek, az én aláírásommal…

– De a leveleket nem ön írta – mondta szép csendesen a fiatalember.

Virginia csodálkozva nézett rá.

– Honnan tudja?

– Kikövetkeztettem. De menjünk tovább.

– Meg akart zsarolni, és én… nem tudom, hogy meg fogja-e érteni… szóval én hagytam.

Kérdően nézett, a férfi pedig biztatóan bólintott.

– Természetesen értem. Tudni akarta, hogy milyen érzés.

– Hogy maga milyen okos! Pontosan ezt éreztem.

– Igen, *valóban* okos vagyok – mondta szerényen a fiatalember. – De azért kevesen értenék meg ezt az érzést. Tudja, a legtöbb embernek nincs képzelőtehetsége.

– Azt hiszem, ez igaz. Azt mondtam ennek a férfinak, hogy jöjjön vissza ma, úgy hat óra felé. Mikor megjöttem a Ranelagh Parkból, kiderült, hogy egy hamis távirattal az egész személyzetet eltávolították a házból, csak a szobalányom maradt itt. És mikor a dolgozószobába léptem, ott volt ez az ember holtan.

– Ki engedte be?

– Nem tudom. Ha a szobalány engedte volna be, szólt volna róla.

– Tudja a lány, hogy mi történt?

– Nem mondtam meg neki.

A fiatalember bólintott és felállt.

– Akkor lássuk a hullát – mondta frissen. – De hadd mondjak annyit: általában legjobb igazat mondani. A hazugság maga

után vonja a következő hazugságot, és állandóan hazudozni rettenetesen egyhangú dolog.

– Azt tanácsolja, hogy hívjam fel a rendőrséget?

– Valószínűleg. De előbb nézzük meg a zsarolót.

Virginia kivezette a szobából. A küszöbön megállt, és visszanézett rá.

– Most jut eszembe. Még meg se mondta a nevét.

– A nevemet? Anthony Cade.

Kilencedik fejezet

Anthony eltakarít egy hullát

Anthony követte Virginiát, és magában mosolygott. Váratlan fordulatot vettek az események. De amikor a székben ülő test fölé hajolt, már megint elkomolyodott.

– Még meleg – mondta. – Legfeljebb fél órája halt meg.

– Éppen mielőtt hazaértem?

– Pontosan.

Anthony kiegyenesedett, összehúzta a szemöldökét. Aztán kérdezett valamit, aminek Virginia nem látta eleinte a célját.

– Ugye, a lány nem jött be ide, a szobába?

– Nem.

– Tudja, hogy ön itt volt?

– Igen. Beszéltem vele az ajtón keresztül.

– Mikor már megtalálta a hullát?

– Igen.

– És nem mondott neki semmit?

– Jobb lett volna, ha megteszem? Féltem, hogy jelenetet csinál. Francia, hajlamos a túlzásokra, tudja. Végig akartam gondolni, mi a leghelyesebb lépés.

Anthony bólintott, de nem mondott semmit.

– Látom, ön szerint kár, hogy így történt.

– Nos, igen, kár, Mrs. Revel. Nagyon egyszerűsítette volna a dolgokat, ha ön és a szobalány együtt találják meg a holttestet, mindjárt az ön hazatérésekor. Mert akkor ezt az embert biztosan az ön hazaérkezése *előtt* ölték volna meg.

– Így meg azt mondhatják, hogy *utána*... Értem.

Anthony figyelte az asszonyt, hogyan emészti meg ezt a lehetőséget, és megállapította, hogy helyesen ítélte meg őt első beszélgetésük során, odakint a lépcsőn. Ez a nő nemcsak szép, hanem bátor és okos is.

Virginiát annyira elfoglalta ez a rejtély, hogy fel sem tűnt neki, milyen könnyedén nevezi a nevén őt ez az idegen fiatalember.

– Nem értem, miért nem hallotta a lövést Elise – mormolta.

Anthony a nyitott ablakra mutatott. Egy kocsi kipufogója éppen nagyot durrant.

– Tessék. London nem olyan hely, ahol egy pisztoly elsütését észre lehet venni.

Virginia egy kis borzongással fordult az üldögélő hulla felé.

– Olasznak néz ki – mondta érdeklődve.

– Olasz is – válaszolta Anthony. – Úgy gondolom, hogy az állandó foglalkozása pincér. Csak a szabadidejében zsarol. A neve valószínűleg Giuseppe.

– Istenem! – kiáltotta Virginia. – Maga valóságos Sherlock Holmes!

– Nem – sajnálkozott Anthony. – Egyszerű szélhámos vagyok. Majd később elmagyarázom. Szóval ez az ember mutatott néhány levelet, és azután pénzt kért. Adott neki?

– Adtam.

– Mennyit?

– Negyven fontot.

– Baj – mondta Anthony minden különösebb meglepődés nélkül. – Nézzük meg azt a bizonyos táviratot.

Virginia fölvette az asztalról, és átadta. Látta, hogy a férfi arca elkomorodik.

– Mi a baj?

Anthony szótlanul a feladás helyére mutatott.

– Barnes – mondta. – És ön a Ranelagh Parkban volt ma délután. Könnyen küldhette ön is.

Virginia érdeklődve hallgatta. Úgy érezte, hogy a hurok egyre szorul körülötte. Ez az ember mindent világosan megmutatott, amit ő csak bizonytalanul érzett agyának valamilyen hátsó rejtekében.

Anthony elővette a zsebkendőjét, a kezére csavarta, úgy vette fel a pisztolyt.

– Nekünk, bűnözőknek óvatosaknak kell lennünk – mondta bocsánatkérően. – Tudja, az ujjlenyomatok…

Hirtelen megmerevedett. A hangja is megváltozott, mikor megszólalt. Éles volt, támadó.

– Mrs. Revel – mondta –, látta már ezt a pisztolyt valaha?

– Nem – mondta Virginia csodálkozva.

– Biztos benne?

– Tökéletesen.

– Van pisztolya?

– Nincs.

– Nem is volt soha?

– Soha.

– Biztos benne?

– Tökéletesen.

Anthony le nem vette róla a szemét, Virginia pedig meglepetve nézett vissza, nem értette, miért változott meg a férfi hangja.

Egy sóhajtás, és Anthony megint a régi önmaga volt.

– Furcsa – mondta. – Ezt hogyan magyarázná?

Odatartotta a pisztolyt. Szemrevaló kis jószág volt, szinte játékszer – de halálos játékszer. És bele volt vésve a Virginia név.

– De hát ez lehetetlen! – kiáltotta az asszony.

Olyan őszinte volt a döbbenete, hogy Anthony akaratlanul is hitt neki.

– Üljön le – mondta csendesen. – Több van ebben, mint az ember először gondolná. Először is: mik a feltételezéseink? Két lehetőség van. Az első: az a Virginia, aki a leveleket írta, valahogyan a nyomára lelt ennek az embernek, lelőtte, eldobta a pisztolyt, elvette a leveleket, és elinalt. Elképzelhető, nem igaz?

– Meglehet – mondta Virginia kelletlenül.

– A második feltételezés sokkal érdekesebb. Az, aki meg akarta ölni Giuseppét, önt is gyanúba akarta keverni, sőt az is

lehet, hogy ez volt a fő célja. Megölhették volna bárhol, de ők rengeteg fáradság és nehézség árán *ide* csalták, és, bárkik voltak is, mindent tudtak önről, a datcheti nyaralóról, a ház szokásairól, még arról is, hogy ön ma délután a Ranelagh Parkban lesz. Lehet, hogy képtelenségnek tetszik, de meg kell kérdeznem, vannak-e ellenségei, Mrs. Revel?

– Természetesen nincsenek. Ilyenek legalábbis nem.

– Akkor az a kérdés, hogy mit csináljunk. Megint csak két lehetőség van. A: felhívjuk a rendőrséget, elmondunk mindent, és bízunk az ön támadhatatlanul magas pozíciójában és mindeddig feddhetetlen előéletében. B: kísérletet teszek arra, hogy megszabaduljak a holttesttől. Természetes hajlamaim miatt természetesen a B tervet választanám. Mindig is kíváncsi voltam arra, hogy kellő ravaszsággal titokban tudnék-e tartani egy bűnügyet, gyermekesen irtózom viszont bármiféle vérontástól. De az A terv biztonságosabb. És van egy csonka A terv is. Hívjuk a rendőrséget stb., de nem beszélünk a pisztolyról, meg a zsaroló levelekről. Ha ugyan még nála vannak.

Gyorsan kiforgatta az áldozat zsebeit.

– Ettől bizony mindent elszedtek – jelentette ki. – Semmi sincs nála. Nagy üzletelés lesz még ezekkel a levelekkel... Hopp, de mi ez itt? Egy lyuk a bélésben. Valami beleakadt, kiszakította, és egy kis papírdarab itt ragadt.

Kipiszkálta a papírt, miközben szónokolt, és megmutatta. Virginia is megnézte.

– Kár, hogy nincs meg a többi része –mondta Anthony. – Chimneys, csütörtök, 23:45. Mintha valami találka volna.

– Chimneys? – kiáltotta Virginia. – Jaj, de furcsa!

– Miért furcsa? Túl választékos hely egy ilyen közönséges fickónak?

– Chimneysbe megyek ma este. Legalábbis oda akartam.

Anthony hátraperdült.

– Mit mondott? Megismételné?

– Úgy volt, hogy Chimneysbe megyek ma este.

Anthony csak bámult rá.

– Kezdek tisztábban látni. Lehet, hogy nincs igazam, de azért érdekes. Van olyasvalaki, aki mindenáron meg akarja akadályozni, hogy ön eljusson Chimneysbe?

– Az unokabátyám, George Lomax – mondta Virginia, és elmosolyodott. – De azért sosem gyanúsítanám gyilkossággal George-ot.

Anthony nem mosolygott. Gondolataiba mélyedt.

– Ha most felhívja a rendőrséget, búcsút mondhat a mai útnak Chimneysbe. Még a holnapinak is. Én meg azt szeretném, ha ott lenne. Zavarba fogja hozni ismeretlen barátainkat. Mrs. Revel, hajlandó a kezembe adni a sorsát?

– Vagyis B terv?

– Igen, B terv. Az első teendő, hogy a szobalányát eltávolítsuk a házból. Van rá mód?

– Természetesen.

Virginia kiment a hallba, és felkiabált az emeletre.

– Elise! Elise!

– Madame?

Anthony szapora beszélgetés foszlányait hallotta, majd a bejárati ajtó nyitását és csukódását. Virginia visszajött.

– Elment. Elküldtem egy illatszerért, és azt mondtam, hogy az a bolt nyolcig nyitva van. Mondanom sem kell, hogy nincs nyitva. Elise ide már nem jön vissza, hanem a következő vonattal utánam utazik.

– Jól van – helyeselt Anthony. – Nekiláthatunk a hulla eltávolításának. Ósdi módszer, de mégis meg kell kérdeznem, akad-e valami bőröndszerűség a házban.

– Magától értetődik. Jöjjön le az alagsorba, és válogasson.

Sokféle bőrönd volt az alagsorban. Anthony kiválasztott egy kellő méretű és szilárdságú darabot.

– Ezzel majd én foglalkozom – mondta tapintatosan. – Kérem, menjen fel, és készüljön az útra.

Virginia szót fogadott. Kibújt a teniszruhájából, felvett egy halványbarna utazóruhát és egy kackiás kis narancsszínű kalapot, és mire lejött, Anthony már várta az előcsarnokban. Mellette egy gondosan leszíjazott bőrönd.

– Szerettem volna elmondani az életem történetét – mondta a férfi –, de anélkül is elég mozgalmas ez az este. A következőket kell tennie. Rendeljen taxit, rakassa fel a csomagját, a bőröndöt is. Irány a Paddington. Rakja be a bőröndöt a poggyászmegőrzőbe. Ott leszek a peronon. Mikor elmegy mellettem, ejtse le a poggyászjegyét. Én felveszem, úgy teszek, mintha visszaadnám, de a valóságban nálam marad. Ön elmegy Chimneysbe. A többit csak bízza rám.

– Nagyon kedves magától – mondta Virginia. – Mégsem illik, hogy egy idegent egy hullával ilyen csúful megterheljek.

– Tartom szerencsémnek – mondta szórakozottan Anthony. – Ha itt volna egy barátom, Jimmy McGrath, azt mondaná, hogy minden ilyesféle dolog nagyon is nekem való.

Virginia rábámult.

– Milyen nevet mondott? Jimmy McGrath?

Anthony szigorúan nézett vissza rá.

– Igen. Miért? Hallott már róla?

– Igen. Méghozzá nemrég – mondta tétovázva, majd hirtelen folytatta. – Mr. Cade, beszélnem kell magával. Nem tudna lejönni Chimneysbe?

– Nemsokára találkozunk, Mrs. Revel. Efelől biztosíthatom. És most az egyik összeesküvő lopva el a hátsó ajtón. A másik összeesküvő dicsfényben el a taxihoz.

A terv zökkenőmentesen működött. Anthony fogott egy másik taxit, időben ott volt a peronon, felszedte a leejtett jegyet. Aztán megkereste kissé viharvert, használt Morrisát, amelyet azért szerzett be aznap, hogy legyen kocsija, ha a tervei megkövetelik.

A Morrison tért vissza a Paddingtonra, átadta a jegyet egy hordárnak, az kihozta a bőröndöt a raktárból, és gondosan elhelyezte a kocsin. Anthony máris indult.

Az útja most Londonon kívülre vezetett. Notting Hill, Shepherd's Bush, aztán a Goldhawk Road végig Brentfordon és Hounslow-n át. Kijutott a Hounslow és Staines közötti hosszú útszakaszra. Forgalmas út volt, állandóan jöttek-mentek a

kocsik. Valószínűtlen, hogy itt kerék- vagy lábnyomokat azonosítani lehessen. Anthony megállította a kocsit. Kiszállt, és sárral gondosan bekente a rendszámtáblát. Várt, és amikor egyik irányból sem jött senki, kinyitotta a bőröndöt, kiemelte Giuseppe holttestét, szépen lefektette az út szélére, egy kanyar belső oldalán, hogy a lámpák ne nagyon világítsák meg.

Beszállt a kocsiba, és elhajtott. Az egész dolog pontosan másfél percig tartott. Jobbra kanyarodott, Burnham Beeches erdején keresztül indult London felé. Az erdőnél megállt, kiválasztotta a legmagasabb fát, és szép módszeresen felmászott rá. Ez még neki is elég komoly feladat volt. Az egyik legfelső ágra felkötött egy kis csomagolópapírba burkolt valamit, és gondosan betuszkolta a fatörzs egyik üregébe.

„Ravasz dolog így szabadulni meg a pisztolytól – mondta magának némi elégedettséggel. – Mindenki a földön keresgél, és a pocsolyákban kotorászik. És nem sok ember lehet Angliában, aki fel tudja küzdeni magát erre a fára.”

Most pedig vissza Londonba, a Paddingtonra. Beadta a bőröndöt a megőrzőbe, de most az érkezési oldalon. Vágyakozva gondolt jó nagy szelet steakekre, sok-sok ropogós sült krumplira. Bűntudatosan rázta meg a fejét, és rápillantott a karórájára. Feltöltötte a Morrist benzinnel, és megint útnak indult. Ezúttal északra.

Fél tizenkettőkor állította le a kocsit Chimneys mellett, a parkban. Kiugrott, gyorsan átmászott a kertfalon, és a ház felé sietett. Tovább tartott, mint gondolta, így hát a végén rohanni kezdett. Egy nagy szürke tömb bontakozott ki a sötétségből –

Chimneys tiszteletre méltó épülete. A távolban a toronyóra háromnegyedet ütött.

23:45 – ez az időpont állt a papírdarabon. Anthony már a teraszon volt, és felnézett a házra. Minden sötét és csendes.

„Hamar fekszenek ezek a politikusok” – morogta maga elé.

Hirtelen egy hang ütötte meg a fülét. Egy lövésé. Gyorsan megfordult. A hang a házból jött, ebben biztos volt. Várt egy percet, de síri csend honolt mindenütt. Odament egy franciaablakhoz, mert mintha a mögül hallotta volna a lövést. Megfogta a kilincset. Az ablak zárva volt. Két másikkal is próbálkozott, és vadul figyelt. Mindenütt csend.

A végén már-már úgy érezte, hogy csak képzelődött, vagy talán csak egy orvvadász lőtt az erdőben. Elégedetlenül, nyugtalanul fordult meg, és indult visszafelé a parkon át.

Visszanézett a ház felé, és egyszerre csak lámpa gyulladt az egyik első emeleti ablakban. A következő pillanatban megint elaludt, és az egész kastély újra sötétségbe borult.

Tizedik fejezet

Chimneys

Badgworthy felügyelő az irodájában. Az idő reggel 8:30. Badgworthy felügyelő magas, méltóságteljes egyén, és minden lépése szabályszerű. Ha szakmai nehézségei adódnak, nehezen lélegzik. Mellette Johnson közrendőr, nagyon új fiú a testületben, még rajta a tojáshéj, olyan, mint egy emberi képet öltött kiscsirke.

Élesen megcsörrent a telefon az asztalon, a felügyelő szokásos hivatali komolyságával vette fel.

– Rendőrség, Market Basing. Itt Badgworthy felügyelő beszél. Mit óhajt?

Majd kissé megváltozik a hangja. Mert, ahogy a felügyelő rangban magasabban áll, mint Johnson, ugyanúgy mások rangban magasabban állnak, mint Badgworthy felügyelő.

– Szolgálatára, mylord. Hogy tetszik mondani? Nem értem tisztán, mit tetszik mondani.

Hosszú szünet, a felügyelő hallgat, máskor rezzenéstelen arcán gyorsan változó kifejezéssel. Végül egy kurta „Azonnal,

mylord”, és leteszi a kagylót. Johnsonhoz fordul, fontosságának teljes tudatában.

– Őlordsága volt. Gyilkosság Chimneysben.

– Gyilkosság – visszhangozza Johnson, teljesen a hír hatása alatt.

– Gyilkosság, bizony – mondja a felügyelő őszinte elégedettséggel.

– De hát itt nálunk sosem volt még gyilkosság. Legalábbis én nem hallottam róla. Csak amikor Tom Pearse lelőtte a kedvesét.

– De az, hogy úgy mondjam, nem is gyilkosság volt, hanem az ital – mondta a felügyelő rosszallóan.

– Azért is nem kötötték fel – állapította meg bánatosan Johnson. – De ez igazi gyilkosság, ugye, uram?

– Igen, Johnson. Őlordsága egyik vendégét, egy külföldi urat holtan találták. Lelőtték. Ablak nyitva, kint lábnyomok.

– Kár, hogy külföldi – sajnálkozott Johnson.

Így nem is volt olyan érdekes a gyilkosság. A külföldieket könnyebben lövik le.

– Őlordsága fel van dúlva – folytatta a felügyelő. – Mindjárt felszedjük Cartwright doktort, és visszük magunkkal. Ha szerencsénk van, senki sem piszkálja meg azokat a lábnyomokat.

Badgworthy a hetedik mennyországban érezte magát. Gyilkosság! Chimneysben! Badgworthy felügyelő foglalkozik az üggyel. A rendőrség nyomon van. Szenzációs letartóztatás. Előléptetés és megdicsőülés az említett felügyelő számára.

„De csak akkor – mondta magában Badgworthy felügyelő –, ha a Scotland Yard nem üti bele az orrát.”

A gondolat lehűtötte egy kicsit. Mert az adott körülmények között ez felettébb valószínű.

Megálltak Cartwright doktornál. A doktor még fiatal volt, és nagyon buzgó. Pontosan úgy viselkedett, mint Johnson.

– Istenemre! – kiáltott. – Tom Pearse ideje óta nem volt nálunk gyilkosság.

Mindhárman belepréselődtek a doktor kis kocsijába, és máris robogtak Chimneys felé. Mikor elhúztak a helyi kocsma, a Vidám krikettező előtt, az orvos megpillantott valakit az ajtóban.

– Egy idegen – mondta. – Jóképű fickó. Mióta lehet itt? És mit csinál a Krikettezőben? Eddig még nem is láttam. Tegnap este érkezhetett.

– De nem vonattal jött – mondta Johnson.

Johnson bátyja volt a helyi állomáson a hordár, éppen ezért a rendőr mindent tudott az érkezésekről és indulásokról.

– Kik érkeztek Chimneysbe tegnap? – kérdezte a felügyelő.

– Lady Eileen a három negyvenessel jött két úrral együtt, egy amerikaival és egy katonával. Egyiküket sem kísérte személyzet. Őlordsága az öt negyvenessel jött, vele egy külföldi úr, biztos az, akit megöltek. És a külföldi úr inasa. Ezzel a vonattal érkezett Mr. Eversleigh is. Mrs. Revel a hét huszonötössel jött, és azzal jött egy másik külföldi úr is, horgas orrú, kopasz. Mrs. Revel szobalánya pedig a nyolc ötvenhatossal érkezett.

Johnsonnak elfogyott a levegője, elhallgatott.

– A Krikettezőbe senki sem jött?

Johnson tagadólag intett.

– Akkor kocsival kellett jönnie – mondta a felügyelő. – Johnson, írja fel, hogy visszajövet érdeklődni kell a Krikettezőben. Mindent tudnunk kell az idegenekről. Nagyon napbarnított ábrázatú ez az úr. Könnyen lehet, hogy ő is valahonnan messziről érkezett.

A felügyelő bólintott, de nagyon jelentőségteljesen, mintha azt akarná jelezni, hogy ő aztán igazán éber – őt soha, semmilyen körülmények között sem lehetne rajtakapni, hogy elszunyókál.

A kocsi a kapunál befordult a kastély parkjába. A ház leírása minden útikönyvben megtalálható. Az *Angol történelmi házak* címűben (ára 21 shilling) például a harmadik helyen. Csütörtökönként társaskocsik érkeznek Middlinghamből, és megmutogatják azokat a részeket, amelyek a nagyközönség számára hozzáférhetőek. Mindezek tükrében érthető, hogy miért nincs szükség most Chimneys bemutatására.

A bejárati ajtónál egy ősz hajú és tökéletes modorú komornyik fogadta őket. Mintha csak azt mondta volna: „Nem szoktunk hozzá, hogy e falak közt gyilkosság történjék. Csúf napokat élünk. Teljes nyugalommal fogadjuk a sorscsapást, és utolsó leheletünkig úgy teszünk, mintha semmi szokatlan nem történt volna.”

– Őlordsága várja önöket – mondta a komornyik. – Erre szíveskedjenek.

Egy kedves kis szobába vezette őket, Lord Caterham menedékébe ebben a csupa nagyszerűségben, és bejelentette:

– A rendőrség, uram, és Cartwright doktor.

Lord Caterham szemmel látható nyugtalansággal járt fel és alá.

– Csakhogy végre megjött, felügyelő úr. Nagyon köszönöm. Hogy van, Cartwright? Szörnyű dolog ez, kérem. A lehető legszörnyűbb dolog.

És Lord Caterham addig turkált idegesen a hajában, amíg minden tincs külön-külön égnek nem állt, és birtokosuk még a szokásosnál is kevésbé emlékeztetett egy birodalmi főrendre.

– Hol van a holttest? – kérdezte az orvos kurtán, gyakorlatiasan.

Lord Caterham odafordult hozzá, mintha megkönnyebbült volna a szabatos kérdés hallatán.

– A Tanácsteremben. Ott, ahol megtalálták. Nem akartam, hogy hozzányúljanak. Azt gondoltam, hogy… khm, hogy ez a leghelyesebb.

– Lordságodnak igaza van – mondta helyeslőleg a felügyelő.

Már a kezében volt az irón és a jegyzettömb.

– És ki fedezte fel a hullát? Ön, mylord?

– Jó ég, dehogy! – tiltakozott Lord Caterham. – Csak nem hiszi, hogy én ilyen istentelenül korai órán fel szoktam már kelni?! Nem, egy cselédlány találta meg. Sikoltozott is, azt hiszem. De hallani nem hallottam. Akkor aztán bejöttek hozzám, én meg persze felkeltem és lejöttem. És itt volt.

– Felismerte, hogy az ön egyik vendége az?

– Úgy van, felügyelő.

– Név szerint?

Ez az egyszerű kérdés zavarba hozta Lord Caterhamet. Kétszer is kinyitotta a száját, majd mindig újra becsukta. Végül bátortalanul megkérdezte:

– Azt kérdezi… azt kérdezi… mi volt a neve?

– Úgy van, mylord.

– Nos – kezdte Lord Caterham, és lassan körülnézett, mintha segítséget várna valahonnan –, nos a neve, mármint a neve az volt, igen, határozottan az volt, hogy Szaniszló gróf.

Lord Caterham viselkedése annyira furcsa volt, hogy a felügyelő letette a ceruzát, és szótlanul rámeredt. De ebben a pillanatban történt valami, ami jót tett a zavart főrendnek.

Kinyílt az ajtó, és egy lány lépett be a szobába. Magas volt, karcsú, a haja sötét, az arca vonzó, kissé fiús, a modora pedig határozott. Lady Eileen Brent volt, becenevén Batyu, Lord Caterham legidősebb lánya. Biccentett a többieknek, szavait pedig az apjához intézte.

– Elkaptam – jelentette be.

A felügyelő egy pillanatra azt hitte, hogy a leány tetten érte és elfogta a gyilkost, de hamar rá kellett eszmélnie, hogy ezek a szavak egészen mást jelentenek.

Lord Caterham megkönnyebbülten felsóhajtott.

– Derék munka volt. Mit mondott?

– Azt, hogy mindjárt átjön. És hogy „a lehető legteljesebb diszkréciót kell gyakorolnunk”.

Az atya türelmetlenül felhorkantott.

– Micsoda ostobaság, jellemző George Lomaxre. De ha átjön, akkor nekem semmi további teendőm sincs az ügyben.

Ez a lehetőség mintha felvidította volna.

– Szóval a meggyilkolt ember neve Szaniszló gróf volt? – kérdezte az orvos.

Apa és lánya gyors pillantást vetettek egymásra, és az előbbi méltóságteljesen így szólt:

– Természetesen. Éppen az imént említettem.

– Azért kérdeztem, mert mintha az imént egy kissé bizonytalan lett volna benne – magyarázta Cartwright.

Hunyorított is egy kicsit, Lord Caterham pedig szemrehányóan nézett vissza rá.

– Átviszem önöket a Tanácsterembe – mondta kurtán.

Mind követték, a sort a felügyelő zárta, menet közben kutató pillantásokat vetve minden irányban, mintha nyomokat keresne a képkereteken és ajtófélfákon.

Lord Caterham kihalászott egy kulcsot a zsebéből, kinyitotta a zárat, majd betaszította az ajtót. Tölgyfa borítású terembe léptek, három franciaablak vezetett belőle a teraszra. Egy hosszú ebédlőasztal és néhány tölgyfa láda állt a teremben, no meg néhány gyönyörű régi szék. A falakon festmények elhunyt Caterhamekről és másokról.

A bal kézre eső fal mellett, körülbelül félúton az ajtó és az ablakok között hanyatt fordulva, széttárt karokkal feküdt egy férfi.

Cartwright doktor odament, és letérdelt mellé. A felügyelő az ablakokhoz sietett, és sorban megvizsgálta őket. A középső

csukva volt, de nem zárva. A külső lépcsőkön lábnyomok, egy felfelé és egy lefelé vezető sor.

– Ez önmagáért beszél – mondta a felügyelő, és bólintott. – De bent is folytatódniuk kellene. Látnánk a parkettán.

– Ezt meg tudom magyarázni – vágott közbe Batyu. – A cselédlány a parketta felét már felfényezte, és csak utána látta meg a hullát. Tudja, még sötét volt, amikor bejött. Egyenesen az ablakokhoz ment, elhúzta a függönyöket, és nekiesett a parkettának. Nem láthatta a holttestet, mert az asztal ebből az irányból eltakarta. Csak akkor vette észre, amikor valósággal keresztülesett rajta.

A felügyelő megint bólintott.

– Nos – mondta Lord Caterham, gyors menekülésben reménykedve –, most magára hagyom, felügyelő. Ha… nos, ha szüksége van rám, megtalál. Nemsokára itt lesz George Lomax úr Wyvern Abbey-ből, ő sokkal többet tud mondani, mint én tehetném. Ez voltaképp az ő programja. Nem tudom elmagyarázni, de majd ő megteszi, ha ideér.

Lord Caterham választ sem várva sebesen elmenekült.

– Nem szép Lomaxtől – panaszkodott. – Mi mindenbe bele nem ránt. Mi a baj, Tredwell?

Az ősz komornyik tisztelettudóan ott lebzselt mellette.

– Voltam oly merész, mylord, hogy a reggeli időpontját az ön számára előbbre hozzam. Az ebédlőben minden készen áll.

– Egy pillanatra sem gondolom, hogy bármit is tudnék enni – mondta Lord Caterham gyászosan, de már indult is. – Legalábbis most még nem.

Batyu belékarolt, együtt léptek be az ebédlőbe. A pohárszékeken nehéz ezüsttálak sora, melyeket ötletes szerkezetek tartottak melegen.

– Omlett – mondta Lord Caterham, és egymás után emelgette a fedőket. – Szalonnás tojás, vese, roston sült szárnyas, tőkehal, hideg sonka, hideg fácán. Egyikhez sincs kedvem, Tredwell. Szóljon a szakácsnak, hogy csináljon nekem buggyantott tojást.

– Igenis, mylord.

Tredwell távozott. Lord Caterham szórakozottan és bőségesen szedett a veséből, a szalonnából, öntött magának egy csésze kávét, és leült a hosszú asztal mellé. Batyu már javában pusztította a szalonnás tojást.

– Rettenetesen éhes vagyok – mondta tele szájjal. – Biztosan az izgalomtól.

– Neked az jót tesz – panaszkodott az apja. – A fiatalok szeretik az izgalmakat. Az én egészségem azonban nagyon törékeny. Kerülje az izgalmakat, ezt mondta Sir Abner Willis, kerülje az izgalmakat. Könnyű ilyen tanácsokat adni egy Harley Street-i rendelőben üldögélve. Hogy kerülhetném az izgalmakat, ha ez a hólyag Lomax ilyen dolgokba rángat bele? Határozottabbnak kellett volna lennem. A sarkamra kellett volna állnom.

Szomorúan megcsóválta a fejét, és vágott magának egy nagy szelet sonkát.

– A Gülü most megkapta a magáét! – állapította meg Batyu kitörő örömmel. – A telefonban szinte összefüggéstelenül

beszélt. Egy-két perc, és itt lesz. Tízet egy ellen, hogy hadarni fog: „tapintatosan kezelendő”, „gondosan palástolandó”.

Lord Caterham a puszta gondolattól is felnyögött.

– Fent volt már? – kérdezte.

– Azt mondta – felelte Batyu –, hogy már hét óta fent van, leveleket és emlékeztetőket diktál.

– És még büszke is rá! – csattant fel az apja. – Ezek a közért munkálkodó emberek hallatlanul önzők. A szerencsétlen titkároknak-titkárnőknek embertelenül korai órában kell felkelniük, csak azért, hogy ostobaságokat diktáljanak nekik. Ha törvény tiltaná, hogy tizenegy előtt felkeljenek, az nagy jót tenne az országnak. Nem volnék ilyen szigorú, ha nem hordanának össze ennyi sületlenséget. Lomax mindig a „társadalmi rangomról” beszél. Mintha volna nekem olyan. Ki akarja manapság, hogy főrend legyen belőle?

– Senki – mondta Batyu derűsen. – Jobban örülnének egy jól menő kocsmának.

Tredwell szótlanul megjelent, két buggyantott tojással egy kis ezüsttálcán. Letette Lord Caterham elé.

– Mi ez, Tredwell? – kérdezte az utóbbi, és kissé undorodva nézett rájuk.

– Buggyantott tojás, mylord.

– Ki nem állhatom a buggyantott tojást – nyűgösködött Lord Caterham. – Ízetlen. Látni sem akarom. Vigye el Tredwell, kérem.

– Parancsára, mylord.

Tredwell és a buggyantott tojás éppolyan csendesen távozott, mint ahogy érkezett.

– Szerencsére ebben a házban senki nem kel korán – jegyezte meg Lord Caterham kellő jámborsággal. – Tapintatosan közölnünk kell velük, mi történt. Ha felkelnek.

Sóhajtott.

– Vajon ki ölte meg? – tűnődött Batyu. – És miért?

– Hála istennek, ez nem a mi dolgunk – felelte Lord Caterham. – A rendőrség dolga, hogy kiderítse. Nem mintha ez a Badgworthy bármit is ki tudna deríteni. Remélem, hogy ez a Nosestein volt az.

– Kire gondolsz?

– A színbrit szindikátusra.

– Miért akarná Mr. Isaacstein megölni, mikor azért jött ide, hogy találkozzék vele?

– Pénzemberek – mondta Lord Caterham, de bizonytalanul. – Erről jut eszembe. Nem csodálkoznék, ha kiderülne, hogy Mr. Isaacstein korán kelő típus. Bármikor ránk törhet. A Cityben ez a szokás. Akármilyen gazdag vagy is, a kilenc tizenhetest el kell érned.

Egy nagy sebességgel közeledő kocsi zaját hallották az ablakon keresztül.

– A Gülü! – kiáltotta Batyu.

Apa és lánya kihajolt az ablakon, úgy köszöntötte az érkezőt, mikor lefékezett a bejárat előtt.

– Erre, kedves barátom, erre! – kiáltotta Lord Caterham, és gyorsan lenyelte a sonkát.

George nem óhajtott az ablakon keresztül érkezni. A bejárati ajtót választotta, és nemsokára Tredwell kíséretében jelent meg. A komornyik nyomban távozott is.

– Egyen valamit – mondta Lord Caterham, és szaporán rázta George kezét. – Talán egy kis vesét?

George türelmetlenül intett. Veséről szó sem lehet.

– Rémes szerencsétlenség. Rémes, rémes.

– Az bizony. Tőkehalat?

– Nem, nem. El kell palástolni az egészet. Bármi áron.

Ahogy Batyu megjósolta, George már hadart is.

– Megértem az érzéseit – rokonszenvezett szegénnyel Lord Caterham. – Próbálja meg a szalonnás tojást vagy a tőkehalat.

– Villámcsapás a derült égből… nemzeti kalamitás… meghiúsuló koncessziók…

– Használja ki az időt és az alkalmat. Egyék – mondta Lord Caterham. – Ételre van szüksége, hogy össze tudja szedni magát. Buggyantott tojást? Egy perce még volt itt buggyantott tojás.

– Nem akarok enni – mondta George. – Reggeliztem, de ha nem is reggeliztem volna, akkor sem kérnék. Ki kell gondolnunk, mit tegyünk. Még senkinek nem szóltak, ugye?

– Csak Batyu meg én tudjuk. Meg a helyi rendőrség. És Cartwright. És természetesen az egész cselédség.

George felhördült.

– Szedje össze magát, drága barátom – mondta Lord Caterham barátságosan. – Látja, mégis jó lett volna egy kicsit ennie… Jó volna, ha felfogná, hogy egy holttestet nem lehet

elpalástolni. Azt el kell temetni, és a többi, és a többi. Szomorú dolog, de így van.

George váratlanul megnyugodott.

– Igaza van, Caterham. Szóval a helyi rendőröket hívta. Nem lesz elég. Battle kell ide.

– Battle, az ki? Netán sírásó? – értetlenkedett Lord Caterham.

– Nem, nem. Battle főfelügyelő, a Scotland Yardról. Végtelenül diszkrét ember. A pártok anyagi támogatásának szomorú ügyében dolgozott velünk.

– Mi volt az ügy? – érdeklődött Lord Caterham.

George éppen Batyura nézett, aki az ablakban ült – félig kint, félig bent –, és még idejében jutott eszébe a titoktartás. Felállt.

– Ne vesztegessük az időt. Fel kell adnom egy-két táviratot.

– Ha leírja, Batyu feladja őket telefonon.

George előkapta a töltőtollát, és elképesztő sebességgel írni kezdett. Átadta az első írást Batyunak. A lány érdeklődve nézett bele.

– Micsoda név! – jegyezte meg. – Báró micsoda?

– Lolopretjzyl báró.

Batyu hunyorgott.

– Értem. De a postahivatallal elég nehéz lesz megértetni.

George tovább írt. Végül Batyura bízta a táviratokat, és a ház urához fordult:

– A legokosabb, amit tehet, Caterham…

– Igen – mondta Caterham némi aggodalommal.

– …ha minden további dolgot rám bíz.

– Úgy van – mondta Lord Caterham sebesen. – Én is éppen erre gondoltam. A rendőrség és Cartwright doktor a Tanácsteremben van. Tudja, az izé... a hullával együtt. Drága Lomax, Chimneyst mindenestül a rendelkezésére bocsátom. Tegyen, amit jónak lát.

– Köszönöm – mondta George. – És ha tanácskoznom kell önnel…

De Lord Caterham már kisurrant a távolabbi ajtón. Batyu zord mosollyal szemlélte a visszavonulást.

– Máris feladom a táviratokat – mondta. – Tudja, merre van a Tanácsterem?

– Köszönöm, Lady Eileen.

George kisietett a szobából.

Tizenegyedik fejezet

Battle főfelügyelő megérkezik

George olyan fenyegetően emlegette a tárgyalást Lord Caterhammel, hogy őlordsága ezek után az egész délelőttöt kint töltötte a birtokon. Csak az éhség gyötrelmei tudták hazakényszeríteni. Különben is azt gondolta, hogy eddigre már a dolog nehezén túl lesznek.

Csendesen belopózott a házba egy oldalsó kis ajtón. Beóvakodott a szentélyébe. Az a jóleső érzés töltötte el, hogy senki sem vette észre a hazatértét, ebben azonban tévedett. Tredwell éberségét nem lehetett kijátszani. Máris megjelent az ajtóban.

– Bocsásson meg, mylord…

– Mi az, Tredwell?

– Mr. Lomax szeretne beszélni önnel, a könyvtárban, mihelyt hazaér, mylord.

Ezzel a finom fordulattal Tredwell azt sugallta, hogy részéről Lord Caterham még nem tért haza – hacsak az uraság maga nem dönt másként.

Őlordsága sóhajtott és felállt.

– Előbb-utóbb meg kell történnie. A könyvtárban, azt mondja?

– Igen, mylord.

Lord Caterham még egyet sóhajtott, végigsétált az ősi kastély teljes hosszán, és a könyvtár ajtajához ért. Az ajtó zárva volt. Megrázta a kilincset, mire a zárat belülről kinyitották, az ajtó egy parányit kinyílt, és George Lomax gyanakvó arca láthatóvá vált.

Az arckifejezés nyomban megváltozott, mihelyt látta, hogy ki zörög.

– Jöjjön be, Caterham. Már attól tartottunk, hogy valami történhetett önnel.

Lord Caterham bocsánatkérően beoldalgott a terembe, és motyogott valamit, hogy kötelességei vannak a birtokkal kapcsolatban, meg kell csináltatnia egyet-mást a bérlőknek. A könyvtárban két további férfiú tartózkodott. Az egyik Melrose ezredes volt, a rendőrfőnök. A másik egy középkorú, megtermett ember, figyelemre méltóan rezzenetlen ábrázattal.

– Battle főfelügyelő fél órája érkezett – magyarázta George. – Már tárgyalt Badgworthy felügyelővel, és beszélt Cartwright doktorral. Most pedig tőlünk szeretne megtudni néhány dolgot.

Lord Caterham üdvözölte Melrose-t, és tudomásul vette, hogy Battle főfelügyelőt bemutatták neki. Aztán leültek.

– Mondanom sem kell, Battle – kezdte George –, hogy ebben az ügyben a legteljesebb diszkrécióval kell eljárnunk.

A főfelügyelő lekezelően bólintott, és ezzel máris megnyerte Lord Caterham rokonszenvét.

– Nem gond, Mr. Lomax. De előlünk ne titkoljanak el semmit. Úgy tudom, hogy a halott urat Szaniszló grófnak hívták. Legalábbis a személyzet így ismerte. Ez volt az igazi neve?

– Nem ez volt.

– Mi volt az igazi neve?

– Mihály herzoszlovák herceg.

Battle szeme egy parányival nagyobbra nyílt, de egyébként semmi sem látszott rajta.

– És ha meg szabad tudnom, mi volt az itteni utazásának a célja? Szórakozás?

– Volt egy másik célja is, Battle. De ez szigorúan titkos, természetesen.

– Hogyne, Mr. Lomax.

– Melrose ezredes?

– Értettem.

– Nos, Mihály herceg igazi célja az volt, hogy Mr. Herman Isaacsteinnel találkozzék. Kölcsönről volt szó. Bizonyos feltételek mellett.

– Mégpedig?

– Nem vagyok tisztában a pontos részletekkel. Pontosabban: még meg sem állapodtak bennük. De Mihály herceg arra kötelezte magát, hogy ha trónra kerül, bizonyos olajkoncessziókat ad azon társaságoknak, amelyekben Mr. Isaacsteinnek érdekeltségei vannak. A brit kormány hajlandó támogatni Mihály herceg igényét a trónra, különös tekintettel irántunk érzett közismert rokonszenvére.

– Ebbe talán nem is kell mélyebben belemennem – mondta Battle főfelügyelő. – Mihály hercegnek pénzre volt szüksége. Mr. Isaacsteinnek olajra volt szüksége. A brit kormány hajlandó volt a zordon atya szerepét vállalni. De van még egy kérdésem. Más is szerette volna megszerezni ezeket a koncessziókat?

– Azt hiszem, egy amerikai pénzügyi csoport tett ilyen ajánlatot őfenségének.

– És ő elutasította?

Mr. Lomaxből nem lehetett egyenes választ kihúzni.

– Mihály herceg irántunk való érzelmei közismertek voltak – ismételte meg.

Battle főfelügyelő nem erősködött tovább.

– Lord Caterham, ha jól tudom, tegnap a következő események történtek. Ön a városban találkozott Mihály herceggel, és együtt utaztak ide. A herceggel eljött herzoszlovák inasa, Borisz Ancsukov, de a szolgálattevő kamarása, Andrássy kapitány a városban maradt. Mikor megérkeztek, a herceg azt mondta, hogy nagyon fáradt, és elvonult a számára fenntartott lakosztályba. Ott szolgálták fel a vacsoráját, és ő nem is találkozott a házban levő vendégekkel. Eddig pontos?

– Meglehetősen pontos.

– Ma reggel, körülbelül hét negyvenötkor egy cselédlány talált rá a hullára. Cartwright doktor megvizsgálta az áldozatot, és megállapította, hogy a halált egy pisztolygolyó okozta. A pisztolyt nem találták meg, és a házban tartózkodók közül senki sem hallotta a lövést. A halott férfi karórája az eséskor megállt.

Eszerint a gyilkosságot pontban háromnegyed tizenkettőkor követték el. Mikor feküdtek le önök tegnap este?

– Korán. A társalgás valahogy nem akart „beindulni”, ha érti, főfelügyelő úr, mire gondolok. Körülbelül fél tizenegykor mehettünk fel, azt hiszem.

– Köszönöm. És most arra kérem, Lord Caterham, mondja el, pontosan kik tartózkodnak a házban.

– Bocsánat, de azt hittem, hogy az illető kívülről érkezett ide…

Battle főfelügyelő elmosolyodott.

– Úgy gondolom, igen. Igen, úgy gondolom. Mégis tudnom kell, kik voltak a házban. A szokásos munkamenet.

– Nos, itt volt Mihály herceg meg az inasa, és Mr. Isaacstein. Róluk mindent tud. Aztán itt volt Mr. Eversleigh…

– Az én osztályomon dolgozik – vágott közbe George fensőbbségesen.

– És tudott Mihály herceg látogatásának igazi céljáról?

– Nem, ezt nem mondhatjuk – fontoskodott George. – Nyilván tisztában volt vele, hogy valami készül, de nem tartottam szükségesnek, hogy a részletekkel kapcsolatban a bizalmamba avassam.

– Értem. Folytassa, kérem, Lord Caterham.

– Lássuk csak. Itt van Mr. Hiram Fish.

– Ki ez a Hiram Fish?

– Mr. Fish egy amerikai úr. Mr. Lucius Gott ajánlólevelével érkezett. Talán hallott már Lucius Gottról…

Battle főfelügyelő mosolya természetesen igent jelentett. Ugyan, ki ne hallott volna Lucius C. Gottról, a multimilliomosról?

– Nagyon érdeklik az első kiadású könyveim. Mr. Gott gyűjteménye természetesen páratlan a maga nemében, de azért nekem is szépecskén vannak kincseim. Mr. Fish lelkes rajongó. Mr. Lomax javasolta, hogy hívjak meg még egy-két embert a hétvégére, hogy természetesebbnek tessék az egész, éltem tehát az alkalommal, és meghívtam Mr. Fisht. Na, végére is jutottunk az uraknak. Ami a hölgyeket illeti, csak Mrs. Revel van jelen, és gondolom, ő magával hozta a szobalányát vagy valami ahhoz hasonlót. És itt van az én nagylányom, itt vannak a kisebbek is, és itt vannak a nevelőnőik. És természetesen az egész személyzet.

Lord Caterham tartott egy kis szünetet, hogy szusszanjon egyet.

– Köszönöm – mondta a nyomozó. – A szokásos rutinmunka, de hát meg kell lennie.

– Azt hiszem, kétségtelen ténynek tekinthetjük – mondta George fontosságának teljes tudatában –, hogy a gyilkos az ablakon át jutott be a házba.

Battle várt egy pillanatig, majd lassan beszélni kezdett.

– Lábnyomok vezetnek fel az ablakhoz, és lábnyomok vezetnek visszafelé. Tegnap tizenegy negyvenkor megállt egy kocsi a park előtt. Tizenkettőkor egy kocsi érkezett a Vidám krikettezőbe, és a benne ülő fiatalember kivett egy szobát.

Kitette a cipőit tisztíttatni. A cipők nedvesek, sárosak voltak, mintha a park gyepén sétált volna bennük.

George izgatottan előrehajolt.

– Össze lehetett hasonlítani a cipőket a lábnyomokkal?

– Össze.

– És?

– Tökéletesen egyeznek.

– Megoldottuk! – kiáltotta George. – Megvan a gyilkos! Ez a fiatalember… mi is a neve?

– A fogadóba Anthony Cade néven jelentkezett be.

– Ennek az Anthony Cade-nek azonnal a nyomába kell szegődni, és le kell tartóztatni.

– Nem kell a nyomába szegődni – mondta Battle főfelügyelő.

– Hogyhogy?

– Most is ott van a fogadóban.

– Ott van?

– Furcsa, nem igaz?

Melrose ezredes kíváncsian nézett rá.

– Mi jár az eszében, Battle? Ki vele.

– Csak annyit mondtam, hogy furcsa. Van egy fiatalemberünk, akinek menekülnie kellene, de aki nem menekül. Marad, és még azt is lehetővé teszi, hogy a lábnyomokat összehasonlíthassuk.

– Mit gondol, mit tegyünk?

– Nem tudom, mit gondoljak. Kínos állapot.

– Azt hiszi, hogy… – kezdte Melrose ezredes, de abbahagyta, mert kopogtak az ajtón.

George odament, hogy kinyissa. Tredwell, aki szenvedett attól, hogy megalázó módon kopognia kell, méltóságteljesen állt a küszöbön, és gazdájához intézte szavait.

– Bocsásson meg, mylord, de egy úr szeretne sürgős és fontos ügyben beszélni lordságoddal, ha jól értem, a tegnapi gyászesettel kapcsolatban.

– Hogy hívják? – kérdezte Battle hirtelen.

– Mr. Anthony Cade a neve, uram, de azt mondta, hogy ez senkinek nem fog jelenteni semmit.

A négy jelen levő úrnak mégis mintha jelentett volna valamit. Ki így csodálkozott, ki úgy, de valamennyien felpattantak.

Lord Caterham kuncogott.

– Kezdem jobban érezni magam. Kísérje be az urat, Tredwell. Kísérje be, de gyorsan.

Tizenkettedik fejezet

Anthony elmondja a történetét

– Mr. Anthony Cade – jelentette be Tredwell.

– Gyanús alak a helybeli kocsmából – mondta Anthony.

Ritka jó ösztönét követve Lord Caterham felé indult. A három további urat a következőképp térképezte fel magában: „1. Scotland Yard; 2. helyi nagyság, valószínűleg rendőrfőnök; 3. zaklatott úr gutaütés előtt, alighanem köze van a kormányhoz.”

– Bocsánatot kérek – folytatta Anthony, még mindig Lord Caterhamhez intézve szavait. – Mármint azért, hogy így török be ide. De a Víg kutyában, vagy hogy is hívják az itteni fogadót, az a hír járta, hogy itt fenn gyilkosságot követtek el, és én úgy éreztem, hogy némi fényt deríthetek a történtekre, éppen ezért idejöttem.

Egy-két percig senki sem szólalt meg. Battle főfelügyelő azért, mert rengeteg tapasztalattal rendelkezett, és tudta, hogy jobb, ha mások beszélnek, ha ugyan sikerül szóra bírni őket. Melrose ezredes azért, mert eredendően szófukar ember volt. George azért, mert megszokta, hogy felkérik, mondja el a véleményét. Lord Caterham azért, mert fogalma sem volt róla,

mit is mondjon. A másik három némasága, no meg az a tény, hogy éppen hozzá beszéltek, végül mégis rákényszerítette, hogy megszólaljon.

– Igen. Persze. Persze – mondogatta idegesen. – Talán… öööö… foglaljon helyet.

– Köszönöm – mondta Anthony.

George jelentőségteljesen köszörülte a torkát.

– Mire céloz, mikor azt mondja, hogy esetleg némi fényt tud deríteni a történtekre?

– Arra – mondta Anthony –, hogy tegnap éjjel tizenegy negyvenötkor, amikor – remélem, megbocsátja – éppen birtokháborítást követtem el Lord Caterham kastélya körül, hallottam a lövést. Így legalább a bűntény elkövetésének időpontját meg tudom határozni önöknek.

Végighordozta tekintetét mindhárom emberen, leghosszabban Battle főfelügyelőre nézett, mert tetszett neki a rezzenetlen arckifejezése.

– Bár azt hiszem, ez már nem újság az önök számára – fejezte be szelíden.

– Mit akar ezzel mondani, Mr. Cade? – kérdezte Battle.

– A következőket. Reggel felvettem a házicipőmet. Amikor az utcai cipőmet kértem, nem kaphattam meg. Egy kedves fiatal rendőr már elvitte. Mivel kettőt meg kettőt még össze tudok adni, ide siettem, hogy tisztázzam magamat, ha lehetséges.

– Bölcs cselekedet volt – mondta Battle diplomatikusan.

Anthony szeme mintha megcsillant volna.

– Nagyra becsülöm a szűkszavúságát, felügyelő úr. Mert ugye, ön nyomozó?

Lord Caterham közbelépett. Kezdett rokonszenvezni Anthonyval.

– Battle főfelügyelő a Scotland Yardról. Ő pedig Melrose ezredes, a rendőrfőnökünk. Végezetül Mr. George Lomax.

Anthony hosszan megnézte magának George-ot.

– Mr. George Lomax?

– Igen.

– Azt hiszem, Mr. Lomax – mondta Anthony –, tegnap abban a szerencsében volt részem, hogy levelet kaptam öntől.

George rámeredt.

– Kötve hiszem – mondta fagyosan.

De jobb szerette volna, ha Miss Oscar itt van. Miss Oscar írta le az összes levelét, emlékezett rá, hogy kinek írt, miről írt. Egy olyan nagy ember, mint George, nem emlékezhet minden lényegtelen részletre.

– Azt hiszem, Mr. Cade – folytatta –, éppen arról akart magyarázattal szolgálni, hogy mit is keresett a parkban múlt éjszaka tizenegy negyvenötkor.

A hanghordozása nyilvánvalóan ezt jelentette: „És bármit mondjon is, nem valószínű, hogy elhisszük.”

– Csakugyan, Mr. Cade, *mit* is csinált ön? – kérdezte Lord Caterham őszinte érdeklődéssel.

– Attól tartok – mondta Anthony szabadkozva –, ez elég hosszú história.

Elővette a cigarettatárcáját.

– Megengedik?

Lord Caterham bólintott, Anthony rágyújtott, és készült a megpróbáltatásokra.

Tisztában volt vele, de tökéletesen, hogy milyen veszedelmes helyzetben van. Rövid huszonnégy óra leforgása alatt két különböző bűnügybe keveredett bele. Az elsőben játszott szerepébe jobb bele sem fogni. És mihelyt, kijátszva az igazságszolgáltatást, megszabadult egy hullától, megérkezik a második bűntett színhelyére, éppen abban a pillanatban, amelyben elkövetik. Ha egy fiatalember bajt keres, ennél többet aligha tehet.

„Dél-Amerika – gondolta magában – ehhez képest nyugodt hely.”

Tisztában volt vele, hogyan fogja előadni a dolgot. Az igazat fogja mondani – egy icipici változtatással és egy jókora elhallgatással.

– A történet – kezdte – körülbelül három hete kezdődött Bulawayóban. Mr. Lomax természetesen tudja, hol is van ez… a Birodalom előretolt bástyája, „mit is tudunk Angliáról, ha csak Angliát ismerjük”, és a többi hasonló szöveg. Egy barátommal, bizonyos James McGrathszel beszélgettem…

Lassan rukkolt elő a névvel, gondosan figyelve George arcát. George megvonaglott ültében, és alig tudta megállni, hogy fel ne kiáltson.

– A beszélgetésnek az lett a vége, hogy én Angliába jöttem elintézni egy kis megbízatást Mr. McGrath nevében, mert ő végül is nem jöhetett. Az utat már a saját nevére lefoglalta, ezért

kénytelen voltam James McGrath néven utazni. Nem tudom, ezzel milyen kihágást követtem el, de a főfelügyelő biztosan tudja, és azt is, hogy emiatt hány nap szigorított jár nekem…

– Jobb volna, uram, ha folytatná a történetet – mondta Battle hunyorítva.

– Londonba érkezve a Blitz Szállóba mentem, még mindig mint James McGrath. Londonban az volt a feladatom, hogy egy bizonyos kéziratot átadjak egy kiadónak, de szinte azon nyomban fogadnom kellett egy külföldi királyság két politikai pártjának küldöttségét. Az egyik küldöttség módszere szigorúan törvényes volt, a másiké nem. Én is eszerint fogadtam őket. De ezzel még nem értek véget a megpróbáltatásaim. Azon az éjszakán betörtek a szobámba, és a szálloda egyik pincére el akart rabolni tőlem valamit.

– Gondolom, nem jelentették a rendőrségnek – mondta Battle főfelügyelő.

– Igaz. Nem jelentettük. De hát semmit sem vittek el. Elmondtam azonban a történteket a szálloda igazgatójának. Megerősítheti a szavaimat, és beszámolhat róla, hogy a pincér sietve elhagyta a szállót az éjszaka kellős közepén. Másnap telefonáltak a kiadóból, azt javasolták, hogy majd az ő megbízottjuk felkeres engem, és átveszi a kéziratot. Beleegyeztem, és másnap reggel az átadás-átvétel az említett módon megtörtént. Azóta nem hallottam róluk, ezért úgy gondolom, hogy a kézirat rendben eljutott hozzájuk. Tegnap, még mindig mint James McGrath, levelet kaptam Mr. Lomaxtől…

Anthony itt megállt. Kezdte élvezni az egészet. George nyugtalanul fészkelődött.

– Most már emlékszem – morogta. – Nagyon nagy a levelezésem. És mert eltérő volt a név, nem tudhattam a történtekről. De annyit mondhatok – kezdte George erkölcsösségének teljes tudatában emelni a hangját –, hogy ezt a… más személy nevében való megtévesztő fellépést a lehető legszigorúbban elítélem. Bizonyos vagyok benne, teljesen bizonyos, hogy ami itt megtörtént, komoly büntetést von maga után.

– A levélben – folytatta Anthony nyugodtan – Mr. Lomax különböző dolgokat javasolt a rám bízott kézirattal kapcsolatban. És Lord Caterham nevében meghívott, hogy csatlakozzam az itteni társasághoz.

– Örülök, hogy itt van, fiatal barátom – mondta őlordsága. – Jobb későn, mint soha.

George haragosan nézett rá.

Battle főfelügyelő le nem vette volna a szemét Anthonyról.

– Ez a tegnap éjszakai megjelenésének a magyarázata?

– Semmiképp sem – mondta Anthony kedvesen. – Ha meghívnak egy vidéki házba, nem mászok át a falon éjszaka, nem császkálok a parkban, nem kísérletezem a földszinti ablakokkal. Kocsin hajtatok a bejáratig, csengetek, még a lábtörlőt is használom. De hadd folytassam. Válaszoltam Mr. Lomax levelére, elmondtam, hogy a kézirat már nincs a birtokomban, és ezért, sajnálkozva bár, de le kell mondanom Lord Caterham nagyra becsült társaságáról. De mihelyt

megtettem, eszembe jutott valami, amire mindaddig nem gondoltam. – Szünetet tartott. Ettől kezdve már vékony jégen kellett táncolni. – El kell mondanom, hogy amikor Giuseppével, a pincérrel birkóztam, egy kis papírdarabot téptem ki a kezéből. Néhány szó volt rajta. Ekkor még semmit sem jelentettek a számomra, de a papírdarab nálam volt, és Chimneys említése az emlékezetembe idézte őket. Elővettem és megnéztem a papírt. Jó volt, hogy megtettem. Ennyi volt rajta: *„Chimneys, csütörtök, 23:45.”* Itt van.

Battle alaposan megnézte a papírdarabot.

– Persze lehet – folytatta Anthony –, hogy a Chimneys szónak semmi köze ehhez a házhoz. De lehet, hogy van. És Giuseppe tagadhatatlanul tolvaj volt, és gonosztevő. Lejöttem ide tegnap éjjel, hogy lássam, minden rendben van-e, és beköltöztem a fogadóba, hogy reggel felkeressem Lord Caterhamet, és figyelmeztessem, hátha el akarnának követni itt valamit a hétvégén.

– Nagyon helyes – támogatta Lord Caterham. – Nagyon helyes.

– Későn érkeztem ide. Nem maradt elég időm. Ezért aztán megálltam a kocsival, átmásztam a falon, és keresztülrohantam a parkon. Mikor a teraszra értem, láttam, hogy a házban minden sötét és csendes. Visszafordultam, de akkor meghallottam a lövést. Úgy éreztem, hogy a házból jött, így hát visszafutottam, és próbálgatni kezdtem az ablakokat. Zárva voltak, és teljes csend honolt a házban. Vártam egy kicsit. Síri csend. Azt hittem, hogy tévedtem, talán valamilyen orvvadász

lövését hallottam. Ez az adott körülmények között szerintem logikus következtetés volt.

– Teljességgel – mondta a főfelügyelő azon a kifejezéstelen hangján.

– Lementem a fogadóba, beköltöztem, és másnap értesültem a történtekről. Tisztában voltam vele, hogy gyanúsnak számíthatok, egyszerűen a körülmények miatt. Feljöttem hát ide, hogy elmondjam a történetem, remélve, hogy nem lesz lebilincselő a vége.

Csend. Melrose ezredes Battle főfelügyelőre pillantott.

– Elég világos a történet.

– Igen – mondta Battle. – És ma reggel nem osztunk ki bilincseket.

– Van kérdése, Battle?

– Igen. Egy dolgot szeretnék tudni. Milyen kéziratról volt szó?

George-ra nézett, és ő válaszolt is, bár vonakodva.

– A néhai Sztilptics gróf visszaemlékezéseiről. Mint tudja…

– Nem is kell tovább mondania – vágott közbe Battle. – Tökéletesen értem.

Anthonyhoz fordult.

– Tudja, hogy kit lőttek le, Mr. Cade?

– A fogadóban azt mondták, hogy valami Szaniszló grófot.

– Mondja meg neki – utasította röviden George Lomaxet Battle.

George tiltakozott volna, de hát nyilatkoznia kellett.

– Az az úr, aki Szaniszló gróf álnéven itt tartózkodott, őfensége Mihály herzoszlovák herceg volt.

Anthony füttyentett.

– Ez bizony pokolian pocsék dolog.

Battle főfelügyelő, aki gondosan figyelte Anthonyt, horkantott egyet, mintha meg volna elégedve valamivel, és hirtelen felemelkedett.

– Volna még egy-két kérdésem Mr. Cade-hez – jelentette ki. – Ha szabad, átvinném a Tanácsterembe.

– Csak tessék, csak tessék – mondta Lord Caterham. – Oda viszi, ahova csak akarja.

Anthony és a nyomozó távozott.

A holttestet már elvitték a helyszínről. Volt egy sötét folt a parkettán, ott, ahol feküdt, de egyébként semmi sem utalt arra, hogy itt tragédia történt. A nap beragyogott a három franciaablakon, szinte bearanyozta a szép régi faborítást. Anthony elismerő pillantással nézett körül.

– Nagyon szép – mondta. – Kevés dolog vetekedhet a jó öreg Angliával.

– Az volt a meggyőződése, hogy a lövés ebben a szobában dördült el? – kérdezte a főfelügyelő, válaszra sem méltatva Anthony elismerő szavait.

– Hadd nézzek körül.

Anthony kinyitotta az ablakot, kilépett a teraszra, felnézett a házra.

– Igen, ez az a szoba – mondta. – Kiugrik a homlokzatból, elfoglalja az egész sarkot. Ha máshol hangzik el a lövés, úgy

hallottam volna, mintha balról szólna. Ez pedig mögöttem volt, vagy jobbra. Ezért is gondoltam orvvadászokra. Ez a sarok az épület legszéle.

Visszalépett az ablakon át a szobába, aztán megkérdezte, mint akinek éppen ekkor jut eszébe valami:

– De hát miért kérdezi ezt? Hiszen tudja, hogy itt lőtték le, nem igaz?

– Ó, kérem – felelte a főfelügyelő –, sosem tudunk annyit, mint amennyit szeretnénk. Igen, itt lőtték le. Úgy emlékszem, azt mondta, hogy kívülről megpróbálta kinyitni az ablakokat.

– Igen. Be voltak zárva belülről.

– Melyikkel kísérletezett?

– Mind a hárommal.

– Biztos benne?

– Szokásom biztosnak lenni abban, amit mondok. Miért kérdezi?

– Ez bizony furcsa – mondta a főfelügyelő.

– Mi furcsa?

– Amikor a gyilkosságot reggel felfedezték, a középső nyitva volt. Pontosabban: nem volt kulcsra zárva.

– Ejha! – mondta Anthony, leült az ablakmélyedésben, és elővette a cigarettatárcáját. – Kínos dolog. Más lehetőségek bukkannak fel az ügyben. Legalább kettő. Vagy valaki a házból gyilkolta meg, és ez a valaki aztán megnyitotta az ablakot a távozásom után, hogy külső behatolásnak tessék az egész, engem keverve gyanúba, vagy, hogy nevén nevezzük a

dolgokat, én hazudok. Látom, hogy ön ezt a második változatot választja, de, becsületemre mondom, téved.

– Csak annyit mondhatok, hogy senki sem hagyhatja el ezt a házat, amíg nem végzek – mondta komoran Battle főfelügyelő.

Anthony érdeklődve nézett rá.

– Mióta gondolja azt, hogy belsős munka lehetett? – kérdezte.

Battle mosolygott.

– Kezdettől fogva ez volt az érzésem. Az ön nyomai túlontúl… feltűnőek voltak. Mihelyt egyeztek a lábnyomok és a cipők, kételkedni kezdtem bennük.

– Gratulálok a Scotland Yardnak – vetette oda Anthony könnyedén.

De abban a pillanatban, amikor Battle elismerte, hogy Anthonynak nincs semmiféle szerepe az ügyben, Anthony érezte, hogy nagyon is vigyáznia kell. Battle főfelügyelő igen felkészült nyomozó. Egyetlen rossz lépést sem engedhet meg magának Battle szeme láttára.

– Szóval itt történt – mondta Anthony a sötét folt felé tekintve.

– Itt.

– Mivel lőtték le? Pisztollyal?

– Igen, de nem tudjuk, milyennel, amíg a boncoláskor ki nem veszik a golyót.

– Nem került elő a fegyver?

– Nem került elő.

– Nincs semmiféle nyom?

– Ezt találtuk.

Battle főfelügyelő olyan volt, mint egy összeesküvő, amikor előszedett egy félbetépett jegyzetlapot. És megint úgy tett, mintha nem is nézne Anthonyra, pedig szúrós szemmel figyelte.

Anthony azonban felismerte a rajzot, és egyáltalán nem jött zavarba

– Szóval megint a Vörös Kéz elvtársai! Ha ilyen bőkezűen szórják ezt a micsodát, litografálniuk kellene. Rémes lehet egyenként kézzel megrajzolni őket. Honnan került ez elő?

– A holttest alól. Látott már ilyet korábban is?

Anthony részletesen beszámolt kurta kis találkozásáról e közhasznú szervezettel.

– Azt sugallja, hogy az elvtársak tették el láb alól.

– Valószínűnek tartja ezt?

– A propagandájukhoz pompásan illenék. De úgy tapasztaltam, hogy akik örökösen a vérről beszélnek, azok nem nagyon szokták kiontani. Nem hiszem, hogy az elvtársaknak van hozzá merszük. Ráadásul roppant feltűnő jelenségek. Szerintem egyikük sem volna képes eljátszani egy tisztes vendég szerepét. De hát sohasem tudhatja az ember.

– Igaza van, Mr. Cade. Sohasem tudhatja az ember.

Anthonyt mintha mulattatta volna most valami.

– Értem az egészet. Nyitott ablak, lábnyomok, gyanús alak a helyi fogadóban. Biztosíthatom, kedves főfelügyelő úr, bármi vagyok is, nem vagyok a Vörös Kéz helyi ügynöke.

Battle főfelügyelő mosolygott. Aztán kijátszotta az utolsó kártyáját.

– Hajlandó megtekinteni a hullát?

– Miért is ne? – mondta Anthony.

Battle előszedett egy kulcsot a zsebéből, végigvezette Anthonyt a folyosón, majd megállt, és kinyitott egy ajtót. Egy kis szalonba léptek be. A holttest, lepedővel letakarva, az asztalon feküdt.

Battle főfelügyelő kivárta, hogy Anthony odaérjen mellé, és gyors mozdulattal felhajtotta a leplet.

Megvillant a szeme, mert Anthony döbbent tekintettel nézett maga elé, és alig tudta megállni, hogy fel ne kiáltson.

– Ezek szerint *felismeri,* Mr. Cade – mondta Battle, iparkodva, hogy ne legyen nagyon diadalittas a hangja.

– Láttam már korábban is – szedte össze magát Anthony. – De nem mint Obolovics Mihály herceget. Azt mondta, hogy a Balderson & Hodgkins Kiadó megbízottja, és hogy a neve Mr. Holmes.

Tizenharmadik fejezet

Az amerikai vendég

Battle főfelügyelő visszahelyezte a lepedőt, némi csüggedtséggel, mint akinek legszebb terve nem sikerült. Anthony zsebre vágott kézzel, elgondolkodva állt mellette.

– Szóval erre utalt a vén Lóperec, amikor „más utakról” beszélt – morogta végül.

– Parancsol, Mr. Cade?

– Semmi, főfelügyelő úr. Ne haragudjon, elkalandozott a figyelmem. Amint látja, szépen elvesztettem ezer fontot. Nem is én, inkább Jimmy McGrath barátom.

– Ezer font szép summa – mondta Battle.

– Nem is az ezer fontot sajnálom – folytatta Anthony –, bár igazat kell adnom önnek: ezer font szép summa. Az ejt kétségbe, ahogy a dolog megtörtént. Mint egy gyanútlan, ma született bárány, átadtam a kéziratot. Ez fáj nekem, főfelügyelő úr. Nagyon fáj.

A nyomozó hallgatott.

– Hiába, a siránkozás nem segít – mondta Anthony. – De talán még nincs minden veszve. Ha szerdáig meg tudom

szerezni a drága öreg Sztilptics visszaemlékezéseit, akkor hurrá.

– Visszamehetnénk a Tanácsterembe, Mr. Cade? Van még valami, amit megmutatnék önnek.

A Tanácsteremben a nyomozó egyenesen a középső ablakhoz sétált.

– Gondolkoztam valamin, Mr. Cade. Ez az ablak szorul, nagyon is szorul. Lehet, hogy ön tévedett, amikor azt hitte, hogy zárva van. Lehet, hogy csak beszorult. Biztos vagyok benne, igen, biztos vagyok benne, hogy ön *tévedett*.

Anthony érdeklődve figyelt.

– És ha azt mondanám: biztos vagyok benne, hogy *nem* tévedtem?

– Elképzelhetetlen, hogy mégis tévedhetett? – kérdezte Battle, és szigorúan nézett rá.

– Az ön kedvéért, főfelügyelő úr: tévedhettem.

Battle elégedetten mosolygott.

– Gyors a felfogása. És nem volna ellenére, ha ezt egy adott pillanatban hanyagul el kellene ismételnie?

– Semmi kifogásom ellene. Én…

Elhallgatott, mert Battle megragadta a karját. A főfelügyelő előrehajolt és hallgatózott.

Intett Anthonynak, hogy maradjon csendben, aztán nesztelenül az ajtóhoz lopakodott, és hirtelen kinyitotta.

A küszöbön egy magas férfi állt. Fekete haja középen gondosan el volt választva, a szeme ártatlanul kék, kövér ábrázata végtelenül nyájas.

– Bocsássanak meg, uraim – mondta, lassan húzva amerikai kiejtésről árulkodó szavait –, szabad megtekintenem a bűntény színhelyét? Azt hiszem, önök mindketten a Scotland Yard emberei.

– Sajnos, nekem nincs ilyen szerencsém – mondta Anthony. – De ez az úr Battle főfelügyelő a Scotland Yardról.

– Csakugyan? – kérdezte az amerikai őszintén heves érdeklődéssel. – Örülök, hogy megismerhettem. Hiram P. Fish vagyok New York városából.

– És mit is akar látni, Mr. Fish? – faggatta a nyomozó.

Az amerikai csendesen körüljárt a teremben, és hosszan szemügyre vette a parkettán a sötét foltot.

– Nagyon érdekelnek a bűnügyek, Mr. Battle. Ez az egyik hobbim. Írtam is egy tanulmányt egy hetilapunkba *Degeneráltság és bűnözés* címen.

Miközben beszélt, óvatosan körülnézett a teremben. Semmi sem kerülte figyelmét. Az ablakot egy kicsit hosszasabban nézte.

– A holttestet már elvitték – fogalmazta meg a különben is észrevehető tényt Battle főfelügyelő.

– Persze – nyugtázta Mr. Fish, és végigjártatta szemét a faborítású falakon. – Néhány csodálatos kép van ebben a teremben. Egy Holbein, két Van Dyck és egy Velázquez is, ha nem tévedek. Érdekelnek a képek. És az első kiadású könyvek. Lord Caterham volt olyan kedves, és meghívott, hogy tekintsem meg a gyűjteményét. – Felsóhajtott. – Attól félek, erre már nem lesz mód. Gondolom, a vendégek jól teszik, ha sürgősen visszatérnek a fővárosba.

– Erre sajnos nincs lehetőségük, uram – mondta Battle főfelügyelő. – A halottszemléig senki sem hagyhatja el a házat.

– Mikor kerül sor rá?

– Talán holnap, de lehet, hogy csak hétfőn. Előbb el kell végezni a boncolást, aztán megállapodni a halottkémmel.

– Értem – mondta Mr. Fish. – Így hozták a körülmények. A társaság elég mélabús lesz.

Battle az ajtó felé terelte őket.

– Jobb, ha elhagyjuk a termet – mondta. – Még zárva kell tartanunk.

Előreengedte mindkettejüket, aztán bezárta az ajtót, és zsebre tette a kulcsot.

– Nézetem szerint – mondta Mr. Fish – önök ujjlenyomatokat keresnek.

– Meglehet – felelte kurtán a főfelügyelő.

– Továbbá, hogy egy olyan éjszakán, mint a tegnapi, a betolakodónak lábnyomokat kellett volna hátrahagynia a parkettán.

– Belül nem voltak, kint annál több.

– Az én nyomaim – magyarázta derűsen Anthony.

Mr. Fish rávetette ártatlan kék szemét.

– Meglep engem, fiatal barátom – mondta.

A sarkon befordultak, és egy hatalmas, tölgyfa borítású terembe jutottak, olyanba, mint a Tanácsterem, de ennek még terjedelmes karzata is volt. A távoli végén két alakot pillantottak meg.

– Ó, a mi szívélyes házigazdánk! – mondta Mr. Fish.

Ez annyira mulatságos jelző volt Lord Caterhamre, hogy Anthony elfordította a fejét. Nem akarta, hogy a mosolygását észrevegyék.

– Egy hölgy van vele, akinek tegnap nem értettem a nevét – folytatta az amerikai –, de szellemes, nagyon szellemes.

Virginia Revel állt Lord Caterham mellett.

Anthony egész idő alatt erre a találkozásra várt. Nem tudta, hogyan viselkedjék. Virginiára kell hagyatkoznia. Tökéletesen megbízhatott az asszony lélekjelenlétében, de fogalma sem volt róla, mi következik most. Nemsokára megtudta.

– Ó, Mr. Cade – mondta Virginia, és odanyújtotta a kezét. – Hát mégiscsak le tudott jönni?

– Drága Mrs. Revel, nem is tudtam, hogy ismeri Mr. Cade-et – mondta Lord Caterham.

– Régi és jó barátom – felelte Virginia, és némi kis gonoszsággal a szemében rámosolygott Anthonyra. – Tegnap véletlenül összefutottunk Londonban, és mondtam neki, hogy ide készülök.

Anthony gyorsan a segítségére sietett.

– Elmondtam Mrs. Revelnek, hogy nem fogadhattam el az ön kedves meghívását, hiszen az voltaképp egy másik embernek szólt. Ilyen ürüggyel nem csempészhettem be ide egy idegent. Magamat.

– Rendben van, kedves barátom – mondta Lord Caterham –, de mintha ezen már túl volnánk. Intézkedem, hogy hozzák fel a csomagját a Krikettezőből.

– Nagyon kedves, Lord Caterham, de…

– Semmi de. Természetesen át kell jönnie Chimneysbe. Rémes hely az a Krikettező. Mármint hogy ott szálljon meg valaki.

– Természetesen át kell ide jönnie, Mr. Cade – mondta Virginia gyöngéden.

Anthony érezte, hogy megváltozott körülötte a légkör. Virginia máris sokat tett érte. Már nem tekintették gyanús idegennek. Virginia annyira bennfentesnek, annyira feddhetetlennek számított, hogy akiért jót állt, azt természetesen befogadták. Anthonynak eszébe jutott a pisztoly a fa tetején Burnham Beeches erdejében, és magában somolygott.

– Elküldök a cókmókjáért – mondta Lord Caterham Anthonynak. – Azt hiszem, az adott körülmények közt vadászatról szó sem lehet. Kár. De hát ez a helyzet. És azt sem tudom, mi a csudát csináljak ezzel az Isaacsteinnel. Keserves dolog az ilyen.

A szerencsétlen főrend nagyot sóhajtott.

– Akkor ez rendben is volna – mondta Virginia. – Tegye magát hasznossá, Mr. Cade! Máris elvihet csónakázni a tóra. Ott minden békés, sehol bűnügyek vagy ahhoz hasonlók. Hát nem borzalmas, hogy szegény Lord Caterham házában ilyesmi megessék! De ez mind George hibája. Ő találta ki, tudja, az egészet.

– Jaj! – mondta Lord Caterham. – Bár sohasem hallgattam volna rá!

Úgy tett, mintha erős ember volna, akit egyetlen gyönge pillanat taszított a romlásba.

– George-ra kénytelen mindenki odafigyelni – mondta Virginia. – Mindig megragadja az embert, hogy ne tudjon elinalni. Azon gondolkodom, hogy szabadalmaztatom a lecsatolható kabáthajtókát.

– Bár megtennéd – kuncogott a házigazda. – Örülök, hogy itt van, Cade. Támaszra van szükségem.

– Nagyon hízelgő a jóindulata, Lord Caterham – mondta Anthony. – Kivált, hogy ilyen gyanús alak vagyok. De Battle dolga könnyebb, ha itt leszek.

– Miért? – kérdezte a főfelügyelő.

– Könnyebben szemmel tud tartani – magyarázta szelíden Anthony.

A főfelügyelő szemhéjának rándulása elárulta, hogy a megjegyzés célba talált.

Tizennegyedik fejezet

Jobbára politikai és pénzügyi

A szemhéj akaratlan rándulását leszámítva Battle főfelügyelő tökéletesen megőrizte higgadtságát. Ha meglepte is, hogy Virginia ismeri Anthonyt, nem árulta el. Lord Caterham és ő egymás mellett álltak, nézték, ahogyan a pár kimegy a kerti ajtón. Őket nézte Mr. Fish is.

– Kedves ez a fiatalember – mondta Lord Caterham.

– Örülök, hogy Mrs. Revel találkozott ezzel a régi barátjával – morogta az amerikai. – Azt hiszem, csakugyan régi ismerősök.

– Úgy látszik – mondta Lord Caterham –, bár Virginia még sohasem tett róla említést. Most jut eszembe, Battle, Mr. Lomax kéreti önt. A kék reggelizőszobában van.

– Pompás. Máris megyek, Lord Caterham.

Battle egykettőre megtalálta a kék reggelizőszobát. Ismerte már a ház teljes földrajzát.

– Jó, hogy itt van, Battle – kezdte Lomax.

Fel-alá nyargalt a szőnyegen. Még valaki volt a szobában, egy hatalmas ember trónolt a kandalló mellett. Hibátlan angol vadászöltözéket viselt, mégis furcsa benyomást keltett. Az arca

hízott, sárga, a szeme fekete és áthatolhatatlan, mint a kobráé. Orra lenyűgözően kampós, hatalmas álla szögletes, erő és hatalom sugárzott belőle.

– Jöjjön már be, Battle, és csukja be az ajtót maga mögött – mondta Lomax ingerülten. – Ez az úr Mr. Herman Isaacstein.

Battle tisztelettudóan fejet hajtott.

Mindent tudott Herman Isaacsteinről, és bár a nagy pénzember nyugodtan ült a helyén, miközben Lomax izgett-mozgott és beszélt, számára mégis nyilvánvaló volt, ki a nagyobb hatalom ebben a szobában.

– Most nyíltabban beszélhetünk – mondta Lomax. – Lord Caterham és Melrose ezredes előtt nem akartam nevén nevezni a dolgokat. Battle, ugye, megérti. Nem szabad a híreknek kiszivárogni.

– De azért mindig kiszivárognak – mondta Battle. – És ez elég nagy baj.

Egy pillanatra mintha egy kis mosolyt észlelt volna a hízott, sárga arcon. Ugyanolyan gyorsan el is tűnt, mint ahogy felötlött.

– Mondja, mi a véleménye a fiatalemberről? Erről az Anthony Cade-ről – folytatta George. – Még mindig ártatlannak ítéli?

Battle megvonta egy kicsit a vállát.

– A története hihető. Sok mindent ellenőrizni is tudunk belőle. Valószínű magyarázat arra, hogyan került ide tegnap éjjel. Táviratozni fogok Dél-Afrikába, hogy a családjáról is megtudjunk valamit.

– Vagyis még bűnrészesnek sem tartja őt.

Battle felemelte nagy, szögletes kezét.

– Ne siessünk, uram. Én semmi ilyet nem mondtam.

– Milyen véleményt formált a bűnügyről, főfelügyelő? – szólalt meg most először Isaacstein.

Zengő és mély hangja volt, parancsoló éllel. Nagy hasznát vette korábban az igazgatósági üléseken.

– Korai még véleményt formálni, Mr. Isaacstein. Még csak ott tartok, hogy az első kérdést feltegyem magamnak.

– Mi az első kérdés?

– Mindig ugyanaz. Az indítóok. Kinek van haszna abból, hogy Mihály herceg meghalt? Csak akkor jutunk előre, ha erre meg tudjuk adni a választ.

– A herzoszlovákiai felforgató párt – kezdte George.

Battle legyintett, ezúttal a szokásosnál kevesebb tisztelettel.

– Nem a Vörös Kéz elvtársai voltak, uram, ha rájuk gondolt.

– És az a papír a rőt kézzel?

– Azért tették oda, hogy őket gyanúsítsuk.

George-nak ez némiképp felborzolta a kedélyét.

– Nem értem, Battle, hogy lehet ennyire bizonyos benne.

– Az isten szerelmére, Mr. Lomax, a Vörös Kéz elvtársairól mindent tudunk. Szemmel tartjuk őket, mióta Mihály herceg egyáltalán betette a lábát Angliába. Ez elemi követelmény a cégnél. Nem kerülhetnek közelebb hozzá egy mérföldnél.

– Egyetértek Battle főfelügyelővel – mondta Isaacstein. – Máshol kell kutakodnunk.

– Nézze, uram – bátorította fel Battle-t a váratlan segítség –, valamit azért tudunk erről az ügyről. Ha azt nem is, hogy ki

nyerhet Mihály herceg halálával, de azt igen, hogy ki veszít rajta.

– Mégpedig? – kérdezte Isaacstein.

Fekete szeme rászegeződött a nyomozóra. Most még jobban emlékeztetett egy csuklyás kobrára, mint az imént.

– Ön és Mr. Lomax, nem is említve a herzoszlovák királypártot. Bocsásson meg a hasonlatért, de önök most benne főnek a levesben.

– Na de Battle – kiáltott George mélységesen megbotránkozva.

– Folytassa, Battle – mondta Isaacstein. – Pompás hasonlat ez a levessel. Maga okos ember.

– Királyt kell keresniük. A kiszemelt királyt ugyanis így elvesztették – és pattintott vastag ujjaival. – Gyorsan találni kell egy másikat, és ez nem is olyan könnyű dolog. Nem a vállalkozásuk részleteire vagyok kíváncsi, legfeljebb a körvonalaira. Nagy üzletről van szó?

Isaacstein lassan bólintott.

– Nagyon nagyról.

– Akkor jöhet a következő kérdésem. Ki a következő örököse Herzoszlovákia trónjának?

Isaacstein Lomaxre nézett. Lomax jókora késéssel válaszolt a kérdésre, ha nem is szívesen.

– Az ugyebár… igen, minden valószínűség szerint Miklós herceg.

– Á! És ki ez a Miklós herceg? – kérdezte Battle.

– Mihály herceg unokaöccse.

– Értem – mondta Battle. – És most mindent meg szeretnék tudni Miklós hercegről. Különösen azt, hol tartózkodik e percben.

– Nem sokat tudunk róla – mondta Lomax. – Fiatalkorában felettébb különös eszméknek hódolt, beállt a szocialisták és a köztársaságiak közé, és általában méltóságához végképp nem illő módon viselkedett. Valamilyen csínytevése miatt, azt hiszem, még talán ki is tették Oxfordból. Két évvel később Kongóból az a hír érkezett, hogy meghalt, ez azonban nem felelt meg a valóságnak. Néhány hónappal ezelőtt megint feltűnt, akkor, amikor a királyság visszaállításának valószínűsége megerősödött.

– Csakugyan? – mondta Battle. – És hol tűnt fel?

– Amerikában.

– Amerikában! – Battle egyetlen szót szegezett Isaacsteinnek. – Olaj?

A milliomos bólintott.

– Azt hirdette, hogy ha a herzoszlovákok királyt választanak, inkább őrá gondolnak, mint Mihály hercegre. Ő ugyanis jobban azonosul a modern, felvilágosult elképzelésekkel, mindig is demokrata meggyőződése volt, és mindig is rokonszenvezett a republikánus gondolattal. Az anyagi támogatás fejében kész volt koncessziókat biztosítani bizonyos amerikai pénzembereknek.

Battle annyira kiesett szokásos egykedvűségéből, hogy hosszan és hangosan füttyentett.

– Szóval így állunk – mondta. – A királypárt pedig Mihály herceget támogatta, és önök biztosak voltak benne, hogy ő fog nyerni. És aztán ez lett belőle!

– Csak nem képzeli, hogy… – kezdte George.

– Nagy üzletről van szó – vágott közbe Battle. – Mr. Isaacstein ezt mondta. Azt mondhatom, hogy ha ő nagy üzletről beszél, akkor az az üzlet *valóban* nagy.

– Sokszor próbálkoznak az emberek bizonyos gátlástalan eszközökkel – mondta Isaacstein halkan. – Ebben a percben a Wall Street nyerésre áll. De velem még nem mérkőztek meg. Főfelügyelő, ha szolgálatot akar tenni a hazájának, derítse ki, ki ölte meg Mihály herceget.

– Egy dolog mindenesetre nagyon gyanús nekem – szólt közbe George. – Miért nem jött le ide a herceggel Andrássy kapitány, a szolgálattevő kamarás?

– Ennek utánajártam – mondta Battle. – Egyszerű dolog. Azért maradt a városban, hogy a következő hét végére Mihály herceg nevében megállapodjék egy bizonyos hölggyel. A báró nem helyeselte az ilyen dolgokat, nemkívánatosnak ítélte a dolgok jelenlegi szakaszában. Így aztán őfenségének ilyen lopva csinált módon kellett eljárnia. A hercegnek, ha szabad így mondanom, meglehetősen kicsapongó természete volt.

– Attól tartok, hogy ez… – mondta ki George nagy nehezen –, hogy ez, sajnos, igaz.

– Figyelembe kellene vennünk még egy dolgot – mondta Battle némi habozás után. – Azt a hírt, hogy Victor király állítólag Angliában van.

– Victor király?

Lomax majd széttörte a fejét, úgy gondolkodott.

– Híres tolvaj, uram. A párizsi Sûreté figyelmeztetett bennünket.

– Persze, most már emlékszem – mondta George. – Ékszertolvaj, nem igaz? Ő az az ember…

Itt hirtelen elhallgatott. Isaacstein szórakozottan elmerült a gondolataiban a kandalló mellett, nem vette észre, milyen figyelmeztető pillantást lövellt Battle főfelügyelő George felé. De mint a környezetében sok mindent megérző ember, felfogta, hogy feszültség van a levegőben.

– Ugye, nincs tovább szüksége rám, Lomax? – kérdezte.

– Köszönöm, nincs, drága barátom.

– Megzavarnám a terveit, Battle főfelügyelő, ha most visszatérnék Londonba?

– Tartok tőle, uram, hogy igen – mondta udvariasan a főfelügyelő. – Ha ön elmegy, mások is el akarnak menni. Ez pedig lehetetlen.

– Értem.

A nagy pénzember kiment, és becsukta maga mögött az ajtót.

– Kiváló férfiú ez az Isaacstein – mormolta szórakozottan Lomax.

– Roppant erős egyéniség – helyeselt Battle főfelügyelő.

George megint sétálni kezdett.

– Nagy gondot jelent nekem, amit mondott – kezdte. – Victor király! Azt hittem, börtönben van.

– Néhány hónapja szabadult. A francia rendőrség a nyomában kívánt maradni, de sikerült leráznia őket. Meg tudta tenni. A világ legarcátlanabb alakja. Valami miatt azt hiszik, hogy Angliába jött, ezért figyelmeztettek bennünket.

– De vajon mit akar csinálni Angliában?

– Ennek ön a megmondhatója, uram – mondta Battle jelentőségteljesen.

– Azt hiszi? Gondolja? Jaj, látom, tisztában van az egész történettel. Én akkor még nem voltam hivatalban, de a néhai Lord Caterham mindent elmondott. Teljes katasztrófa.

– A Koh-i-noor – mondta megfontoltan Battle.

– Hallgasson, Battle! – nézett körül gyanakodva George. – Nagyon kérem, ne említsen neveket. Sokkal jobb, ha nem tesszük. Ha beszélnie kell róla, mondja csak azt, hogy K.

A főfelügyelő arca újra kifejezéstelenné vált.

– De azért a mi bűnügyünket csak nem köti össze Victor királlyal?

– Ez csak egy lehetőség, semmi más. De ha visszagondol az ügyre, uram, emlékeznie kell, hogy négy olyan hely volt, ahol… ahol egy királyi látogató elrejthette az ékszert. Chimneys is köztük volt. Victor királyt négy nappal azután tartóztatták le Párizsban, hogy eltűnt a, mondjuk akkor így, K. Mindig reménykedtünk, hogy egyszer majd elvezet az ékszerhez.

– De Chimneyst legalább egy tucatszor tüzetesen átkutatták.

– Igen – bölcselkedett Battle. – De nehéz úgy megtalálni valamit, ha nem tudjuk, hol keressük. Gondoljon bele: Victor

király idejön a kőért, Mihály herceg rajtakapja, ő meg lepuffantja.

– Elképzelhető – mondta George. – Nagyon valószínű magyarázat.

– Én nem mennék ilyen messzire. Elképzelhető, de nem több.

– Miért nem?

– Mert Victor király soha nem ölt meg senkit – mondta Battle komolyan.

– De hisz az az ember veszélyes bűnöző!

Battle elégedetlenül csóválta a fejét.

– A bűnözők mindig úgy cselekednek, ahogy megszokták, Mr. Lomax. Meglepő, de így van. Mindenesetre…

– Mindenesetre?

– Szeretném kihallgatni a herceg inasát. Szándékosan őt hagytam a végére. Ha nem bánja, uram, itt tehetnénk meg.

George jelezte, hogy beleegyezik. A főfelügyelő csengetett. Tredwell megjelent, és megkapta az utasításokat.

Nemsokára egy magas, szőke férfival tért vissza. Kiugró pofacsontok, mélyen ülő kék szemek és Battle közömbösségével vetekedő, kifejezéstelen ábrázat.

– Borisz Ancsukov?

– Igen.

– Ön volt Mihály herceg inasa?

– Igen, én voltam őfensége inasa.

Jól beszélt angolul, de a kiejtése idegenesen nyers volt.

– Tudja-e, hogy a gazdáját tegnap éjjel meggyilkolták?

Egy horkantás, egy vadállati horkantás volt a szolga válasza. George meg is ijedt, és elővigyázatosan az ablak felé húzódott.

– Mikor látta utoljára a gazdáját?

– A fenséges úr fél tizenegykor tért nyugovóra. Én most is, mint mindig, az előszobában aludtam. A másik ajtón, a folyosóra nyíló ajtón mehetett le a földszintre. Nem hallottam. Lehet, hogy elkábítottak. Hűtlen szolga voltam, aludtam, mikor a gazdám ébren volt. Elátkozott ember vagyok.

George ámulva nézte.

– Szerette a gazdáját? – kérdezte Battle, és figyelmesen hallgatta Boriszt.

– Annyit mondhatok önnek, brit rendőr, hogy meghaltam volna érte! És mert ő halott, én pedig élek, addig nem fog a szemem álomra csukódni, addig nem fog a szívem megnyugodni, amíg őt meg nem bosszulom. Ki fogom szimatolni a gyilkosát, mint a kutya, és ha rábukkanok, akkor… – lángoló tekintettel előkapott egy hatalmas kést a kabátja alól, és megrázta. – Nem ölöm meg azonnal! Nem én! Először felhasítom az orrát, levágom a fülét, kiszúrom a szemét, és aztán… aztán a sötét szívébe döföm ezt a kést!

Elrakta a kést, sarkon fordult, és elhagyta a termet. George Lomax szeme mindig dülledt szokott lenni, de most, hogy a csukott ajtóra tapadt, majd kiugrott az üregéből.

– Igazi herzoszlovák – morogta. – Civilizálatlan nép. Brigantik gyülekezete.

Battle főfelügyelő hirtelen felállt.

– Vagy őszintén beszélt ez az ember, vagy a legnagyobb szélhámos, akivel valaha találkoztam – mondta. – És ha az előbbi az igazság, Isten irgalmazzon Mihály herceg gyilkosának, ha egy ilyen emberarcú véreb kezébe kerül.

Tizenötödik fejezet

A francia idegen

Virginia és Anthony egymás mellett ballagott a tóhoz vezető ösvényen. Az indulás után néhány percig nem szóltak egy szót sem. Végül Virginia megtörte a csendet. Felnevetett.

– Jaj, kedvesem – mondta –, hát nem borzalmas ez az egész? Tömérdek dolog van, amit el akarok mondani, tömérdek dolog van, amit tudni szeretnék, de fogalmam sincs róla, hol is kezdjem. Először is – és lehalkította a hangját –, *mit csinált a hullával?* Rémesen hangzik, nem igaz? Sohasem gondoltam volna, hogy így belekeveredek egy bűnügybe.

– Gondolom, hogy ez újdonság az ön érzésvilágában – ismerte el Anthony.

– De magának nem.

– Még soha nem kellett hullát eltüntetnem, annyi szent.

– Mondja el, hogyan csinálta.

Anthony röviden és tömören beszámolt az előző este minden lépéséről. Virginia érdeklődve figyelt.

– Azt hiszem, nagyon ügyes volt – szólalt meg, mihelyt a férfi elhallgatott. – Felcsíphetem a bőröndöt, mikor visszamegyek a

Paddingtonra. Egyetlen gond lehet, ha be kell számolnia arról, merre is járt tegnap este.

– Nem lesz szükség rá. A holttestet tegnap késő estig, sőt talán ma reggelig meg sem találták. Különben olvashattunk volna róla a reggeli lapokban. És bármit írjanak is a detektívregényekben, az orvosok nem varázslók, nem tudják pontosan megmondani, mennyi ideje halt meg valaki. Bizonytalanok lesznek a mi ügyünknél is. A tegnap éjszakára vonatkozó alibi sokkal fontosabb volna.

– Tudom. Lord Caterham mindent elmondott. De a Scotland Yard embere mintha szilárdan hinne a maga ártatlanságában.

Anthony nem válaszolt azonnal.

– Nem látszik különösebben ravasznak – tette hozzá Virginia.

– Nem is tudom – mondta Anthony szép lassan. – Úgy veszem észre, hogy Battle főfelügyelő nagyon is okos ember. Úgy tesz, mintha meg volna győződve az ártatlanságomról, de nem vagyok biztos benne. Azért van zavarban, mert látszólag semmi indítóokom nem volt erre a gyilkosságra.

– Látszólag? – kiáltotta Virginia. – De hát mi oka lett volna magának arra, hogy megöljön egy ismeretlen, idegen grófot?

Anthony erősen ránézett.

– Ön ugye élt Herzoszlovákiában?

– Igen. A férjemmel voltam ott. Két évig, a követségen.

– Éppen a király és a királyné meggyilkolása előtt. Találkozott-e valaha Obolovics Mihály herceggel?

– Mihállyal? Természetesen. Rémes kis alak volt. Azt mondta, hogy legyek a morganatikus[8] felesége.

– Ezt mondta? És mit kellett volna őszerinte tenni az ön nagyon is létező férjével?

– Kidolgozott valamiféle tervet. Amolyan Dávid és Uriás-félét.

– És ön mit válaszolt erre a szeretetre méltó javaslatra?

– Sajnos, diplomatikusan kellett fogalmaznom – mondta Virginia. – Nem mondhattam meg szegény Mihálynak azt, amit gondoltam. De így is megsértődve fújt takarodót. Miért ez a sok kérdés vele kapcsolatban?

– Szeretnék valahova eljutni a magam faragatlan módján. Ugye, most nem találkozott a meggyilkolttal?

– Nem. Ahogy a könyvekben mondanák: „megérkezése után azonnal visszavonult lakosztályába”.

– És a holttestet sem látta?

Virginia érdeklődve figyelte, és aztán tagadólag rázta a fejét.

– Gondolja, hogy láthatta volna, ha akarja?

– Tekintettel a magasabb körökre – Lord Caterhamre gondolok –, feltehetőleg igen. Miért? Ez valami utasítás?

– Dehogyis – mondta riadtan Anthony. – Ilyen erőszakos volnék? Nem. Csak arról van szó, hogy ez a Szaniszló gróf nem volt más, mint Mihály herzoszlovák herceg inkognitóban.

Virginia szeme tágra nyílt.

– Értem – mondta, és az arcára kiült az a bizonyos vonzó féloldalas mosoly. – Csak nem azt akarja mondani, hogy Mihály azért vonult el, hogy ne kelljen engem látnia?

– De valami olyasfélét – vallotta be Anthony. – Mert ha helytálló az az elképzelésem, hogy meg akarták akadályozni az ön idejövetelét, ennek oka az ön Herzoszlovákiával kapcsolatos ismereteiben keresendő. Ön volt az egyetlen, aki személyesen ismerte Mihály herceget.

– Azt gondolja, hogy akit itt megöltek, egy szélhámos lehetett? – kérdezte Virginia teljes nyíltsággal.

– Megfordult a fejemben ez a gondolat. De ha megkéri Lord Caterhamet, hogy mutassa meg a hullát, ez egy pillanat alatt tisztázódik.

– Éjjel tizenegy negyvenötkor ölték meg – töprengett Virginia. – Abban az időpontban, amit a papíron láttunk. Rettentő rejtélyes ez az egész.

– Erről jut eszembe! Az ott a maga szobájának az ablaka? Szélről a második, a Tanácsterem fölött?

– Nem. Az én szobám az Erzsébet-kori szárnyban van, és a másik oldalra néz. Miért?

– Egyszerűen azért, mert amikor tegnap éjszaka erre jártam, és azt hittem, hogy lövést hallok, kigyulladt a lámpa abban a szobában.

– Jaj, de furcsa! Nem tudom, kié az a szoba, de Batyutól meg fogom tudni. Hallotta talán valaki a lövést?

– Ha igen, elfelejtette megemlíteni. Battle azt mondta, hogy senki sem hallotta a lövést a házban. Ez az egyetlen nyom, amin elindulhatok, és elég gyatra kis nyom, de azért szépen követni fogom.

– Mindenképp furcsa – mondta Virginia gondterhelten.

Megérkeztek a csónakházhoz, és nekitámaszkodtak az épület falának.

– Most pedig végigvesszük az egész történetet – mondta Anthony. – Evezgetünk a tavon, távol a Scotland Yard és az amerikai látogatók és a kíváncsi szobalányok fülétől.

– Hallottam valamit Lord Caterhamtől, de messze nem eleget – mondta Virginia. – Kezdjük ott: mi a maga igazi neve, Anthony Cade vagy Jimmy McGrath?

Anthony aznap reggel már másodszor mesélte el élete legutóbbi hat hetének történetét. Azzal a kivétellel, hogy Virginia kedvéért nem kellett semmit sem megváltoztatnia. Ott fejezte be, amikor döbbenten fel kellett ismernie „Mr. Holmest”.

– Ha már itt tartunk, Mrs. Revel – jutott a végére –, meg sem köszöntem, hogy halhatatlan lelkét veszélyeztette miattam, hiszen azt mondta, hogy régi barátok vagyunk.

– Hát persze hogy azok vagyunk – mondta Virginia. – Azt hiszi, rákényszerítek magára egy hullát, és legközelebb úgy teszek, mintha alig ismerném? Azt már nem!

Elhallgatott egy pillanatra.

– Tudja, mi megmagyarázhatatlan számomra? – folytatta végül. – Valami rejtély lappang az emlékiratok mögött, és még nem jöttünk rá, hogy mi az.

– Igaz – mondta Anthony, aztán így folytatta: – Szeretném, ha valamit elárulna nekem.

– Mit?

– Miért lepődött meg, amikor a Pont Streeten tegnap megemlítettem önnek Jimmy McGrath nevét? Hallotta már

máskor is?

– Igen, Mr. Sherlock Holmes. George, tudja, az unokatestvérem, George Lomax eljött hozzám, és mindenféle szamárságot összehordott. Az az ötlete támadt, hogy jöjjek le ide, édelegjek ezzel a McGrathszel, és bűvöljem ki belőle valahogy az emlékiratokat. Persze nem ilyen egyenesen mondta ki. Összehordott mindenfélét az angol úriasszonyokról és más hasonló dolgokról, de azért az első pillanattól fogva félreérthetetlen volt az egész. Pont olyan disznóság volt, amilyeneket szegény George szokott kitalálni. Aztán én túlontúl sokat akartam tudni, ő meg hazugságokkal akart szabadulni tőlem, de egy kétéves gyereket se tudott volna félrevezetni.

– De a terve mégis sikerült – állapította meg Anthony. – Itt vagyok én, akit ő James McGrathnek vélt, és itt van ön, aki kedves hozzám.

– De szegény George őszinte sajnálatára nincs itt az emlékirat. Most akkor én kérdezek valamit. Mikor azt mondtam, hogy azokat a leveleket nem én írtam, maga azt mondta, hogy tudja. De nem tudhatta.

– Dehogynem! – mosolygott Anthony. – A lélektanhoz egész elfogadhatóan értek.

– Vagyis jellememet oly sziklaszilárdnak ítélte, hogy…

Anthony elszántan rázta a fejét.

– Szó sincs róla. Nem vagyok tisztában a jellemének sziklaszilárdságával. Lehet, hogy volt szeretője, lehet, hogy írt hozzá leveleket. De nem hagyta volna, hogy megzsarolják. Aki

azokat a leveleket írta, halálra volt rémülve. Ön pedig harcolt volna.

– Vajon ki lehet ez a Virginia Revel? És hol lehet most? Olyan, mintha volna valahol egy hasonmásom.

Anthony rágyújtott.

– Tudta-e, hogy az egyik levelet itt, Chimneysben írták?

– Itt? – Virginia nagyon meglepődött. – Mikor?

– Nem volt rajta keltezés. Mégis furcsa, nem?

– Teljesen biztos vagyok benne, hogy más Virginia Revel sohasem járt Chimneysben. Ha járt volna, Batyu vagy Lord Caterham beszélt volna a névazonosságról.

– Igen. Furcsa az egész. Tudja-e, Mrs. Revel, hogy kezdek nem is hinni ebben a bizonyos másik Virginia Revelben?

– Legalábbis nagyon talányos – hagyta rá Virginia.

– Nagyon talányos. Az a meggyőződésem támadt, hogy az, aki a leveleket írta, szántszándékkal használta fel az ön nevét.

– De miért? – kiáltott fel Virginia. – Miért tett volna ilyesmit?

– Ez itt a kérdés. Pokolian sok mindent kell megtudnunk pokolian sok mindenről.

– Mit gondol, ki ölte meg Mihályt? – kérdezte váratlanul Virginia. – A Vörös Kéz elvtársai?

– Megtehették – mondta Anthony bizonytalanul. – Az értelmetlen gyilkosság jellemző volna rájuk.

– Lássunk munkához – mondta Virginia. – Lord Caterham és Batyu épp errefelé tart. Először is azt kell kiderítenünk, hogy a halott Mihály-e, vagy sem.

Anthony a partra evezett. Néhány pillanat múlva csatlakoztak Lord Caterhamhez és a lányához.

– Késik az ebéd – kezdte őlordsága gyászos hangon.

– Battle valószínűleg nem hagyta dolgozni a szakácsot.

– Ez az ember a barátom, Batyu – mondta Virginia. – Bánj vele kedvesen.

Batyu nagy komolyan végigmérte Anthonyt, aztán Virginiához fordult, mintha a férfi ott sem volna.

– Honnan szeded ezeket a jóképű fiatalembereket, Virginia? „Hogyan csinálod? – kérdé a leány irigykedve.”

– A tiéd lehet – mondta Virginia nagylelkűen. – Én Lord Caterhamet választom.

Rámosolygott a kitüntetett főrendre, karját a karjába öltötte, és együtt libegtek el.

– Szokott ön beszélni? – kérdezte Batyu. – Vagy inkább szilárd és szótlan?

– Beszélni? – felelte Anthony. – Kotyogok. Motyogok. Csobogok, mint a kis patak. Néha még kérdezek is.

– Például?

– Ki lakik fent, a saroktól balra a második szobában?

Meg is mutatta, melyikről beszél.

– Jaj, de furcsa kérdés! – mondta Batyu. – Nagyon kíváncsivá tett. Lássuk csak… Igen, az a kisasszony szobája, mármint Mademoiselle Bruné, a francia nevelőnőé. Ő próbálja rendre szoktatni a húgaimat. Dulcie és Daisy, tudja, ahogy a gyerekdalban éneklik. Ha harmadik is lett volna, az lett volna Dorothy May. De anyánk belefáradt abba, hogy csak lányai

születnek, és meghalt. Úgy gondolta, talán valaki más képes lesz fiú utódról gondoskodni.

– Mademoiselle Brun – mondta Anthony tűnődve. – Mióta van itt, önöknél?

– Két hónapja. Akkor vettük fel, amikor Skóciában voltunk.

– Hohó! – mondta Anthony. – Szimatolok valamit.

– Bárcsak egy kis ebédet szimatolhatnék – mondta Batyu. – Mr. Cade, kérjem meg a Scotland Yard emberét, hogy ebédeljen velünk? Maga olyan nagyvilági férfiú, ért az etiketthez is. Még sohasem volt gyilkosság ebben a házban. Mindenesetre izgalmas. Sajnálom, hogy az ön jellemét olyan tisztára mosták ma délelőtt. Mindig szerettem volna találkozni egy gyilkossal, meg akartam tudni, valóban olyan kiválóak és kedvesek-e, mint ahogy a vasárnapi újságokban írják. Jaj, mi az?

„Az” ezúttal egy taxi volt, és közeledett a házhoz. Két ember ült benne, egy fekete szakállú, kopasz és egy fekete bajuszos, fiatalabb. Az elsőt Anthony felismerte, és úgy ítélte, hogy inkább a fickó maga, nem pedig az őt szállító kocsi csalta a csodálkozó felkiáltást társának ajkára.

– Ha nem tévedek – mondta Anthony –, ez az én régi barátom, Lóperec báró.

– Milyen báró?

– Csak kényelemből hívom Lóperecnek. Az igazi név helyes kiejtése nagyon megterheli az ütőereket.

– A telefon is majdnem belerokkant reggel – mondta Batyu. – Szóval ez a báró. Már látom, hogy rám fogják sózni délután, pedig már Isaacsteint is megkaptam délelőtt. Végezze az ilyen

szennyes munkát George, és vesszen a politika! Bocsásson meg, Mr. Cade, hogy faképnél hagyom, de szegény apám mellett a helyem.

Batyu sietve elszáguldott a ház felé.

Anthony egy-két percig bámult utána, aztán meg rágyújtott. Ekkor megütötte a fülét valami elfojtott hang közvetlen közelről. A csónakház mellett állt, és a hangot mintha a sarkon túlról hallotta volna. Lelki szemei előtt megjelent egy férfi, amint éppen elfojt egy tüsszentést.

„Vajon ki, vajon kicsoda-micsoda lehet a csónakház mögött? – mondta magában. – Jobb az ilyesmit megnézni.”

Szavait tett követte. Elhajította a kialvó gyufaszálat, gyors és nesztelen léptekkel megkerülte a csónakházat.

Egy emberre bukkant, aki alighanem a földön térdelhetett korábban, mert éppen feltápászkodott. Magas volt, szemüveges, a kabátja világos, a szakálla rövid, fekete és hegyes, megjelenése világfias. Harminc-negyvenéves lehetett, tiszteletet parancsoló külsejű.

– Mit keres itt? – kérdezte Anthony.

Biztos volt benne, hogy a férfi nem tartozik Lord Caterham vendégei közé.

– Bocsánatát kérem – mondta az idegen nyájasnak szánt mosollyal és érezhetően külföldi kiejtéssel. – Szeretnék visszajutni a Vidám krikettezőbe, de el találtam tévedni. Monsieur talán útbaigazítana?

– Természetesen – mondta Anthony. – De vízi úton nem lehet eljutni oda.

– Hogy? – kérdezte az idegen tanácstalanul.

– Azt mondtam – hordozta végig Anthony tekintetét a csónakházon –, hogy csónakkal nem jut el oda. A parkon, egy kicsit arrébb át lehet ugyan vágni, de ez az egész magánterület. Ön most éppen birtokháborítást követ el.

– Nagyon sajnálom – mondta az idegen. – Eltévedtem teljesen. Gondoltam, idejövök és kérdezősködöm.

Anthony nem mutatott rá, hogy különös módját választja a kérdezősködésnek az az ember, aki a csónakház mögött térdelve kér útbaigazítást. Barátságosan karon fogta az idegent.

– Erre induljon – mondta. – Kerülje meg a tavat, aztán egyenesen előre. El sem vétheti az ösvényt. Ha rátalál, forduljon balra, az ösvény leviszi a faluba. Gondolom, a Krikettezőben lakik.

– Igen, monsieur. Ma reggel óta. Köszönöm a szíves útbaigazítást.

– Kérem – mondta Anthony. – Remélem, nem fázott meg.

– Hogy? – kérdezte az idegen.

– Hogy itt térdelt a nedves fűben – magyarázta Anthony. – Mintha tüsszenteni is hallottam volna.

– Lehet, hogy tüsszentettem – vallotta be a másik.

– Bizony – mondta Anthony. – De kérem, sose próbálja meg elfojtani a tüsszentését. Éppen most nyilatkozott erről egy híres orvos. Nagyon veszélyes. Nem tudom pontosan, mik a következményei, lehet, hogy gátlást okoz, lehet, hogy károsítja az ütőereket, a fontos az, hogy sose tegye. Jó reggelt.

– Jó reggelt, monsieur, és köszönöm, hogy megmutatta a helyes utat.

„Újabb gyanús alak a fogadóból – morogta Anthony maga elé, miközben a távozó alakot követte szemmel. – És nem is tudom, hova sorolhatnám be. Úgy fest, mint egy francia kereskedelmi utazó. Nem hinném, hogy a Vörös Kéz elvtársa. Talán egy harmadik párt képviselője a sokat próbált herzoszlovák államból? A francia nevelőnő ablaka az utolsó előtti. Ez a rejtélyes francia meg itt csavarog a parkban, és olyan beszélgetésekbe hallgat bele, amelyekhez semmi köze. Itt valami bűzlik. Fogadjunk.”

Anthony ez után a morfondírozás után visszament a házba. A teraszon a kellőképp kétségbeesett Lord Caterhammel és a két újonnan jött vendéggel találkozott. A lord megörült, hogy Anthonyt látja.

– Végre itt van – jegyezte meg. – Engedje meg, hogy bemutassam báró… szóval a báró úrnak és Andrássy kapitánynak. Mr. Anthony Cade.

A báró növekvő gyanakvással vizsgálgatta Anthonyt.

– Mr. Cade? – mondta a báró mereven. – Nem hinném.

– Egy szót négyszemközt, báró úr – mondta Anthony. – Mindent meg fogok magyarázni.

A báró meghajolt. Távolabb sétáltak a teraszon.

– Bocsánatáért esedezem, báró úr – mondta Anthony. – Foltot ejtettem az angol becsületen, hiszen felvett névvel léptem be ebbe az országba. James McGrath néven mutatkoztam be önnek. De be kell látnia, hogy az ezzel okozott sérelem

elhanyagolható. Ön minden bizonnyal ismeri Shakespeare munkáit, megjegyzéseit arra vonatkozóan, mennyire nem fontos, mely néven nevezünk egy rózsát. Ez ugyanilyen eset. Ön azzal az emberrel akart beszélni, akinél a kézirat volt. Én voltam az az ember. És, mint ön pontosan tudja, a kézirat már nincs nálam. Ügyes húzás volt, báró, ügyes húzás. Kinek az ötlete volt, az öné vagy a főnökéé?

– Őfelsége saját ötlete volt. És nem engedte meg, hogy más megcsinálja, csakis ő maga.

– És remekül csinálta – ismerte el Anthony. – Mindvégig valódi angolnak tartottam.

– A herceget nevelték, mint angol urat – magyarázta a báró. – Herzoszlovák szokás szerint.

– Hivatásosak sem tudták volna ügyesebben kézre keríteni azokat az írásokat – mondta Anthony. – Hadd kérdezzem meg, ha nem tapintatlanság: mi lett a sorsuk?

– Köztünk, úriemberek közt… – kezdte a báró.

– Ön nagyon kegyes, báró – mormolta Anthony. – Sosem neveztek annyiszor úriembernek, mint ez elmúlt negyvennyolc órában.

– Én annyit önnek mondhatok: azt hiszem, elégették.

– Azt hiszi, de nem tudja. Igaz?

– Őfensége magához vette őket. Akarta elolvasni, és aztán tűz által megsemmisíteni.

– Értem – mondta Anthony. – De ez nem az a fajta könnyű olvasmány volt, amit fél óra alatt átfut az ember.

– Megölt uram hagyatékában nem volt megtalálható. Gondolom ezért, hogy elégették.

– Lehet – mondta Anthony. – Talán.

Egy-két percig hallgatott, aztán folytatta.

– Azért tettem fel ezeket a kérdéseket, báró, mert mint hallotta, engem is elővettek az ügyben. Tisztáznom kell magam, hogy a gyanú árnyéka se tapadjon hozzám.

– Kétségtelenül – mondta a báró. – A becsülete megköveteli.

– Úgy van – mondta Anthony. – Nagyon pontosan fejezi ki ezeket a dolgokat. Nekem nincs érzékem hozzá. Hogy folytassam, csak azzal tudom tisztázni magam, ha leleplezem a valódi gyilkost, és ehhez minden adatra szükségem van. Az emlékiratok kérdése nagyon fontos. Lehet, hogy a bűn elkövetésének oka éppen az volt, hogy megszerezzék a kéziratokat. Mondja, báró, nagyon elképzelhetetlen ötlet ez?

A báró habozott egy kicsit.

– Ön maga olvasta a kéziratot?

– Azt hiszem, erre már feleltem – mondta mosolyogva Anthony. – Még egy dolgot, báró. Figyelmeztetem, hogy továbbra is szándékomban áll átadni a kéziratot a kiadónak jövő szerdán, október tizenharmadikán.

A báró csak bámult.

– De hiszen nincsen is a birtokában.

– Azt mondtam, hogy a jövő szerdán. Ma még csak péntek van. Öt napom van rá, hogy visszaszerezzem.

– És ha elégették?

– Nem hiszem, hogy elégették. Okom van rá, hogy ne higgyem.

Beszélgetés közben a terasz sarkára értek. Egy tagbaszakadt alak közeledett feléjük. Anthony érdeklődve nézte a nagy Herman Isaacsteint, hiszen még sohasem látta.

– Ó, báró úr – mondta Isaacstein, és meglengette füstölgő szivarját. – Rosszul állnak a dolgok. Nagyon rosszul állnak.

– Úgy van, kedves barátom, kedves Mr. Isaacstein – mondta a báró. – Nemes épülete terveinknek romokban.

Anthony tapintatosan átengedte a két urat sirámaiknak, és elindult visszafelé a teraszon.

Hirtelen megállt. Vékony füstkarika szállt az égnek a tiszafa sövény kellős közepéből.

„Nyílás van a közepében – gondolta Anthony. – Már hallottam ilyesmiről.”

Óvatosan jobbra-balra nézett. Lord Caterham a terasz túlsó végében volt Andrássy kapitánnyal. Háttal álltak neki. Anthony lehajolt, és beküzdötte magát a sűrű sövénybe.

Az elképzelése helytálló volt. Nem egy sövény volt itt, hanem kettő, és köztük egy keskeny sétány. Erre körülbelül középtájt lehetett bejutni, a ház felőli oldalon. Nem is volt ebben semmi titok, de ha valaki a kerti oldalról nézte a sövényt, soha nem fedezte volna fel az utat.

Anthony benézett a keskeny nyiladékba. Nagyjából félúton ült egy ember egy nádszékben. A szék karfáján félig szívott szivar. Maga a férfi pedig láthatóan aludt.

„Ejnye! – gondolta magában Anthony. – Úgy látszik, hogy Mr. Hiram Fish árnyékban szeret üldögélni.”

Tizenhatodik fejezet

Tea a tanulószobában

Anthony azzal a felismeréssel tért vissza a teraszra, hogy magánbeszélgetésekre legfeljebb a tó közepe jöhet szóba.

A házban a gong mély zengését lehetett hallani, és Tredwell ünnepélyesen meg is jelent az oldalajtóban.

– Tálalva az ebéd, mylord.

– Végre! – élénkült meg Lord Caterham. – Itt az ebéd!

Ebben a másodpercben két gyerek vágódott ki a házból. Tüzes ifjú hölgyek voltak, az egyik tizenkét, a másik tízéves, és noha a nevük hivatalosan, mint Batyutól megtudtuk, Dulcie és Daisy, itt mégis mindenki Vihogónak és Csigabigának hívta őket. Fülhasogató csatakiáltásokkal ékesített indiántáncot jártak, csak Batyu megjelenése tudta megfékezni őket.

– Hol van a mademoiselle? – kérdezte Batyu.

– Fáj a feje, fáj a feje! – kurjongatott Csigabiga.

– Éljen a migrén! – csatlakozott hozzá Vihogó.

Lord Caterhamnek sikerült legtöbb vendégét beterelnie a házba. Anthony karjára mégis fékezően tette rá a kezét.

– Jöjjön a dolgozószobámba – susogta. – Van ott valami igazi finomság.

Végigtipegett az előcsarnokon, inkább mint egy tolvaj, és nem mint a ház ura, és sikeresen elérte szentélyének biztonságot jelentő falait. Kinyitotta a pohárszéket, és különböző palackokkal kezdett mesterkedni.

– Mindig megszomjazom, ha külföldiekkel kell társalognom – magyarázta szabadkozva. – Nem tudom, mi az oka.

Kopogtattak az ajtón. Virginia kukucskált be.

– Kevernek itt nekem is valamit? – kérdezte.

– Természetesen – udvariaskodott őlordsága. – Jöjjön csak be!

Komoly szertartások töltötték ki a következő perceket.

– Erre volt szükségem – mondta Lord Caterham, és nagyot sóhajtva az asztalra tette a poharát. – Éppen most mondtam, hogy rettenetesen elfáraszt, ha külföldiekkel kell beszélgetnem. Talán azért, mert annyira udvariasak. De most már menjünk. Nekünk is ebédelnünk kell.

Elindult az ebédlő felé. Virginia belekarolt Anthonyba, és visszatartotta.

– Megvan a mai jó cselekedetem – suttogta. – Megkértem Lord Caterhamet, hogy mutassa meg a holttestet.

– És? – kérdezte mohón Anthony.

Vagy megáll az elképzelése, vagy sem.

Virginia a fejét rázta.

– Nem volt igaza – suttogta. – Az bizony Mihály herceg.

– Ejnye – mondta Anthony csalódottan, majd ingerült hangon hozzátette: – És a francia nevelőnőnek migrénje van.

– Mi köze a két dolognak egymáshoz?

– Lehet, hogy semmi. De beszélni akartam vele. Tudja, kiderült, hogy az épület végétől számított második szoba a mademoiselle-é. Az, amelyikben lámpa gyulladt az elmúlt éjszakán.

– Érdekes.

– Lehet, hogy nem is érdekes. Mindenesetre még ma látni szeretném a mademoiselle-t.

Az ebéd meglehetősen kínosra sikeredett. Batyu mindenkihez egyformán kedves volt, de ez sem tudta felmelegíteni a sokfelől összeverődött társaságot. A báró és Andrássy előírásszerűen, szertartásosan viselkedett, mintha mauzóleumban ebédelne. Lord Caterham csüggedten magába roskadt. Bill Eversleigh vágyakozó pillantásokat vetett Virginiára. George nem feledkezett meg fontos kötelezettségeiről, komolyan tárgyalt a báróval és Isaacsteinnel. Vihogó és Csigabiga rettentően élvezte, hogy a házban gyilkosság történt, állandóan fékezni kellett őket. Mr. Hiram Fish türelmesen rágta az ételt, és néha egy-egy csípős megjegyzést is megkockáztatott jellegzetes amerikai beszédmodorában. Battle főfelügyelő előzékenyen távol maradt, senki sem tudta, merre járhat.

– Csakhogy vége van – mormolta Batyu Anthonynak. – Ráadásul George délután átviszi a külföldi különítményt az Abbey-be államtitkokról elmélkedni.

– Ettől csak javulhat a légkör a házban – tódította Anthony.

– Az amerikaival nincs különösebb baj – folytatta Batyu. – Félrehúzódnak valahova apámmal, és végre boldogan beszélhetnek az első kiadású könyvekről. Mr. Fish – mert a szóban forgó vendég éppen közeledett –, nyugodt délutánt terveztem ma önnek.

Az amerikai meghajolt.

– Köszönöm. Nagyon kedves gondolat, Lady Eileen.

– Mr. Fish éppen egy nyugodt délelőtt után van – mondta Anthony.

Mr. Fish gyors pillantást vetett rá.

– Ó, szóval kifigyelte a rejtekhelyemet. Vannak pillanatok, uram, amikor a nyugodt természetű ember jelszava csak ez lehet: távol a tébolyult tömegtől.

Batyu elsodródott, az amerikai és Anthony kettesben maradt. Az előbb említett halkabbra fogta a hangját.

– Véleményem szerint elég sok titok van ebben a csetepatéban – mondta.

– Bármennyi lehet – felelte Anthony.

– Ez a kopasz netán a család ismerőse volt?

– Valami olyasféle.

– Ezek a közép-európai népek nem férnek a bőrükbe – nyilatkoztatta ki Mr. Fish. – Azt suttogják itt, hogy az az ember, akit megöltek, valami királyi fenség volt. Vajon igaz-e? Nem tudja?

– Itt Szaniszló gróf néven ismerték – tért ki a válasz elől Anthony.

Mr. Fish ehhez csak ennyit tett hozzá kissé rejtélyesen:

– Ó, jaj!

Néhány pillanatig hallgatott is utána.

– Ez a rendőrkapitány – szólalt meg végül –, valami Battle vagy mi a neve, elég jó-e ehhez a dologhoz?

– A Scotland Yard szerint igen.

– Szerintem kissé maradi – mondta Mr. Fish. – Nem dolgozik igazán gyorsan. És mi értelme van annak a rögeszméjének, hogy senki sem hagyhatja el a házat?

Fürkésző tekintetet vetett közben Anthonyra.

– Holnap reggel mindenkinek ott kell lennie a halottszemlén.

– Ezért van az egész? Csak ezért? Nem Lord Caterham vendégei közül gyanúsítanak valakit?

– Na de Mr. Fish!

– Egy kissé kínosan érzem magam. Idegen vagyok ebben az országban. De hát persze! A gyilkos kívülről érkezett. Már emlékszem. Az ablak nem volt bezárva.

– Nem volt – mondta maga elé meredve Anthony.

Mr. Fish felsóhajtott. Aztán egy perc múlva gyászos hangon ennyit mondott:

– Tudja-e, fiatalember, hogyan húznak fogat a Vadnyugaton?

– Hogyan?

– Harapófogóval. Pokolian nehéz munka! De látom, hogy kiváló házigazdánk éppen búcsúzkodik attól a csoporttól. Csatlakoznom kell hozzá.

Mr. Fish elvonult, Batyu viszont visszatért.

– Kész csodabogár – jegyezte meg.

– Az.

– Nem szép dolog, hogy Virginiát keresi a szemével – mondta Batyu mérgesen.

– Nem is tettem.

– Dehogynem. Fogalmam sincs róla, az a nő hogyan csinálja. Nem azzal, amit mond, még csak nem is a szép külsejével. De mindent, bizony, mindent elér, amit akar. Most éppen máshol van szolgálatban. Azt mondta, hogy legyek kedves magához. Hát én kedves leszek. Ha kell, erőszakkal is.

– Nincs szükség erőszakra – biztosította Anthony. – De ha magának mindegy, legyen a tavon kedves hozzám. Csónakban.

– Nem hangzik rosszul – tűnődött el Batyu.

Lesétáltak a tóhoz.

– Egy dolgot szeretnék megkérdezni magától – mondta Anthony, mihelyt néhány csapással eltávolodtak a parttól. – Aztán beszélhetünk érdekesebb dolgokról. Előbb a munka, csak aztán a szórakozás.

– Most kinek a hálószobájára kíváncsi? – kérdezte Batyu fogyatkozó türelemmel.

– E percben éppen senkiére. Azt azonban szeretném tudni, honnan szerezte ezt a francia nevelőnőt.

– Megszállott ember! – mondta Batyu. – Egy ügynökségen keresztül, és évi száz fontot adok neki, és Geneviève a keresztneve. Kíván még valamit tudni?

– Az ügynökségre még visszatérünk –mondta Anthony. – Milyenek voltak az ajánlásai?

– A lehető legjobbak. Tíz évig volt Hogyishívják grófnőnél.

– Hogy is hívják ezt a Hogyishívjákot?

– Breteuil grófnő. Château de Breteuil, Dinard.

– Ugye, nem találkozott a grófnővel személyesen? Mindent levelekkel intéztek?

– Levelekkel.

– Ejnye! – mondta Anthony.

– Kíváncsivá tesz – mondta Batyu. – Határozottan kíváncsivá. Szerelmi vagy bűnügyi szál?

– Valószínűleg csak az én ostobaságom. Felejtse el.

– „Felejtse el”, mondja hanyagul, mikor már minden tájékoztatás birtokában van. Kit gyanúsít, Mr. Cade? Én Virginiát, mert ez a legvalószínűtlenebb. Vagy talán Billt.

– És ha magát?

– Az arisztokrácia egy tagja titokban csatlakozik a Vörös Kéz elvtársaihoz. Kellő szenzációt keltene.

Anthony elnevette magát. Kedvelte Batyut, bár egy kicsit tartott a mélyre látó, éles szürke szemétől.

– Erre viszont büszke lehet – mondta váratlanul, és a távoli hatalmas ház felé mutatott.

Batyu összehúzta a szemét, és oldalra billentette a fejét.

– Igen. És jelent is számomra valamit. Csak éppen nagyon hozzá lehet szokni. Tudja, mi nem sokat vagyunk itt. Unalmas is. Nyáron Londonból Cowesba és Deauville-ba megyünk, aztán meg fel, Skóciába. Chimneys legalább öt hónapig porvédő huzatok alatt szenved. Hetenként egy nap leveszik a porvédőket, jönnek a buszok és a turisták, tátják a szájukat, úgy figyelnek Tredwellre. „Jobbra Sir Joshua Reynolds ecsetjének

köszönhetően Caterham negyedik márkinéja látható”, és így tovább. Ed vagy Bert, a csoport aktuális mókamestere megböki a hozzá tartozó lányt, és azt mondja: „No, Gladys, ezek a képek itt jó egynéhány krajcárt megérnek.” Aztán továbbmennek, további képeket látnak, ásítoznak, egyik lábukról a másikra állnak, és szeretnének végre hazamenni.

– Valljuk be, egyszer-kétszer azért itt csinálták a történelmet.

– Vagyis már hallotta George-ot – mondta Batyu metsző gúnnyal. – Ő szokott ilyeneket mondani.

Anthony felkönyökölt, és a part felé nézett.

– Csak nem egy harmadik gyanús idegent látok ott keseregni, a csónakház mellett? Vagy talán a társasághoz tartozik?

Batyu is felemelte a fejét a piros párnáról.

– Az csak Bill – mondta.

– Mintha várna valakire?

– Valószínűleg rám vár – mondta Batyu minden lelkesedés nélkül.

– Evezzek talán az ellenkező irányba?

– Helyes a válasz, de több buzgalom kellene a megvalósításhoz.

– Ez után a szemrehányás után kettőzött erővel dolgozom.

– Ne tegye – mondta Batyu. – Kötelességeim vannak. Vigyen oda ahhoz a szerencsétlen szamárhoz. Valakinek csak kell foglalkoznia vele. Virginia alighanem faképnél hagyta. Egy szép napon, bármilyen elképzelhetetlenül hangozzék is, hozzámehetek George-hoz, úgyhogy nem árt, ha készülök egy kicsit a „jól ismert politikus háziasszony” szerepére.

Anthony engedelmesen a part felé igyekezett.

– Csak azt szeretném tudni, velem mi lesz – panaszkodott. – Nem akarom, hogy én legyek a nem kívánt harmadik. De nem a gyerekek vannak ott a távolban?

– Ők bizony. Vigyázzon, foglyul ejtik.

– Szeretem a gyerekeket – mondta Anthony. – Megtaníthatnám őket valamiféle csendes, okos játékra.

– Ne felejtse el, én figyelmeztettem.

Rábízta Batyut a vigasztalhatatlan Bill gondjaira, ő pedig arra ment tovább, amerre harsány kiáltozás verte fel a délután csendjét. Örömittasan fogadták.

– Tudsz indiánost játszani? – kérdezte Vihogó, ezúttal komolyan.

– De még mennyire! – mondta Anthony. – Figyeljétek, hogyan ordítok, amikor megskalpolnak. Így! – és megmutatta.

– Nem rossz – mondta Csigabiga vonakodva. – Most pedig ordítson úgy, mint aki skalpol!

Anthony vérfagyasztó üvöltéssel engedelmeskedett. A következő percben kitört az indiánháború.

Egy órával később Anthony megtörölte a homlokát, és megkísérelte, hogy a mademoiselle migrénje felől érdeklődjék. Örömmel hallotta, hogy a hölgy jobban van. Anthony már olyan népszerű volt, hogy meghívták: teázzék a tanulószobában.

– És akkor elmondhatja, milyen volt az az ember, akit felakasztottak – mondta Vihogó.

– Igaz, hogy magánál még van valamennyi abból a kötélből? – kérdezte Csigabiga.

– A táskámban van – mondta ünnepélyesen Anthony. – Mindenki kap belőle egy kis darabot.

Csigabiga helyeslő indiánüvöltésben tört ki.

– Attól félek, hogy mennünk kell mosakodni – mondta bánatosan Vihogó. – De ugye eljön teázni hozzánk? Nem felejti el?

Anthony ünnepélyes esküt tett, hogy semmi sem fogja visszatartani ígérete beváltásától. A gyerekpáros berohant a házba. Anthony megállt, utánuk nézett, és hirtelen meglátta, hogy egy ember lép ki az előtte levő facsoportból, és sietve nekivág a parknak. Szinte biztosra vette, hogy ugyanaz a fekete szakállas férfi, akivel délelőtt találkozott. Gondolkozott, hogy utánaeredjen-e vagy sem, de egyszerre csak megmozdultak a fák, és kilépett közülük Mr. Hiram Fish. Meglepődött, mihelyt meglátta Anthonyt.

– Békés délutánja volt, Mr. Fish? – érdeklődött Anthony.

– Köszönöm, igen.

De Mr. Fish nem úgy nézett ki, mint akinek békés volt a délutánja. Vöröslött az arca, és kifulladva lihegett, mint aki éppen most futott. Elővette az óráját, megnézte.

– Azt hiszem, eljött az ideje annak az angol szokásnak, amit délutáni teázásnak neveznek.

Bekattintotta az óra fedelét, és szépen elvonult a ház felé.

Anthony gondolataiba merült, és hirtelen azzal a ténnyel szembesült, hogy ott áll mellette Battle főfelügyelő. Semmi nesz nem árulta el a jöttét, olyan volt, mintha itt és most öltött volna testet.

– Honnan került elő? – idegeskedett Anthony.

Battle fejével a mellettük levő kis facsoportra bökött.

– Népszerű hely volt ma délután – jegyezte meg Anthony.

– Ön pedig nagyon elmerült a gondolataiban, Mr. Cade.

– Igen. És tudja, hogy mit csináltam, Battle? Össze akartam adni kettőt és egyet, ötöt és hármat, hogy négy legyen az eredmény. És nem megy, Battle, nem sikerülhet.

– Nehézkes vállalkozás – mondta a nyomozó.

– Éppen magával akartam beszélni, Battle. El akarok menni innen. Megtehetem?

A főfelügyelő szokás szerint rezzenetlen arccal fogadta a kérdést. Egyszerűen, higgadtan válaszolt.

– Attól függ, hova akar menni.

– Megmondom pontosan, Battle. Kirakom a kártyáimat az asztalra. Dinard-ba kellene mennem, Breteuil grófnő kastélyába. Megtehetem?

– Mikor akar menni, Mr. Cade?

– Holnap, rögtön a halottszemle után. Vasárnap estére megjövök.

– Értem – mondta a főfelügyelő meglepő tömörséggel.

– Vagyis?

– Nincs ellene kifogásom, ha oda megy, ahova mondta, és utána rögtön visszajön ide.

– Páratlan ember maga, Battle. Vagy nagyon rokonszenvesnek talál, vagy nagyon okos. Melyik?

Battle mosolygott, de nem válaszolt.

– Rendben – mondta Anthony. – Gondolom, megteszi az óvintézkedéseit. A törvény diszkrét szolgálói követik majd gyanús lépteim nyomát. Legyen. De azért szeretném tudni, mi miatt van az egész.

– Nem tudom követni, Mr. Cade.

– Az emlékiratok. Nem tudom, mi ez a nagy felfordulás körülöttük. Tényleg csak emlékiratok voltak? Esetleg tartogat még valamit?

Battle továbbra is mosolygott.

– Értse a következőképp: szívességet teszek önnek, Mr. Cade, mert kedvezőek a benyomásaim. Szívesen dolgoznék ebben az ügyben együtt önnel. Az amatőr és a hivatásos jól kiegészíti egymást. Az egyik, hogy úgy mondjam, bizalmas ismeretekkel rendelkezik, a másik tapasztalatokkal.

– Be kell vallanom – mondta Anthony szép lassan –, mindig szerettem volna kipróbálni magam, hogy ki tudok-e bogozni egy szövevényes gyilkosságot.

– Van valami elképzelése az ügyről, Mr. Cade?

– Rengeteg – mondta Anthony. – De jobbára csak kérdések.

– Például?

– Ki következik Mihály herceg után a rangsorban? Azt hiszem, ez fontos.

Ezúttal fanyar mosoly ömlött szét Battle főfelügyelő arcán.

– Kíváncsi voltam, hogy gondol-e erre, uram. Obolovics Miklós herceg most a trónörökös. Az itteni úriember elsőfokú unokatestvére.

– És hol tartózkodik most? – kérdezte Anthony, és elfordult, hogy rágyújtson. – Ne mondja, Battle, hogy nem tudja! Nem hinném el.

– Jó okunk van rá, hogy úgy higgyük, az Egyesült Államokban van. Legalábbis majdnem mostanáig ott volt. Pénzt gyűjtött a reménybeli terveihez.

Anthony meglepődve füttyentett.

– Értem – mondta. – Mihályt Anglia támogatta, Miklóst Amerika. Mindkét országban azon fáradoznak a pénzügyi csoportok, hogy ők szerezzék meg az olajkoncessziókat. A királypárt Mihályt választotta, most aztán keresgélhetnek másutt. Isaacstein és Tsa, valamint Mr. George Lomax a fogát csikorgatja. A Wall Street ujjong. Jól látom?

– Legalábbis nem jár messze az igazságtól – mondta Battle főfelügyelő.

– Szinte megesküdnék rá, hogy tudom, mit keresett abban a kis facsoportban – mondta Anthony.

A nyomozó mosolygott, de nem válaszolt.

– Nincs érdekesebb a nemzetközi politikánál – folytatta Anthony. – Sajnos, most el kell válnom öntől. Jelenésem van a tanulószobában.

Fürgén a ház felé indult. Tudakozódott a méltóságteljes Tredwellnél, és máris megtudta, merre van a tanulószoba. Kopogtatott, belépett. Örömujjongás fogadta.

Vihogó és Csigabiga odarohant hozzá. Diadalmenetben vitték a mademoiselle-hez, hogy bemutathassák.

Anthonyt most először kezdték kétségek gyötörni. Brun kisasszony kicsi volt, középkorú, pergamenképű, őszülő fekete hajú. És kis bajuszka pelyhedzett az ajka fölött!

Egyáltalán nem illett bele a sikeres külföldi kalandornőről kialakított képbe.

„Attól tartok, tökéletes bolondot csináltam magamból – gondolta Anthony. – De most már nincs mit tenni, folytatnom kell.”

Végtelenül kedves volt a mademoiselle-hez, a hölgy pedig hallatlanul élvezte, hogy egy jóvágású fiatalember bukkant fel a tanulószobában. A teaszertartás nagyszerűen sikerült.

Este azonban, amikor már egyedül volt a neki kijelölt kedves kis hálószobában, Anthony szünet nélkül csóválta a fejét.

„Tévedtem – mondogatta magában. – Tévedtem. Most már másodszor is. Nem tudom elkapni a fonalat.”

Abbahagyta a járkálást.

– Mi az ördög… – kezdte.

Mert az ajtó csendesen kinyílt. Egy pillanat, és egy férfi besurrant a szobába. Tisztelettudóan megállt az ajtóban.

Magas, szőke ember volt, vállas, a pofacsontja kiálló, mint a szlávoké általában, a szeme pedig egyszerre álmatag és fanatikus.

– Ki az ördög maga? – kérdezte Anthony, és alaposan megnézte magának.

A férfi kifogástalan angolsággal válaszolt.

– Borisz Ancsukov vagyok.

– Mihály herceg inasa?

– Úgy van. Őt szolgáltam. De ő meghalt. Most önt szolgálom.

– Nagyon kedves magától – mondta Anthony –, de nincs szükségem inasra.

– Mostantól ön a gazdám. Hűségesen szolgálom önt.

– Figyeljen ide. Nincs szükségem inasra. Nem is tudnám fizetni.

Borisz Ancsukov tekintetében volt egy kis megvetés.

– Nem kérek pénzt. A gazdámat szolgáltam. Most önt szolgálom – mindhalálig!

Előrelépett, térdre rogyott, megragadta és a homlokára szorította Anthony kezét. Aztán gyorsan felállt, és éppolyan gyorsan eltűnt, mint ahogy érkezett.

Anthony utánabámult, arcára kiült a döbbenet.

„Hát ez furcsa – gondolta magában. – Hűséges, mint a kutya. Sajátos ösztönei vannak ezeknek az embereknek.”

Megint sétálni kezdett.

„Akárhogy is – morogta –, kellemetlen helyzet. Piszokul kellemetlen. És éppen most!”

Tizenhetedik fejezet

Éjféli kaland

A halottszemle másnap reggel megtörtént. Egyáltalán nem olyan volt, mint amilyenekről a szenzációhajhász regényekben olvashatunk. Még George Lomax is elégedett lehetett, olyannyira mellőztek minden érdekes részletet. Battle főfelügyelő és a halottkém a rendőrfőnök segítségével tökéletes unalomba tudta fullasztani az egész eljárást.

Anthony nyomban a halottszemle után távozott – kerülve a feltűnést.

Bill Eversleigh számára ez a távozás volt a nap egyetlen derűs pontja. George Lomax kibírhatatlannak bizonyult, mert tartott tőle, hogy valami kiszivároghat, ami árthat a hivatalának. Miss Oscarnak és Billnek állandó készenlétben kellett lennie. Mindent Miss Oscar intézett, ami hasznos vagy érdekes volt. Bill ide-oda rohangált üzenetekkel, rejtjeltáviratokat fejtett meg, és óraszámra hallgatta George önismétlő fejtegetéseit.

Ezen a szombat estén tehát egy teljesen kizsigerelt fiatalember került ágyba. George hajcsárkodása miatt

gyakorlatilag nem is találkozhatott Virginiával. Sértődött volt, és megalázott. Még szerencse, hogy az a gyarmati fickó felszívódott. Túlontúl sok idejét foglalta le Virginiának, annyi szent. És ha George Lomax továbbra is ilyen ostoba módon viselkedik… és itt a halálra sértett Bill elaludt. Az álom meghozta a vigaszt is. Virginiáról álmodott.

Hősi álom volt, gerendák égtek benne, és neki jutott a daliás megmentő szerepe. Karjában hozta le Virginiát a legeslegfelső emeletről. Az asszony eszméletlen volt. Lefektette a fűbe. Aztán elment, hogy szendvicset hozzon neki. Ez volt a legfontosabb, hogy megtalálja a szendvicseket. George-nál voltak, de nem adta oda, hanem helyette táviratokat kezdett tollba mondani. Egy templom sekrestyéjében voltak, és Virginia bármelyik pillanatban megjelenhetett, hogy megtartsák az esküvőt. Rettenetes, hiszen ő meg pizsamában van! Haza kell menni, és felöltözni! Rohant a kocsijához. A kocsi nem indult. Nem volt benne benzin. Kétségbeesett. Ekkor begördült egy távolsági busz, és Virginia a kopasz báró karján szállt ki belőle szép szürke ruhában. Nyugodt volt, és kívánatos. Odament hozzá, és játékosan megfogta a vállát. „Bill – mondta. – Ó, Bill!” És egyre erősebben rázta. „Bill – mondta. – Kelj fel! Kelj már fel!”

Bill szédelegve tért magához. Chimneysben volt, a szobájában. De az álom egy része valósággá vált. Virginia hajolt föléje, és ugyanazt mondta, legfeljebb a szavak sorrendjét váltogatta:

– Kelj fel, Bill! Bill, kelj már fel!

– Mi a baj? – kérdezte Bill, és felült az ágyban.

Virginia megkönnyebbülten sóhajtott fel.

– Hála istennek! Már azt hittem, sosem ébredsz fel. Csak ráztalak és ráztalak. Most már ébren vagy?

– Azt hiszem – mondta Bill kissé bizonytalanul.

– Milyen nagydarab ember! – mondta Virginia. – Mennyit vesződtem veled! Még a karom is megfájdult.

– Nem érdemlem meg ezeket a szemrehányásokat – tiltakozott Bill méltóságteljesen. – Meg kell mondanom, Virginia, hogy a viselkedésed nem helyénvaló. Egy fiatal özvegy ne legyen ilyen.

– Ne légy ostoba, Bill! Valami történt.

– Milyen valami?

– Furcsa valami. A Tanácsteremben. Mintha azt hallottam volna, hogy becsapnak egy ajtót. Lejöttem, hogy megnézzem. És a Tanácsteremben világosságot láttam. Végiglopakodtam a folyosón, és benéztem az ajtó repedésén. Nem sokat láttam, de amit láttam, olyan izgalmas volt, hogy többet akartam látni belőle. És hirtelen úgy éreztem, jó volna, ha itt állna mellettem egy kedves, erős férfi. És mert te vagy a legkedvesebb és legerősebb férfi, akire gondolhattam, ide jöttem, és szép csendesen fel akartalak ébreszteni. Sok időbe került.

– És most mit akarsz tőlem? – kérdezte Bill. – Keljek fel, és intézzem el a betörőket?

Virginia összehúzta a szemöldökét.

– Nem biztos, hogy betörők. Nagyon különös az egész. De ne vesztegessük az időt. Kelj fel.

Bill engedelmesen kikászálódott az ágyból.

– Felveszem a bakancsomat. A szögeset. Erősnek erős vagyok, de mezítláb mégsem tudom elintézni a betörőket.

– Tetszik a pizsamád, Bill – mondta Virginia álmatagon. – Csinos, de nem közönséges.

– Ha már erről van szó – mondta Bill, és megragadta a bakancsot –, nekem is tetszik ez az izé rajtad. Nagyon szép zöld színe van. Minek is hívják az ilyesmit? Öltözködőköpeny?

– Neglizsé – felelte Virginia. – Örülök, hogy ilyen feddhetetlen életű vagy.

– Nem vagyok az – mondta Bill sértetten.

– Akaratlanul is elárultad. Nagyon kedves vagy, Bill, és én kedvellek is. Talán holnap délelőtt, mondjuk, tíz órakor, amikor már nem veszedelmes az érzelmekre… még meg is csókollak.

– Az ilyen dolgokat leghelyesebb a pillanat ösztönző hatására megtenni – javasolta Bill.

– De most más dolgunk van – mondta Virginia. – És hacsak gázálarcot és sodronyinget nem veszel fel, indulhatnánk.

– Készen állok – mondta Bill.

Felkapta rikító köntösét, és megmarkolta a tűzpiszkálót.

– Az ilyenkor szokásos fegyver – magyarázta.

– Gyere már – mondta Virginia. – És ne csapj zajt.

Kilopakodtak a szobából, aztán végig a folyosón, aztán le a pompás kétszárnyú lépcsőn. Virginia megint összehúzta a szemöldökét, mikor leértek.

– Ez a bakancs nem kimondottan settenkedéshez való…

– De legalább szöges – felelte Bill. – Iparkodom.

– Le kellene venned – mondta határozottan Virginia.

Bill felnyögött.

– Talán a kezedben hozhatnád. Szeretném, ha kiderítenéd, mi folyik a Tanácsteremben. Nagyon rejtélyes az ügy, Bill. Miért szednek szét ezek a betörők egy teljes páncélzatot?

– Azt hiszem, hogy egészben nem tudják elvinni. Szétszerelik, és elpakolják.

Virginia hitetlenkedve rázta a fejét.

– Miért akarnának éppen egy ósdi páncélt lopni? Chimneys tele van könnyebben elvihető kincsekkel.

Bill is a fejét rázta.

– Hányan vannak? – kérdezte aztán, és még szorosabban markolta a piszkavasat.

– Nem láttam tisztán. Tudod, milyen kicsi egy kulcslyuk. És csak zseblámpa van náluk.

– Talán már el is mentek – reménykedett Bill.

Leült az utolsó lépcsőfokra, és levette a bakancsát. A kezébe fogta, és végigosont a Tanácsterembe vezető folyosón. Virginia szorosan mögötte. A vastag tölgyfa ajtó előtt megálltak. Bent csendesség honolt, de Virginia hirtelen megszorította Bill karját, Bill pedig bólintott. A kulcslyukon egy fénysugár tört át, de csak egy pillanatra.

Bill letérdelt, és a nyílásra tapasztotta a szemét. Amit láthatott, a legteljesebb mértékben zavaros volt. A bent játszódó dráma színhelye nyilvánvalóan balra esett tőle, kívül a látókörén. Néha egy-egy tompa hang arról árulkodott, hogy a betolakodók még mindig a páncéllal küszködnek. Két teljes páncélzat volt a teremben, idézte fel emlékezetében Bill. A

falnál, a Holbein-kép két oldalán. A zseblámpa fénye nyilván a szétszedés műveletét világította meg. A terem többi része csaknem teljes sötétségben volt. Egyszer egy emberi alak is felötlött Bill szeme előtt, de nem volt elég világos ahhoz, hogy akár azt eldönthesse, férfi-e, vagy nő. Egy perc múlva megint elsuhant, és újra hallani lehetett a tompán csendülő hangokat. Aztán egy újabb hang, halk koppanások, mintha fán kopogtatnának.

Bill hirtelen visszaült a sarkára.

– Mi az? – susogta Virginia.

– Semmi. De így nem megy. Nem látunk semmit, fogalmunk sincs róla, mit csinálnak. Be kell mennem, hogy elkapjam őket.

Felhúzta a bakancsát, és felállt.

– Figyelj rám, Virginia. Kinyitjuk az ajtót, olyan halkan, ahogy csak lehet. Tudod, merre van a villanykapcsoló?

– Igen, az ajtó mellett.

– Azt hiszem, legfeljebb ketten lehetnek. Lehet, hogy csak egy ember van bent. Mélyen be szeretnék jutni a terembe. És mikor azt mondom, „Most”, akkor gyújtsad meg a lámpákat. Érted?

– Tökéletesen.

– És ne sikíts, ne ájulj el. Nem engedem, hogy bárki bántson.

– Én hősöm! – morogta Virginia.

Bill gyanakodva nézett feléje a sötétben. Valami halk hangot hallott, lehetett nevetés is, szipogás is. Megfogta a piszkavasat, és felállt. Úgy érezte, mindenben felnőtt a feladathoz.

Nagyon lassan lenyomta a kilincset. Zajtalanul engedett az ajtó, megnyílt befelé. Bill érezte, hogy Virginia ott van mellette. Nesztelenül beléptek a terembe.

A zseblámpa a szoba túlsó végében a Holbein-képet világította meg. Egy ember körvonalait látták, aki széken állva a faborítást kocogtatta. A hátát fordította feléjük, óriási árnyékkép volt, semmi több.

Hogy kit-mit láthattak volna még, nem derült ki, mert Bill bakancsának szögei megcsikordultak a parkettán. Az ember megfordult, szemükbe világított a lámpával, majdnem megvakultak belé.

Bill nem várt tovább.

– Most! – kiáltotta, és rávetette magát a férfira, Virginia pedig engedelmesen megnyomta a csillár kapcsolóját.

A szobának fényárban kellett volna úsznia, de csak a kapcsoló kattanása volt hallható. A teremben változatlanul sötét volt.

Virginia hallotta, hogy Bill szitkozódik. A következő pillanatban zihálás, hörgés töltötte be a termet. A zseblámpa a földre esett, és kialudt. A keserves küzdelem folytatódott, de Virginia nem tudhatta, hogy ki győz, sőt azt sem, hogy hányan hadakoznak. Volt-e még valaki a teremben, vagy csak a faborítást kocogtató ember? Lehet, hogy volt. Látni csak egy pillanatra láthattak bele a sötétségbe.

Virginia szinte megbénult. Azt sem tudta, mitévő legyen. A küzdelembe nem mert beleavatkozni. Lehet, hogy csak hátráltatta volna Billt. Eszébe jutott, hogy az ajtóba kell állnia,

hogy senki ne menekülhessen arrafelé. De megfeledkezett Bill utasításáról, és hangosan, újra meg újra segítségért kiáltozott.

Hallotta, hogy az emeleten ajtók nyílnak, látta, hogy kigyullad a lámpa az előcsarnokban és a nagy lépcsőházban. Csak addig ne engedje el Bill az ellenfelét, amíg a segítség ide nem ér!

Ebben a pillanatban hatalmas csattanás hallatszott. Biztosan felborították az egyik páncélt, az zuhanhatott a földre ilyen iszonyú robajjal. Virginia homályosan látta, hogy egy alak az ablak felé ugrik, és hallotta, hogy közben Bill átkozódva próbál szabadulni a páncél romjaiból.

Most már elhagyta az őrhelyét, és az ablaknál lévő alak felé rohant. De az ablakot már kinyitották. A betolakodónak nem kellett megállnia, nem kellett a zárral vesződnie. Egyszerűen kiugrott, végigfutott a teraszon, és eltűnt a ház mögött. Virginia utánarohant. Fiatal volt, sportos alkat, alig néhány másodperccel a kiszemelt zsákmány után odaért a ház sarkához.

Vesztére azonban az oldalajtóból kilépő ember karjába szaladt. Hiram P. Fish volt az.

– Jaj, egy nő! – kiabálta az amerikai. – Mármint… bocsásson meg, Mrs. Revel, azt hittem, egy gazfickót kaptam el.

– Erre futott – zihálta Virginia. – Próbáljuk meg elkapni!

Már amikor kimondta, tudta, hogy késő. Az az ember már régen a parkban járhatott, sötét volt, még a hold sem világított. Virginia visszament a Tanácsterembe. Mr. Fish elkísérte,

közben csitító egyhangúsággal magyarázott a betörők szokásairól általában. Úgy látszott, nagyon ért hozzá.

A Tanácsterem ajtajában ott állt Lord Caterham, Batyu és néhány riadt cseléd.

– Mi a csuda van itt? – kérdezte Batyu. – Betörők? És te mit csinálsz Mr. Fishsel? Éjszakai séta?

Virginia elmondta, mi történt.

– Jaj, de izgalmas – jegyezte meg Batyu. – Ritka, hogy gyilkosság is, betörés is legyen ugyanazon a hétvégén. És miért nem égnek a lámpák? Mindenhol máshol égnek.

A rejtély hamar megoldódott. A körtéket egyszerűen kiszedték, és szép sorban lerakták a fal mellé. A még hiányos öltözékben is méltóságteljes Tredwell felmászott egy létrára, visszacsavarta az égőket, és a terem visszanyerte elorzott fényét.

– Ha nem tévedek – kezdte Lord Caterham szokásos gyászos hangján, mihelyt körülnézett –, ebben a teremben erőszakosnak tekinthető események zajlottak nemrég.

A megjegyzésben volt némi igazság. Amit le lehetett verni a teremben, az le is volt verve. A parkettát törött székek, porceláncserepek és vértdarabok borították.

– Hányan voltak? – kérdezte Batyu. – Elkeseredett harc lehetett.

– Csak egy betörő volt, azt hiszem – mondta Virginia, de aztán elbizonytalanodott. Az ablakon át csak egy ember, egy férfi távozott. De ahogy utánaszaladt, mintha hallott volna még valami zajt, mégpedig közelről. És ha ez így volt, akkor a

második látogató az ajtón keresztül jutott ki. De az is lehet, hogy csak képzelődött, amikor zajt vélt hallani.

Most Bill bukkant fel az ablakban. Lihegett és szuszogott.

– Eltűnt a disznó! – jelentette be haragosan. – Kerestem mindenfelé. Semmi nyoma.

– Ne búsulj, Bill – mondta Virginia. – Legközelebb több szerencséd lesz.

– Nos – mondta Lord Caterham –, mit is kell ilyen esetben csinálni? Talán bújjunk vissza az ágyba. Badgworthyt lehetetlen elérni ebben az éjszakai órában. Tredwell, maga tudja legjobban, mi szükséges ilyenkor. Lásson hozzá, legyen szíves.

– Parancsára, mylord.

Lord Caterham megkönnyebbült sóhajjal indult kifelé.

– Isaacstein, a pénzeszsák édesdeden alszik – jegyezte még meg irigykedve. – Azt gondoltam, hogy ez a felfordulás idecsődíti. – Fishen akadt meg a szeme. – Nocsak, önnek volt ideje felöltözködni?

– Igen, magamra öltöttem néhány ruhadarabot – vallotta be az amerikai.

– Jól tette – mondta Lord Caterham. – Pizsamában csak megfázik az ember.

Ásított. A gyülekezet tagjai kissé nyomott hangulatban visszatértek az ágyukba.

Tizennyolcadik fejezet

Második éjféli kaland

Az első ember, akit Anthony meglátott, mikor másnap délután leszállt a vonatjáról, Battle főfelügyelő volt. Szélesen elmosolyodott.

– Megállapodásunkhoz híven visszatértem – mondta. – Csak nem azért jött ki, hogy erről meggyőződjék?

Battle nemet intett.

– Nem kételkedtem én önben, Mr. Cade. Londonba megyek, ennyi az egész.

– Igazán bizodalmas természete van, Battle.

– Gondolja?

– Nem. Azt hiszem, maga okos. Nagyon okos. Tudja, lassú víz, meg amit ilyenkor szoktak mondani. Szóval Londonba megy?

– Úgy van, Mr. Cade.

– És vajon miért?

A nyomozó nem felelt.

– Azt szeretem magában – jegyezte meg Anthony –, hogy olyan beszédes.

Valami kis fény megvillant Battle szemében.

– És mi van az ön kis munkájával, Mr. Cade? – érdeklődött. – Hogy boldogult?

– Mellélőttem, Battle. Másodszor is reménytelenül hibáztam. És ez megalázó.

– Mi volt az elképzelése, ha megkérdezhetem?

– A francia nevelőnőre gyanakodtam, Battle. A: azért, mert ő volt a legkevésbé gyanús, tudja, ahogy ez a könyvekben lenni szokott. B: mert világos volt a szobájában a bűntény éjszakáján.

– Kiindulópontnak nem valami sok.

– Igaza van. Bizony, nem valami sok. De rájöttem, hogy nem régóta szolgál a családnál. És itt kémlelődik egy gyanús francia férfi is. Gondolom, már tud valamit róla.

– Az állítólagos Monsieur Chelles-ről a Krikettezőben? Selyemügynök.

– Róla. Hát ő? Róla mit tud a Scotland Yard?

– Gyanús dolgokat művel – mondta Battle főfelügyelő közönyösen.

– Nagyon gyanúsakat, higgyen nekem. Összeraktam a dolgokat. Francia nevelőnő a házban, francia idegen odakint. Úgy gondoltam, hogy összejátszanak, és elmentem, hogy tudakozódjam attól a hölgytől, akivel a kisasszony az utolsó tíz évét töltötte. Arra készültem, hogy semmit sem tud bármiféle Mademoiselle Brunről. Tévedtem, Battle. A mademoiselle valódi.

Battle bólintott.

– Be kell vallanom – mondta Anthony –, hogy mióta személyesen is találkoztam vele, az a kellemetlen érzés fogott el,

hogy rossz helyen kapirgálok. Annyira hamisítatlanul nevelőnő.

Battle megint csak bólintott.

– Azért ne üljön föl ennek teljesen, Mr. Cade. A nők rengeteg mindent el tudnak érni az arcuk kikészítésével. Láttam én csinos fiatal lányt, aki megváltoztatta a haja színét, vörösebbre festette a szemhéját, sárgábbra az arcát, ráadásul, ami a legfontosabb, rossz ruhákat öltött, és azok közül, akik korábbról ismerték, tízből kilenc nem tudta volna azonosítani. A férfiakban kisebb az ilyen képesség. A szemöldökkel lehet kezdeni valamit, és hamis fogsorral megváltoztatni az egész arcberendezést. De a fülek! A fülek rendkívül sok mindent elárulnak a jellemről, Mr. Cade.

– Ne nézze a fülemet ilyen vizsla szemmel, Battle – méltatlankodott Anthony. – Zavarba hoz.

– Az álszakállakat és az arcfestékeket hagyjuk – folytatta a főfelügyelő. – Azok csak a regényekben használnak. Kevés olyan férfi akad, akit ne lehetne azonosítani, és ez önre is vonatkozik. Csak egy olyan embert ismerek, aki igazi mestere volt az átváltozásnak. Victor királyt. Hallott már Victor királyról, Mr. Cade?

A nyomozó olyan élesen és fenyegetőn tette fel a kérdést, hogy Anthony nem is azt válaszolta, amit először akart.

– Victor király? – mondta végül töprengve. – Mintha már hallottam volna valahol ezt a nevet.

– A világ egyik leghíresebb ékszertolvaja. Ír apa, francia anya. Legalább öt nyelven beszél. Börtönben volt, de néhány hónappal ezelőtt szabadult.

– Igazán? És most merre járhat?

– Azt mi is szeretnénk tudni, Mr. Cade.

– Bonyolódik a helyzet – vetette oda Anthony könnyedén. – De nem valószínű, hogy idejön. Azt hiszem, hogy a politikusok visszaemlékezései nem érdeklik. Csak az ékszerek.

– Mit lehessen tudni – mondta Battle főfelügyelő. – Akár már itt is lehet.

– És a második inasnak álcázza magát? Remek gondolat. De maga a füléről felismeri. A magáé lesz a dicsőség.

– Szereti a kis tréfáit, ugye, Mr. Cade? Ha már itt tartunk: mi a véleménye arról a furcsa stainesi esetről?

– Staines? – mondta Anthony. – Mi történt Stainesben?

– A szombati újságokban írtak róla. Azt hittem, hogy olvasta. Lelőtt ember az országút mellett. Külföldi. Természetesen a mai újságok is megírják.

– Láttam valamit – vetette oda Anthony. – Úgy tűnik, nem öngyilkosság volt.

– Nem. Nincs fegyver. Még nem azonosították az áldozatot.

– Nagyon foglalkoztatja ez magát – mondta Anthony mosolyogva. – Van valami köze Mihály herceg meggyilkolásához?

Nyugodt volt a keze. A szeme is. Mégis, mintha Battle főfelügyelő különös gonddal figyelné.

– Annyi a hulla, hogy ez már szinte járvány – mondta Battle. – De nem, nem hinném, hogy volna.

Elfordult, és odaintett egy hordárt, mert a londoni vonat nagy zajjal befutott. Anthony megkönnyebbülve sóhajtott.

Szokatlanul elgondolkodva vágott át a parkon. Szándékosan ugyanabból az irányból érkezett a házhoz, amerről a végzetes csütörtök estén, közelebb érve fel is nézett az ablakokra, és váltig azon törte a fejét, hogy melyikben is látta a fényt. Biztos, hogy az utolsó előtti volt?

Töprengése közben egyszerre csak észrevett valamit. A ház sarkán volt egy kiszögellés, és rajta egy ablak. Ha az ember megállt, úgy látta, hogy ez az első ablak, és a Tanácsterem fölötti szélső ablak a második. De ha néhány lépést tett jobbra, úgy látta, hogy a Tanácsterem fölötti rész a ház vége. Az előbbi ablakot innen nem lehetett látni, és akkor a Tanácsterem fölöttieket tarthatta elsőnek és másodiknak. Ugyan hol is állhatott pontosan, amikor az a fény feltűnt az ablakban?

Anthony nem is tudta megoldani a kérdést. Egy lépés erre vagy arra, és minden megváltozik. Egy dologgal azonban tisztában volt. Lehet, hogy tévedett, mikor azt mondta, hogy az utolsó előtti ablakban látta a fényt. Lehet, hogy a *harmadikban* látta.

De vajon ki tanyázik a harmadik szobában? Anthony minél hamarabb meg akarta tudni. És ezúttal szerencséje volt. Tredwell éppen a helyére tette a tálcán a nagy ezüst teáskannát. Senki más nem volt a szobában.

– Jó napot, Tredwell – szólította meg. – Szeretnék kérdezni valamit. Ki lakik a ház nyugati végétől számított harmadik szobában? Tudja, a Tanácsterem fölött.

Tredwell gondolkozott egy pillanatig.

– Az amerikai úr szobája lesz. Mr. Fishé.

– Köszönöm szépen.

– Kérem, uram.

Tredwell menni akart, de megtorpant. A vágy, hogy ő beszélhessen elsőnek a történtekről, még ezt a méltóságteljes komornyikot is esendővé tette.

– Hallotta, uram, mi történt tegnap éjszaka?

– Nem én. Mi történt?

– Rablási kísérlet, uram!

– Csak nem? És mit vittek el?

– Semmit, uram. A betörők szétszedték a Tanácsteremben a páncélokat. Megzavarták őket, és elmenekültek. Sajnos nem kerültek kézre.

– Különös történet – mondta Anthony. – És megint a Tanácsterem. Erről jöttek be?

– Azt mondják, uram, hogy a franciaablakot feszítették fel.

Tredwell, szavai hatásával elégedetten, elindult kifelé, de szapora bocsánatkérések közepette beleütközött valakibe.

– Bocsásson meg, uram. Nem hallottam, hogy belép, ezért nem tudtam, hogy éppen mögöttem áll.

Mr. Isaacstein, az összeütközés áldozata barátságosan legyintett.

– Semmi sem történt, kedves barátom, igazán semmi sem történt.

Tredwell lenéző arccal távozott, Isaacstein pedig belevetette magát egy karosszékbe.

– Jó napot, Cade. Hát visszajött. Hallott a tegnapi kis felfordulásról?

– Igen – mondta Anthony. – Eseménydús hétvége volt, ha jól hallom.

– Helyi emberek csinálhatták – mondta Isaacstein. – Ügyetlen, amatőr munka.

– Valaki netán páncélokat gyűjt? – kérdezte Anthony. – Mindenesetre meglepő választás.

– Meglepő – hagyta rá Isaacstein, majd egy perc szünet után lassan így folytatta: – És az egész helyzet kínos és szerencsétlen.

Volt valami fenyegető a hanghordozásában.

– Nem értem, mire gondol – mondta Anthony.

– Miért tartanak itt bennünket bezárva? A halottszemle megvolt tegnap. A herceg testét elviszik Londonba, és majd bejelentik, hogy szívroham végzett vele. És még mindig nem mehet el senki. Mr. Lomax sem tud többet, mint én. Battle főfelügyelőhöz utasít.

– A főfelügyelő készül valamire – mondta elgondolkozva Anthony. – És a tervének az a sarkpontja, hogy senki se távozzék.

– De hiszen, már elnézést, Mr. Cade, ön eltávozhatott.

– Rövid pórázon. Nyilván egész idő alatt figyeltek. Nem lett volna módom rá, hogy eltüntessem a pisztolyt vagy bármi mást.

– Igen, a pisztoly – tűnődött egy kicsit Isaacstein. – Úgy tudom, még mindig nem találták meg.

– Még nem.

– Lehet, hogy a tettes behajította a tóba.

– Ez igen valószínű.

– És hol van Battle főfelügyelő? Egész délután nem lehetett látni.

– Londonba ment. Találkoztam vele az állomáson.

– Londonba ment? Csakugyan? És megmondta, mikor jön vissza?

– Holnap reggel, ha jól mondom.

Virginia jött be a terembe Lord Caterham és Mr. Fish társaságában. Rámosolygott Anthonyra.

– Hát itt van, Mr. Cade. Hallott az éjszakai kalandunkról?

– Tagadhatatlanul kimerítő és izgalmas éjszaka volt, Mr. Cade. Hallotta, hogy Mrs. Revelről azt hittem, ő az egyik betörő?

– És a betörő ezalatt? – kérdezte Anthony.

– Elinalt – mondta Mr. Fish gyászosan.

– Öntsön már – biztatta Lord Caterham Virginiát. – Nem tudom, hogy Batyu merre lehet.

Virginia kitöltötte a teát, aztán leült Anthony mellé.

– Tea után jöjjön a csónakházba – mondta halkan. – Billnek és nekem rengeteg mondanivalónk van.

Utána lelkesen részt vett a meginduló társalgásban.

Megtartották a csónakházi találkát is. Virginiából és Billből csak úgy áradt a szó. Egyetértettek abban, hogy csak a csónak és csakis a tó közepe a megfelelő hely bizalmas beszélgetésre. Mikor már jó messzire beeveztek, mindent elmondtak az éjszakai kalandról Anthonynak. Bill kissé morcos volt. Szerette volna, ha Virginia nem ragaszkodik a gyarmati fickó tájékoztatásához.

– Különös – mondta Anthony a történet befejezése után. – Mi a véleménye? – kérdezte végül Virginiát.

– Valamit kerestek – hangzott az azonnali válasz. – Nem betörés volt, annyi biztos.

– Nyilvánvaló, hogy azt gondolták, az a valami, bármi legyen is, amit kerestek, a páncélokban van elrejtve. De miért kopogtatták végig a faborítást? Ez inkább arra utal, hogy valami rejtett lépcsőt vagy ahhoz hasonlót kerestek.

– Paplyuk van Chimneysben, azt tudom – mondta Virginia. – Azt hiszem, van titkos lépcső is. Lord Caterham majd megmutatja. Azt azért szeretném tudni, hogy mit is kerestek.

– Az emlékiratok nem lehetnek – mondta Anthony. – Az jó nagy köteg. Valami kisebb tárgy lehetett.

– Azt hiszem, George tudja – mondta Virginia. – Vajon ki lehet-e szedni belőle? Mindig úgy éreztem, hogy van valami az egész dolog mögött.

– Azt mondják, hogy csak egy ember volt bent – folytatta Anthony. – De azért lehet, hogy volt egy másik is, hiszen ön hallott valami zajt az ajtó felől, amikor az ablakhoz szaladt.

– Nagyon halk hang volt – mondta Virginia. – Lehet, hogy csak képzelődtem.

– Meglehet, de ha mégis volt ott valaki, akkor az a házból jött. Csodálkozom, hogy…

– Min? – kérdezte Virginia.

– Hogy milyen alapos ember Mr. Hiram Fish. Díszbe vágja magát, amikor lentről segítségért kiabálnak.

– Lehet benne valami – hagyta rá Virginia. – És ott van Isaacstein is. Ő meg végigaludta az egészet. Ez is gyanús. Lehet, hogy ő az?

– És ott van az a Borisz is! Mihály inasa – folytatta Bill. – Hétpróbás gazember, csak rá kell nézni.

– Chimneysben csak úgy hemzsegnek a gyanús alakok – mondta Virginia. – És azt hiszem, a többiek meg minket tartanak gyanúsnak. Kár, hogy Battle főfelügyelő elment Londonba. Azt hiszem, rosszul tette. És még valamit, Mr. Cade. Láttam egyszer-kétszer azt a sajátos külsejű franciát. Itt szimatolt a parkban.

– Teljes a zűrzavar – vallotta be Anthony. – Én is vadászni voltam, de bakot lőttem. Figyeljen ide. Az egész dologból számomra most csak egy kérdés érdekes: megtalálták-e tegnap a látogatók, amit kerestek, vagy sem?

– Mert ha nem? – kérdezte Virginia. – Szerintem különben nem találták meg.

– Akkor azt hiszem, megint eljönnek. Tudják vagy nemsokára tudni fogják, hogy Battle Londonban van. Kockáztatnak – és eljönnek megint.

– Azt hiszi?

– Van rá esély. Mi hárman most szindikátust alapítunk. Eversleigh meg én kellő óvatossággal elbújunk a Tanácsteremben…

– És velem mi lesz? – vágott közbe Virginia. – Ne higgyék, hogy engem kihagyhatnak belőle.

– Hallgass rám, Virginia – mondta Bill. – Ez férfimunka.

– Ne légy szamár, Bill. Én is benne vagyok. Jó, ha ezt nem felejted el. Ma éjszaka a szindikátus őrködik.

Ebben megegyeztek, és kidolgozták a részleteket is. Mindenki szépen lefeküdt, aztán egyenként lelopóztak. Erős lámpák voltak náluk, sőt Anthony zsebében egy pisztoly is lapult.

Anthony azt mondta, hogy visszajönnek, és folytatják a keresést. Arra nem számított, hogy kívülről fognak behatolni. Szerinte Virginiának igaza volt, mikor úgy érezte, hogy előző éjszaka valaki elhaladt mellette, és ezért a régi tölgyfa pohárszék mellől az ajtó, nem pedig az ablak felé fordította a szemét. Virginia a másik falnál, a páncélos lovag mellett kuporgott, Bill pedig az ablak mellett.

Kimondhatatlanul lassan vánszorogtak a percek. Az óra elütötte az egyet, aztán a fél kettőt, aztán a kettőt, majd a fél hármat. Anthony hol megmeredt, hol görcsbe rándult. Lassan már arra gondolt, hogy tévedett. Aznap már nem jön senki.

Hirtelen minden érzéke működni kezdett, minden izma megfeszült. Lépést hallott a terasz felől. Utána csend. Kaparászás az ablak felől. Megint csend, de az ablak lassan kitárult. Egy férfi lépett be a szobába.

Egy percig mozdulatlanul állt. Körülnézett és figyelt. Aztán elégedetten meggyújtotta a lámpáját, és körülnézett a teremben. A három őrtálló még a lélegzetét is visszafojtotta.

Az ember a faborításnak ahhoz a részéhez lépett, amelyet már az előző éjszaka is megkopogtatott.

És ekkor Bill valami szörnyű dolgot érzett. Tüsszentenie kellett! Előző éjszaka sokat szaladgált a harmatos füvön, és megfázott. Egész nap tüsszögött. És most is tüsszentenie kellett, úgy érezte, nincs erő, ami visszatarthatná.

Mindent megpróbált, ami eszébe jutott. Beleharapott a felső ajkába, nagyokat nyelt, hátraszegte a fejét, a mennyezetre bámult. Végső próbálkozásként megfogta és megcsavarta az orrát. Nem segített semmi. Tüsszentett.

Elfojtott, erőtlen, tompa tüsszentés volt, mégis riasztó hang a terem halálos csöndjében.

Az idegen sarkon fordult, de mozdult már Anthony is. Már égett a lámpája, és rávetette magát a férfira. A földre zuhantak.

– Fényt! – kiabálta Anthony.

Virginia már ott is volt a kapcsolónál. Ezúttal ki is gyulladtak a lámpák. A verekedők közül Anthony kerekedett fölül. Bill is segített neki.

– Hadd lássuk, ki is a mi kedves barátunk! – mondta Anthony.

Hanyatt fordították az áldozatot. A fekete szakállas, finom francia volt a Krikettezőből.

– Derék munka – szólalt meg egy elismerő hang.

Mind meglepetve pillantottak fel. Battle főfelügyelő toronylott az ajtóban.

– Azt hittem, Londonban van, főfelügyelő úr – mondta Anthony.

Battle hunyorított.

– Ne mondja, uram – mondta. – Úgy gondoltam, nem baj, ha mások is azt hiszik.

– Nem bizony – helyeselt Anthony, és legyőzött ellenfelére tekintett.

Meglepetésére némi kis mosolyt látott az idegen arcán.

– Felkelhetnék, uraim? – kérdezte aztán. – Önök hárman vannak egy ellen.

Anthony udvariasan talpra állította. Az idegen megigazította a kabátját, feltűrte a gallérját, és várakozásteljesen nézett Battle-ra.

– Bocsánat – mondta –, de ha jól tudom, ön a Scotland Yard embere.

– Úgy van – mondta Battle.

– Akkor hadd adjam át az igazoló irataimat – sajnálkozó mosoly kísérte a mondatot. – Okosabb lett volna, ha már korábban megteszem.

Papírokat vett elő a zsebéből, és átnyújtotta a Scotland Yard nyomozójának. Egyidejűleg kifordította a kabátja hajtókáját, és megmutatta, mi van oda tűzve.

Battle csodálkozva kiáltott fel. Megnézte az iratokat, majd egy kis meghajlás kíséretében visszaadta.

– Sajnálom, hogy így megtépázták, monsieur – mondta –, de csak magát okolhatja miatta.

Mosolyogva nézett végig a csodálkozó arcokon.

– Ezt a kollégánkat már vártuk egy ideje – mondta. – Monsieur Lemoine, a párizsi Sûreté embere.

Tizenkilencedik fejezet

Titkos történet

Mind a francia nyomozót bámulták, az meg mosolyogva nézett vissza rájuk.

– Bizony, ez az igazság – mondta.

Megpróbálták gyorsan megemészteni a hallottakat. Aztán Virginia Battle-hoz fordult.

– Tudja, mit gondolok, Battle főfelügyelő?

– Mit gondol, Mrs. Revel?

– Itt az ideje, hogy valamelyest felvilágosítson bennünket.

– Felvilágosítsam? Nem értem, Mrs. Revel.

– Dehogynem, főfelügyelő. Tökéletesen érti. Mr. Lomax bizonyára szakadatlanul titoktartásra buzdítja önt. George már csak ilyen. Nem lenne mégis jobb, ha megtudnánk a dolgokat, mint hogy véletlenül botoljunk bele a titkokba, és tudatlanságunkban akár károkat is okozzunk? Egyetért velem, Monsieur Lemoine?

– Tökéletesen és mindenben, madame!

– Nem lehet a dolgokat örökre titokban tartani – mondta Battle. – Ezt már Mr. Lomaxnek is megmondtam. Mr. Eversleigh

Lomax úr titkára, tehát nyugodtan megtudhatja, amit csak lehet. Mr. Cade akarata ellenére keveredett bele ebbe az ügybe, és szerintem joga van hozzá, hogy tisztában legyen mindennel. De…

Battle elhallgatott.

– Tudom – mondta Virginia –, a nők olyan pletykásak! Elégszer hallottam George-tól.

Lemoine figyelmesen méregette Virginiát. Aztán a Scotland Yard emberéhez fordult.

– Jól hallottam, hogy ön az imént Mrs. Revelnek szólította a hölgyet?

– Ez a nevem – mondta Virginia.

– A férje diplomáciai szolgálatban állt, nemde? És ön vele volt Herzoszlovákiában közvetlenül a király és a királyné meggyilkolása előtt?

– Igen.

Lemoine megint Battle-hoz fordult.

– Azt hiszem, madame-nak joga van ahhoz, hogy megismerje a történetet. Közvetve őt is érinti. Továbbá – és itt szinte kacsintott –, továbbá diplomáciai körökben igencsak nagyra tartják madame diszkrécióját.

– Örülök, hogy ilyen szép bizonyítványt állítanak ki rólam – kacagott Virginia. – És örülök, hogy én sem maradok ki a tájékoztatásból.

– Mit szólnának egy kis frissítőhöz? – kérdezte Anthony. – Hol tanácskozunk? Itt?

– Engedelmükkel azt szeretném – mondta Battle –, ha reggelig nem hagynánk el ezt a termet. Tudni fogják, miért, ha meghallgatták a történetet.

– Akkor elmegyek beszerző körútra – mondta Anthony.

Bill vele ment. Nemsokára tálcákkal tértek vissza, rajtuk üvegekkel, szifonokkal és az élet egyéb fontos kellékeivel.

A kibővített szindikátus kényelembe helyezte magát az ablak melletti sarokban, a nagy tölgyfa asztal mellett.

– Egyezzünk meg abban – mondta Battle –, hogy minden, amit elmondok, szigorúan titkos. Tilos a kiszivárogtatás. Mindig éreztem, hogy előbb-utóbb kiderül ez a dolog. Az olyan urak, mint Mr. Lomax, akik mindent titokban akarnak tartani, többet kockáztatnak, mint gondolnák. Ez az ügy körülbelül hét évvel ezelőtt kezdődött. Ahogy mondani szokták, nagy átrendeződés indult meg, különösen a Közel-Keleten. Sok minden itt, Angliában játszódott le, persze titokban, és az az öregember, Sztilptics gróf mozgatta a szálakat. Benne volt minden balkáni állam, sok királyi vendég járt akkoriban Angliában. Nem akarok részletekbe bonyolódni, de eltűnt akkor *valami*, méghozzá szinte hihetetlen módon, legalábbis ha két dologgal nem számolunk: hogy a tolvaj egy királyi család tagja volt, a tolvajlást magát pedig a legördöngösebb szakértelemmel hajtották végre. Monsieur Lemoine mindjárt elmondja, miként volt ez lehetséges.

A francia udvariasan meghajolt, és folytatta az elbeszélést.

– Lehet, hogy önök itt, Angliában még csak nem is hallották a híres és hírhedt Victor király nevét. Senki nem tudja, mi az igazi

neve, de roppant bátor és merész férfiú, aki öt nyelvet beszél, és mestere az álöltözeteknek. Bár az apja tudomásunk szerint angol vagy ír, ő maga mégis leginkább Párizsban működött. Úgy nyolc éve különösen merész rablássorozatot hajtott végre. Akkoriban az O'Neill kapitány nevet használta.

Virginiából egy kis kiáltás szakadt fel. Lemoine éles szemmel figyelte.

– Azt hiszem, tudom, mi kavarja fel önt, madame. Egy pillanat, és mind tudni fogjuk. Mi, a Sûretében gyanítottuk, hogy ez az O'Neill kapitány maga Victor király, csak éppen nem volt elegendő bizonyítékunk. Ugyanebben az időben Párizsban, a Folies Bergères-ben dolgozott egy ügyes fiatal színésznő, Angèle Mory. Gyanakodtunk rá, hogy köze van Victor király ügyeihez. De megint csak hiányzott a perdöntő bizonyíték.

– Párizs éppen IV. Miklósnak, Herzoszlovákia királyának hivatalos látogatására készült. Különleges utasításokat kaptunk a Sûretében, miként kell majd őfelsége biztonságát szavatolnunk. Külön figyelmeztettek, hogy tartsuk szemmel egy bizonyos forradalmi szervezetnek, a Vörös Kéz elvtársainak a tevékenységét. Csaknem biztos, hogy az elvtársak kapcsolatba léptek Angèle Moryval, és nagy összeggel kecsegtették, ha segít nekik. Magába kellett bolondítania az ifjú királyt, és végül egy meghatározott helyre csalnia. Angèle elfogadta a pénzt, és megígérte, hogy megteszi, amit kértek tőle.

A fiatal hölgy azonban ügyesebb és rámenősebb volt, mint ahogy megbízói gyanították. Elbűvölte a királyt, az meg halálosan beleszeretett, és gyémántokkal halmozta el. Ekkor

jutott a hölgynek eszébe, hogy nem királyi szerető lesz, hanem egyenesen királyné! Herzoszlovákiában Popolevszkij Varága grófnőként, a Romanovok leszármazottjaként mutatták be, és végül Varága királyné lett belőle. Nem akármi egy kis párizsi színésznő számára! Azt hallottam, nagyon jól játszotta az új szerepét. De a diadala nem volt hosszú életű. A Vörös Kéz elvtársai két merényletet is elkövettek ellene, annyira gyűlölték az árulása miatt. Végül belesodorták az országot a forradalomba, és a királyt meg a királynét megölték. Meggyalázott, szinte felismerhetetlen testük mutatta, mennyire megvetette a nép az alacsony sorból származó királynét.

Varága királyné valószínűleg egész idő alatt együttműködött bizalmasával, Victor királlyal. Lehet, hogy a merész terv is a férfitől származott. Tudjuk, hogy a herzoszlovák udvarból is levelezett vele titokban a királyné. A biztonság kedvéért angolul leveleztek, és egy angol hölgy nevét írták a levelek végére, aki akkor az angol követségen tartózkodott. Ha a titok kipattant volna, és az angol hölgy azt állítja, hogy az nem az ő aláírása, talán nem is hisznek neki, hiszen a leveleket egy bukott nő írta a szeretőjének. Az ön nevével éltek vissza, Mrs. Revel.

– Tudom – mondta Virginia, és hol kipirult, hol elsápadt. – Szóval ez a levelek titka. Mennyit, de mennyit törtem rajta a fejemet!

– Undorító fogás – kiabálta Bill ingerülten.

– A leveleket O’Neill kapitány párizsi címére küldték, és igazi céljukat egy olyan tény árulta el, amelyre csak később derült fény. A király és a királyné meggyilkolása után a koronázási

ékszerek természetesen a dühödt néptömeg kezére kerültek, és elég sok vargabetű után kijutottak Párizsba. És ekkor kiderült, hogy tíz esetből kilencben az igazi gyémántokat hamisakkal helyettesítették. És ne feledjük, a herzoszlovák ékszerek közt világhírű drágakövek is voltak. Vagyis Angèle Mory királyné korában sem lett hűtlen eredeti foglalkozásához.

Lassan tehát megérkezünk. IV. Miklós és Varága királyné Angliába jön, és az akkori külügyminiszternek, Caterham márkinak lesz a vendége. Herzoszlovákia kis ország, de azért nem lehet figyelmen kívül hagyni. Vagyis Varága királynét is fogadni kellett. Itt van tehát egy nő, aki egyszerre királyi családtag és gyakorlott tolvaj. Az is bizonyos, hogy a… a hamis követ, amely olyan pompás volt, hogy hamis voltát csak szakértői vizsgálattal lehetett volna igazolni, Victor király készítette. És az egész terv olyan merész volt, hogy aligha lehetett másvalaki munkája.

– Mi történt? – kérdezte Virginia.

– Elkenték a dolgot – mondta kurtán Battle főfelügyelő. – Mind a mai napig még csak nem is említette senki. Mi megtettük mindazt, amit titokban meg lehetett, és ez mellékesen messze több, mint amit el tudnának képzelni. Volt egy-két meglepő húzásunk. Annyit mondhatok, hogy a kő nem hagyta el Angliát a királynéval. Őfelsége elrejtette valahova, de sohasem jöttünk rá, hogy hova. Nem csodálkoznék – és Battle főfelügyelő körüljártatta szemét a termen –, ha valahol itt volna, ebben a szobában.

Anthony felugrott.

– Ennyi év után? – kiáltotta hitetlenkedve. – Nem, az lehetetlen.

– Gondoljon a rendkívüli körülményekre, monsieur – válaszolta a francia. – Mindössze két héttel később Herzoszlovákiában kitört a forradalom. A királyt és a királynét megölték. O'Neill kapitányt letartóztatták Párizsban, és valami csekélyebb ügyben elítélték. Reméltük, hogy a rejtekhelyről szóló levelet megtaláljuk a lakásán, de valami herzoszlovák közvetítő ellopta. Ez az ember közvetlenül a forradalom előtt bukkant fel Herzoszlovákiában, de utána felszívódott.

– Valószínűleg külföldre ment – mondta elgondolkodva Anthony. – Feltehetően Afrikába. És természetesen ragaszkodott a levélköteghez. Aranybánya lehetett volna a számára. Furcsa dolgok esnek meg arrafelé. Valószínűleg Holland Pedrónak vagy valami hasonlónak nevezték el.

Elkapta Battle rezzenéstelen tekintetét, és elmosolyodott.

– Nem varázslat, Battle, pedig annak látszik – mondta. – Mindjárt elmondom.

– Van egy dolog, amire nem kaptam magyarázatot – mondta Virginia. – Mi köze ennek az emlékiratokhoz? Mert kell, hogy legyen valami köze.

– Madame-nak gyorsan vág az esze – mondta elismerően Lemoine. – Igen, van köze. Tudniillik Sztilptics gróf is Chimneysben tartózkodott éppen akkor.

– Tehát tudhatott a dologról?

– *Parfaitement.*[9]

– És persze ha mindezt kikotyogja értékes memoárjában, kitör a botrány – mondta Battle. – Különös tekintettel arra, hogy az egész ügyet agyonhallgatták.

Anthony rágyújtott.

– Van-e esély arra, hogy az emlékiratokból kiderül, hova rejtették a követ?

– Nem sok – mondta határozottan Battle. – Sztilptics sosem volt a királyné kedvence. Foggal-körömmel harcolt a házasságkötés ellen. Varága nem ajándékozta volna meg a bizalmával.

– Nem is gondoltam ilyesmire – mondta Anthony. – De az öregfiú rettentően ravasz volt. Talán a királyné nem is tudta, hogy Sztilptics rátalált a rejtekhelyre. Az önök véleménye szerint mit csinálhatott ebben az esetben?

– Várhatott – mondta Battle némi gondolkodás után.

– Úgy van! – mondta a francia. – Kínos pillanat volt. Névtelenül visszaadni a követ nagy nehézségekbe ütközött volna. Ha tudja, hogy hol a kő, nos, ez nagy hatalmat jelentett volna, és ez a furcsa kis öregember szerette a hatalmat. Nemcsak a királynét tarthatta volna a markában, hanem nagyszerű tárgyalási alaphoz is jutott volna. Nem ez volt az egyetlen titok, amelynek birtokosa volt, ó, nem! Úgy gyűjtötte a titkokat, mint más a finom porcelánt. Állítólag a halála előtt egyszer-kétszer dicsekedett azzal, hogy mi mindent fog nyilvánosságra hozni, ha úgy hozza a kedve. És legalább egyszer kijelentette, hogy emlékirataiban döbbenetes leleplezésekre készül. Innen – a francia fanyarul elmosolyodott

– az általános érdeklődés, hogy birtokolni kell a kéziratot. A mi titkosszolgálatunk is szerette volna megszerezni, de a gróf ügyesen kicsempészte halála előtt.

– Akkor sincs semmi ok annak feltételezésére, hogy ismerte a titkot – mondta Battle.

– Bocsánat – mondta Anthony csendesen. – És a tulajdon szavai?

– Milyen szavai?

A két nyomozó hitetlenkedve bámult rá, mintha nem hinne a fülének.

– Mikor Mr. McGrath ideadta a kéziratot, hogy hozzam el Angliába, elmondta, hogyan találkozott Sztilptics gróffal Párizsban. Önnön biztonságát is kockáztatva kimentette a grófot néhány apacs keze közül. A gróf szerinte… mondjuk így, kissé kapatos volt. És ebben az állapotában két érdekes kijelentést tett. Az egyik az volt, hogy tudja, hol van a Koh-i-noor – ennek a mondatnak a barátom nem szentelt különösebb figyelmet. A másik pedig, hogy az útonállók Victor király emberei voltak. A kettő együtt több mint figyelemreméltó.

– De még mennyire! – tört ki Battle főfelügyelő. – Még Mihály herceg meggyilkolását is más megvilágításba helyezi.

– Victor király sohasem ölt – emlékeztette a francia.

– És ha rajtakapták, amikor az ékszer után kutatott?

– Vagyis Angliában lehet? – kérdezte Anthony élesen. – Azt mondta, hogy néhány hónappal ezelőtt szabadult. Nem követték?

Szomorú mosoly ömlött el a francia nyomozó arcán.

– Megpróbáltuk, monsieur. De az az ember maga az ördög. Azonnal lerázott minket. Azonnal. Természetesen azt hittük, hogy Angliába jött. De nem. Mit gondol, hogy hova ment?

– Hova? – kérdezte Anthony.

Fürkészve figyelte a franciát, és közben szórakozottan játszott egy doboz gyufával.

– Amerikába. Az Egyesült Államokba.

– Hova?

Anthony hangja őszinte csodálkozásról tanúskodott.

– Bizony oda. És mit gondol, hogyan hívatta magát? Kinek a szerepét játszotta? Miklós herzoszlovák hercegét.

A gyufa kiesett Anthony kezéből, de Battle megdöbbenése sem volt csekélyebb.

– Lehetetlen.

– Nem lehetetlen, barátom. Reggel ön is hallani fogja a híreket. Hatalmas szemfényvesztés volt. Az a hír járta, Miklós herceg évekkel ezelőtt meghalt Kongóban. A barátunk, Victor király kapva kapott ezen. Nehéz bizonyítani az ilyen haláleseteket. Feltámasztja tehát Miklóst, és olyan sikeresen játssza el a szerepét, hogy hatalmas dollárkötegekkel jöhet el Amerikából. Mindezt a feltételezett olajkoncessziónak köszönhetően. Balszerencséjére leleplezik, és sietve kell távoznia. Ezúttal Angliába jön. Én is ezért vagyok itt. Előbb-utóbb megérkezik Chimneysbe. Ha ugyan már nincs itt.

– Az is elképzelhető?

– Azt hiszem, hogy Mihály herceg meggyilkolásakor itt volt. És a múlt éjszaka is.

– Újabb kísérlet? – kérdezte Battle.

– Az.

– Engem az foglalkoztatott, hogy mi történhetett itt Monsieur Lemoine-nal – folytatta Battle. – Párizsból azt az értesítést kaptam, hogy ide indult, és hogy együtt fogunk dolgozni; el sem tudtam képzelni, miért nem bukkant fel.

– Csakugyan bocsánatot kell kérnem – mondta Lemoine. – Én a gyilkosság utáni reggelen érkeztem meg. Azonnal az jutott eszembe, hogy jó volna, ha kívülállóként tanulmányozhatnám a dolgokat, nem hivatalos minőségben, az ön nyomozótársaként. Szerintem ez a módszer sokat ígért. Tisztában voltam vele, hogy így gyanúba keveredhetem, az viszont előnyömre szolgált, hogy nem keltettem fel azoknak a figyelmét, akiknek a nyomát követtem. Biztosíthatom önöket, hogy sok érdekes dolgot tapasztaltam az elmúlt két nap során.

– Mi is történt akkor tegnap este? – kérdezte Bill.

– Attól félek, hogy megerőltető testmozgásra kényszerítettem – mondta Lemoine.

– Vagyis önt kergettem.

– Igen. Elmondom az egészet. Itt akartam figyelni, mert meg voltam győződve róla, hogy a rejtélynek ehhez a teremnek van köze, hiszen itt ölték meg a herceget. Kint voltam a teraszon. Egyszerre csak észrevettem, hogy valaki mozog idebent. Egy lámpa fel-felvillant. A középső ablakkal próbálkoztam, és éreztem, hogy nincs bezárva. Nem tudom, azért-e, mert az illető itt hatolt be, vagy mert erre akart távozni, ha munka közben megzavarják. Csöndesen kinyitottam az ablakot, és beosontam a

terembe. Lépésről lépésre haladtam, amíg egy olyan pontra nem értem, ahonnan én láthattam, de engem nem láthattak. A férfit nem vehettem rendesen szemügyre, mert háttal állt nekem, és a lámpafényben csak a körvonalait vehettem ki. Nagyon meglepett, hogy mit művel. Darabonként szétszedte és megvizsgálta mind a két páncélöltözetet. Amikor látta, hogy nincs itt, amit keres, elkezdte a kép alatt kopogtatni a falat. Hogy utána mit tett volna, nem tudom. A munka félbeszakadt. Berohant *ön*… – és kérdően nézett Billre.

– Vagyis jó szándékú közbelépésünknek sajnálatos következményei voltak – mondta Virginia gondterhelten.

– Bizonyos értelemben igen, madame. Az idegen eloltotta a lámpáját, én pedig, még mindig nem akarván elárulni kilétemet, az ablak felé ugrottam. A sötétben beleütköztem a két másik személybe, és elestem. Gyorsan felpattantam, és kiugrottam az ablakon. Mr. Eversleigh azt hitte, hogy én vagyok a betolakodó, és utánam rohant.

– Az én voltam – mondta Virginia. – Bill lemaradt a versenyfutásban.

– És az idegennek volt annyi esze, hogy csendben maradjon, és aztán az ajtón keresztül távozott. Csodálom, hogy nem ütközött bele a felmentő seregbe.

– Nem lett volna baja belőle – mondta Monsieur Lemoine. – Azt hitték volna róla, hogy megelőzte a többieket.

– Azt hiszi, hogy ez az Arsène Lupinre emlékeztető fickó itt van a házban? – tudakolta Bill villogó szemmel.

– Miért ne lehetne? – mondta Lemoine. – Ott van talán a szolgák között. Mondjuk, ő lehet Borisz Ancsukov, a néhai Mihály herceg hű inasa.

– Az bizony különös figura – mondta Bill.

Anthony csak mosolygott.

– Ez nem volt méltó önhöz, Monsieur Lemoine – mondta halkan.

A francia is mosolygott.

– Ön, Mr. Cade, felfogadta őt, nem igaz? – kérdezte Battle főfelügyelő.

– Megemelem ön előtt a kalapom, Battle. Mindent tud. Bár ami azt illeti, nem én fogadtam fel őt, hanem ő engem.

– És mi ennek a magyarázata?

– Nem tudom – felelte könnyedén Anthony. – Furcsa ízlésre vallana ugyan, de talán tetszik neki az ábrázatom. Vagy azt hiszi, hogy én öltem meg a gazdáját, és a közelemben akar lenni, hogy bosszút állhasson.

Felállt, az ablakokhoz lépett, és elhúzta a függönyt.

– Reggel van – mondta, és ásított. – Több izgalom egyelőre nem várható.

Lemoine is felállt.

– Elmegyek – mondta. – Talán később megint találkozunk.

Finoman meghajolt Virginia előtt, és kilépett az ablakon.

– Ágyba – mondta ásítozva Virginia. – Izgalmas volt ez az egész. Bill, légy jó fiú, bújj gyorsan ágyba. Félek, hogy nem leszünk ott a reggelizőasztalnál.

Anthony az ablaknál állva Lemoine távozó alakját követte szemmel.

– Nem fogja elhinni – szólalt meg Battle a háta mögött –, de őt tartják Franciaország legügyesebb nyomozójának.

– Nem hiszem, hogy nem fogom elhinni – mondta a töprengő Anthony. – Azt hiszem, hogy elhiszem.

– Nos, annyi szent, több izgalomra ezúttal valóban nem számíthatunk – mondta Battle. – Most jut eszembe. Emlékszik, hogy beszéltem arról a lelőtt emberről, akit Staines mellett megtaláltak?

– Igen. Mi van vele?

– Semmi. Azonosították. Giuseppe Manelli volt a neve. Pincér volt a Blitzben. Érdekes.

Huszadik fejezet

Battle és Anthony beszélget

Anthony nem szólt egy szót sem. Továbbra is kifelé bámult az ablakon. Battle főfelügyelő egy ideig a mozdulatlan hátát nézte.

– Hát akkor jó éjszakát, uram – mondta végül, és az ajtó felé indult.

Anthony megmozdult.

– Várjon, Battle.

A főfelügyelő engedelmesen megállt. Anthony ellépett az ablakból. Kivett egy cigarettát a tárcájából és meggyújtotta. Két füstkarika közt megszólalt:

– Úgy látom, hogy nagyon érdekli ez a stainesi eset.

– Ez azért túlzás. Szokatlannak találom, ennyi az egész.

– Ön szerint ott ölték meg azt az embert, ahol megtalálták, vagy máshol lőtték le, és csak utána vitték a helyszínre a holttestet?

– Azt hiszem, hogy másutt lőtték le, és a testet kocsin vitték oda.

– Én is azt hiszem – mondta Anthony.

Volt valami a hangjában, ami felkeltette a nyomozó figyelmét.

– Van valami elképzelése, uram? Tudja talán, hogy ki vitte oda?

– Igen – mondta Anthony. – Én.

Bosszantotta egy kicsit, hogy a másik tökéletesen megőrizte nyugalmát.

– Mondhatom, jól tűri a megrázkódtatásokat, Battle – jegyezte meg aztán.

– „Ne mutasd ki az érzéseidet.” Ezt a tanácsot adta egyszer nekem valaki. Nagyon hasznos tanács.

– És ön tényleg eszerint él – mondta Anthony. – Még csak idegesnek sem láttam soha. Kíváncsi az egész történetre?

– Ha volna szíves, Mr. Cade.

Anthony odahúzott két széket, és amikor leültek, elmondta, mi minden történt azon a csütörtök estén.

Battle rezzenéstelenül hallgatta. Szeme halványan megvillant, amikor Anthony végzett a beszámolójával.

– Uram – mondta –, ön egyszer még bajba kerül.

– Vagyis most másodszor sem tartóztat le?

– Szeretjük hosszú kötélen tartani az embereinket – mondta Battle főfelügyelő.

– Nagyon finom mondás – mondta Anthony. – És a végéről, ahol a kurta kötél jön, nem is tesz említést.[10]

– Nem értem, uram – mondta Battle –, hogy miért éppen most áll elő mindezzel.

– Nehéz megmagyarázni – mondta Anthony. – Nagyon jó véleménnyel vagyok a képességeiről, Battle. Amikor kell, maga mindig megjelenik. Mint ma este. És az jutott eszembe, hogy ha nem mondom el, amit tudok, komolyan megnehezítem a maga munkáját. Joga van ahhoz, hogy minden tényt megismerjen. Én mindent megtettem, amit tudtam, de csak összekevertem vele a dolgokat. Ma estig Mrs. Revel miatt nem beszélhettem. De mert bebizonyosodott, hogy semmi köze sincs azokhoz a levelekhez, képtelenség őt bűnrészességgel gyanúsítani. Lehet, hogy rossz tanácsot adtam neki az első pillanatban, de mert elmondta, hogy a levelek megszerzéséért pénzt adott annak az embernek, még ha csak merő szeszélyből is, féltem, hogy félre fogják magyarázni a dolgot.

– Az esküdtszék megteheti – mondta Battle. – Az esküdtszéknek végképp nincs képzelőereje.

– De ön csak ilyen egyszerűen elfogadja? – kérdezte Anthony kíváncsi képpel.

– Nézze, Mr. Cade, munkám java részét ezek között az emberek között végeztem. Mármint az úgynevezett felsőbb körökben. Az emberek többsége mindig arra gondol, mit fognak mondani majd a szomszédok. A csavargók és a főrendűek nem. Azt teszik, ami éppen az eszükbe jut, és nem törődnek vele, hogy mások mit gondolnak róluk. Nemcsak a léha nagyurakra gondolok, akik óriási fogadásokat adnak, meg a többi. Hanem mindazokra, akik beleszülettek, akiket nemzedékek óta beleneveltek abba, hogy senki más véleménye nem számít, csak az övéké. A szememben mindig egyformának bizonyultak a

felsőbb körök: hűségesek, nem ismerik a félelmet, és néha elképesztően ostobák.

– Nagyon érdekes elmélet, Battle. Remélem, egyszer papírra veti visszaemlékezéseit. Érdemes lesz elolvasni.

A nyomozó csak elmosolyodott a javaslat hallatán, de nem mondott semmit.

– Egy dolgot azért szeretnék megkérdezni – folytatta Anthony. – Egyáltalán kapcsolatba hozott engem a stainesi üggyel? Mert a viselkedéséből arra következtettem, hogy igen.

– Úgy van. Volt valami megérzésem. De semmi olyan, amin megindulhattam volna. És az ön viselkedése, ha szabad így mondanom, kifogástalan volt, Mr. Cade. Gondatlan; de sohasem vitte túlzásba.

– Örülök – mondta Anthony. – Úgy érzem, hogy amióta csak ismerjük egymást, ön szakadatlanul apró kis csapdákat állít nekem. Sikerült megúsznom őket, de kínosan figyelnem kellett rájuk.

Battle mosolya fanyar volt.

– Végül így fogjuk meg a gonosztevőket, uram. Állandóan futtatjuk őket, fel-alá, örökösen fordulásra, változásra kényszerítjük. Előbb-utóbb nem bírják tovább idegekkel, és akkor elbuknak.

– Barátságos ember maga, Battle. De mikor fog el engem?

– Hosszú az a kötél, uram – ismételte meg a főfelügyelő. – Hosszú.

– És közben – mondta Anthony – még mindig én vagyok a műkedvelő segítőtárs?

– Úgy van, Mr. Cade.

– Az ön Watsonja, Sherlockom?

– A bűnügyi történetek jobbára szamárságok – mondta Battle közönyösen. – De az emberek szeretik őket. Néha még hasznosak is – tette hozzá aztán záró gondolatként.

– Például? – kíváncsiskodott Anthony.

– Erősítik azt az előítéletet, hogy a rendőrök ostobák. Ha amatőr bűnügy, például egy gyilkosság kerül elénk, ennek jó hasznát vehetjük.

Anthony csendesen nézte őt egy-két percig. Battle mozdulatlanul ült, néha hunyorgott, de terebélyes arcáról semmilyen érzést sem lehetett leolvasni. Aztán felállt.

– Már nem érdemes lefeküdni – állapította meg. – Néhány szót kell váltanom őlordságával, mihelyt felébred. Aki el akar menni a házból, most már mehet. De hálás volnék, ha a lord nem hivatalosan megkérné vendégeit, hogy maradjanak. Ön, uram, lesz szíves maradni. És Mrs. Revel is.

– Megtalálta már a pisztolyt? – kérdezte váratlanul Anthony.

– Amelyikkel Mihály herceget lelőtték? Még nem. Itt kell lennie valahol a házban vagy a parkban. Tanultam az ötletéből, Mr. Cade, és néhány fiút felzavarok a madárfészkekhez. Ha meglesz a pisztoly, előbbre juthatunk. A pisztoly meg a levélköteg. Azt mondta, hogy egy Chimneys feliratú levél is volt köztük? Biztos, hogy az volt a legutolsó a sorban. És a gyémánt megtalálásához szükséges tudnivalókat abban a levélben adták meg, természetesen rejtjelezve.

– Mi a véleménye Giuseppe meggyilkolásáról? – kérdezte Anthony.

– Azt hiszem, közönséges kis tolvaj volt, és vagy Victor király, vagy a Vörös Kéz elvtársai szemelték ki és alkalmazták. Nem csodálnám, ha Victor király és az elvtársak együtt dolgoznának. A szervezetnek van pénze és van ereje, esze azonban nincs elég. Giuseppe feladata az volt, hogy lopja el a visszaemlékezéseket. Azt nem tudhatták, hogy a levelek is önnél vannak. Elég furcsa dolog, hogy önhöz kerültek.

– Tudom – mondta Anthony. – Ha az ember elgondolkozik rajta, még valószínűtlen is.

– Giuseppe tehát a leveleket szerzi meg. Eleinte nagyon bosszús emiatt. Aztán megtalálja a magazinból kiszakított lapot, és az a ragyogó ötlete támad, hogy megzsarolja a hölgyet egy kis pluszbevételért. Természetesen fogalma sincs a levelek valódi jelentőségéről. Az elvtársak rájönnek, miben mesterkedik, azt hiszik, hogy szándékosan kijátssza őket, és halálra ítélik. Nagyon szeretik kivégezni az árulókat. Az ilyen látványos elemek felettébb vonzzák őket. Amit nem tudok megmagyarázni, az a pisztoly a belevésett Virginia névvel. Ennyi ravaszság nincs az elvtársakban. Általában csak ott hagyják a helyszínen a Vörös Kéz jelvényüket, hogy elrettentsék az esetleges későbbi árulókat. Nem, úgy érzem, Victor király lépett bele az ügybe. De hogy miért, nem tudom. Olyan, mintha Mrs. Revel nyakába akarnák varrni a gyilkosságot, ennek pedig, legalábbis felületes ismereteink szerint, édeskevés értelme van.

– Volt erről egy elképzelésem – mondta Anthony –, de nem állta ki a próbát.

Elmondta Battle-nak, hogy Virginia felismerte Mihály herceget. Battle rábólintott.

– Az ő személyazonosságában biztosak vagyunk. Mellékesen: az öreg bárónak rendkívül kedvező véleménye van önről. Nagyon lelkesen nyilatkozik magáról.

– Igazán kedves tőle – mondta Anthony. – Különösen mert tudomására hoztam: mindent elkövetek, hogy jövő szerdáig visszaszerezzem az ellopott emlékiratokat.

– Nem lesz könnyű – vélte Battle.

– Bizony nem. Önnek is ez a véleménye? Szerintem a levelek Victor királynál és társainál vannak.

Battle bólintott.

– Elvették Giuseppétől aznap a Pont Streeten. Jól megszervezett akció volt. Igen, megszerezték, megfejtették, és tudják, hol kell keresgélniük.

Elindultak kifelé a teremből.

– Itt bent? – bökött vissza a fejével Anthony.

– Pontosan itt. De még nem találták meg a zsákmányt, és komoly kockázatot kell vállalniuk, ha újra próbálkoznak.

– Gondolom, hogy az ön kifinomult agyában erre vonatkozóan is van már terv – mondta Anthony.

Battle nem válaszolt. A szokottnál is közönyösebbnek és érzéketlenebbnek látszott. Végül lassan mégiscsak hunyorított.

– Segíthetek? – kérdezte Anthony.

– Igen. És még valaki segítségére is szükségem van.

– Kiére?

– Mrs. Revelére. Észrevehette, Mr. Cade, hogy a hölgy milyen elbűvölő tud lenni.

– Nagyon is észrevettem – mondta Anthony. Megnézte az óráját. – Ami az ágyat illeti, kezdek egyetérteni önnel, Battle. Egy mártózás a tóban és egy kiadós reggeli jobb ötletnek tetszik.

Felszaladt a szobájába. Fütyörészve bújt ki a frakkjából, felkapott egy köntöst és egy fürdőlepedőt.

Aztán hirtelen mozdulatlanná merevedett az öltözőasztal előtt, és szótlanul meredt a tükör előtt szerényen meghúzódó csomagra.

Nem is akart hinni a szemének. Felvette, gondosan megvizsgálta a papírokat. Semmi kétség, valóban az.

A Virginia Revel névvel aláírt levelek kötege volt. Érintetlenül. Egy sem hiányzott.

Anthony, kezében a levelekkel, a karosszékbe vetette magát.

– Elment az eszem – mormolta. – A felét sem értem annak, ami itt történik. Hogy kerültek ide a levelek, milyen boszorkányos bűvészmutatvánnyal? Ki rakhatta ide az öltözőasztalra? És miért?

Ezekre a nagyon helyénvaló kérdésekre semmiféle választ sem tudott adni.

Huszonegyedik fejezet

Mr. Isaacstein bőröndje

Lord Caterham és a lánya délelőtt tíz tájban reggelizett. Batyun látszott, hogy valami nagyon foglalkoztatja.

– Apa – mondta végül.

Lord Caterham beletemetkezett a *Times*ba, és nem válaszolt.

– Apa – mondta Batyu, most már erélyesebben.

Lord Caterham szórakozottan emelte ki fejét kedvenc olvasmányából, a könyvritkaságok közelgő árveréseinek felsorolásából.

– Mondtál valamit? – kérdezte.

– Igen. Ki az, aki már reggelizett?

Az egyik szék felé intett, amelyet láthatólag már elfoglalt valaki. A többi hely még csak várta, hogy elfoglalják.

– Ó, az az izé lesz az.

– A Dagadt Ikey?

Batyu és az apja jól megértették egymást, még akkor is, ha kissé félrevezetőre sikerült, amit mondtak.

– Az az!

– Jól láttam, hogy a nyomozóval beszéltél reggeli előtt?

Lord Caterham felsóhajtott.

– Igen, elcsípett az előcsarnokban. Pedig a reggeli előtti órákat tiszteletben kellene tartani. El is utazom külföldre. Megviseli az idegeimet…

Batyu minden szertartásosságot mellőzve közbevágott.

– Mit mondott?

– Hogy aki akar, elmehet.

– Akkor jól van – mondta Batyu. – Éppen ezt akartad.

– Tudom. De még folytatta. Azt mondta, mégis kérjek meg mindenkit, hogy maradjon.

– Nem értem – mondta Batyu, és az orrát ráncolta.

– Zavaros és ellentmondásos – panaszkodott Lord Caterham. – És mindez reggeli előtt!

– Te mit mondtál?

– Természetesen beleegyeztem. Nem érdemes ezekkel az emberekkel vitatkozni. Különösen nem reggeli előtt – tért vissza Lord Caterham a legfőbb sérelmére.

– Kikkel beszéltél már?

– Cade-del. Nagyon korán fent volt. Marad. Nem bánom. Nem tudom kiismerni, de kedvelem. Nagyon kedvelem.

– Virginia is – mondta Batyu, és valamiféle ábrát rajzolt az abroszra a villája hegyével.

– Hogy?

– És én is. De ez nem sokat számít.

– Isaacsteinnel is beszéltem – folytatta Lord Caterham.

– Hát ő?

– Szerencsére vissza kell mennie Londonba. Ne felejtsd el, hogy a kocsi tíz óra ötvenre itt legyen.

– Itt lesz.

– Csak ettől a Fishtől is tudnék szabadulni – folytatta Lord Caterham kissé felélénkülve.

– Azt hittem, szívesen beszélgetsz vele a penészes vén könyveidről.

– Úgy van. Vagyis inkább úgy volt. Unalmas, ha folyton neked kell beszélned. Fish nagyon érdeklődik, de sohasem mond véleményt semmiről.

– Még rosszabb, ha folyton neked kell hallgatnod – mondta Batyu. – Mint George Lomax esetében.

Lord Caterham a gondolatba is beleborzongott.

– George nagyon jó a szónoki emelvényen – mondta Batyu. – Még én is tapsoltam neki, pedig tudom, hogy sületlenségeket beszél. Különben is én szocialista vagyok…

– Tudom, kedvesem, tudom – szólt közbe Lord Caterham sietve.

– Rendben – mondta Batyu. – Ne hozzuk be a politikát a családi otthonba. Mert George ezt csinálja. Nyilvános szónoklatokat tart magánkörben. A parlament törvényben tilthatná meg ezt.

– Nagyon igaz – mondta Lord Caterham.

– És Virginia? – kérdezte Batyu. – Őt is meg kell kérni, hogy maradjon?

– Battle azt mondta, hogy mindenkit.

– Kötelező rendelet! Megkérdezted már Virginiát, hogy nem akar-e a mostohaanyám lenni?

– Nem hinném, hogy kedvező lenne a válasz – mondta Lord Caterham gyászosan. – Bár tegnap este azt mondta nekem, hogy „drágám”. De ez a legnagyobb baj az ilyen vonzó, fiatal és kedveskedésre hajló hölgyeknél: mondanak valamit, és az nem jelent semmit.

– De nem ám – helyeselt Batyu. – Több okod volna a bizakodásra, ha hozzád vágná a cipőjét, vagy beléd akarna harapni.

– Nektek, modern fiataloknak képtelenül kellemetlen elképzeléseitek vannak a szerelemről – panaszkodott Lord Caterham.

– Mert olyan dolgokat olvasunk, mint *A sejk* – mondta Batyu. – Sivatagi szerelem.

– Mi az *A sejk*? – érdeklődött Lord Caterham. – Valami versféle?

Batyu sajnálkozó együttérzéssel nézett rá. Aztán felállt, és megcsókolta a feje búbját.

– Szegény öreg apukám – mondta, és gyorsan kiszökött az ablakon.

Lord Caterham visszatért az árverési hírekhez. Majdnem felugrott, amikor Hiram Fish, szokásához híven nesztelenül érkezve, ráköszönt.

– Jó reggelt, Lord Caterham.

– Jó reggelt – mondta Lord Caterham. – Jó reggelt. Szép napunk van.

– Pompás az idő – mondta Mr. Fish.

Töltött a kávéból, és egy szelet pirítóst vett hozzá.

– Igaz, hogy feloldották a zárlatot? – kérdezte egy perc múlva. – Hogy mind elmehetünk?

– Igen, úgy van, igen – mondta Lord Caterham. – Bár ami azt illeti, azt reméltem, azazhogy örömömre szolgálna – a lelkiismeret diktálta a szavait –, ha még maradna egy kis ideig.

– Kérem, Lord Caterham…

– Tudom, rémes látogatás volt – folytatta sietve Lord Caterham. – Pocsék. Nem csodálnám, ha menekülni akarna.

– Félreért, Lord Caterham. Az események kínosak voltak, ezt senki sem tagadhatja. De az angol vidéki élet, ahogy azt a nagyurak kastélyaiban élik, hallatlan vonzerőt gyakorol rám. Szeretném minél alaposabban megtapasztalni. Amerikában az ilyesmi teljesen ismeretlen. Örömmel fogadom el tehát az ön igen kedves meghívását, és maradok.

– Helyes – mondta Lord Caterham. – Hát így vagyunk. Nagyon örvendek, kedves barátom. Nagyon örvendek.

Lord Caterham sikeresen utánozta az őszinte szívélyességet, majd elmormolta, hogy beszélnie kell a jószágigazgatójával, és kimenekült a szobából.

Az előcsarnokban meglátta, hogy Virginia éppen jön lefelé a lépcsőn.

– Elkísérhetem a reggelihez? – kérdezte Lord Caterham gyöngéden.

– Köszönöm, már reggeliztem. Az ágyban, mert szörnyen álmos vagyok.

Ásított.

– Rossz volt az éjszakája?

– Nem volt éppen rossz. Sőt, bizonyos szempontból nagyon is jó volt. Ó, Lord Caterham – és belekarolt a házigazdába, sőt a karját is megszorította –, *nagyon* jól érzem magam. Olyan drága, hogy meghívott.

– És ugye marad még egy kicsit? Battle feloldotta az izé… a zárlatot, de nagyon szeretném, ha maga még maradna. És Batyu is szeretné.

– Természetesen maradok. Kedves, hogy külön kér rá.

– Ah! – mondta Lord Caterham, és sóhajtott.

– Valami titkos bánat? – kérdezte Virginia. – Megmarta valami?

– Éppen ez az – mondta Lord Caterham gyászosan.

Virginia értetlenül állt.

– Nem érzi úgy, hogy hozzám akar vágni egy cipőt? Nem, persze hogy nem. Nem baj, nincs semmi jelentősége.

Lord Caterham szomorúan elvonult, Virginia pedig egy oldalajtón kilépett a kertbe.

Megállt egy percre, beszívta a friss októberi levegőt, hogy ne érezze egy kissé sem elcsigázottnak magát.

Meglepődött, amikor észrevette, hogy Battle főfelügyelő ott áll mellette. Csodálatos képessége volt, hogy egyszerre csak minden előjel nélkül felbukkanjon.

– Jó reggelt, Mrs. Revel. Remélem, nem nagyon fáradt.

Virginia megrázta a fejét.

– Izgalmas éjszaka volt – mondta. – Megért néhány óra nem alvást. Kár, hogy ezek után a mai nap kissé unalmasnak ígérkezik.

– Van ott a cédrus alatt egy kellemes, árnyékos zug – jegyezte meg a főfelügyelő. – Odavihetek egy széket önnek?

– Ha úgy gondolja, hogy ez a legjobb, amit tehetek – mondta ünnepélyesen Virginia.

– Nagyon gyors a felfogása, Mrs. Revel. Csakugyan gyors. Szeretnék valamiről beszélgetni önnel.

Felkapott egy magas hátú nádszéket, és átvágott a füvön. Virginia, hóna alatt egy párnával, követte.

– Veszélyes hely az a terasz – jegyezte meg a nyomozó. – Különösen, ha beszélgetni akarunk valakivel.

– Kezdek újra izgalomba jönni, Battle főfelügyelő.

– Semmi igazán fontos – vette elő és nézte meg hatalmas zsebóráját a férfi. – Fél tizenegy. Tíz perc múlva átmegyek Wyvern Abbey-be, hogy jelentést tegyek Mr. Lomaxnek. Addig bőven van időnk. Csak azt szeretném, ha egy kicsit többet beszélne Mr. Cade-ről.

– Mr. Cade-ről?

Virginia meglepődött.

– Igen, hogy mikor találkoztak először, mennyi ideje ismerik egymást, és így tovább.

Battle jó modorú volt, és udvarias. Még csak nem is nézett Virginiára, és ez a tény egy kissé nyugtalanná tette az asszonyt.

– Ez nehezebb, mint gondolná – kezdte végül Virginia. – Egyszer nagy szolgálatot tett nekem…

Battle félbeszakította.

– Mielőtt folytatná, Mrs. Revel, hadd mondjak én valamit. Tegnap éjszaka, amikor ön és Mr. Eversleigh már nyugovóra tért, Mr. Cade mindent elmondott nekem a levelekről és arról az emberről, akit az ön házában megöltek.

– Megtette? – kapkodta a levegőt Virginia.

– Igen. És nagyon bölcsen tette. Egy halom félreértést tisztázott vele. Csak egy dolgot nem árult el nekem. Azt, hogy mióta ismeri önt. Van egy elképzelésem erről. Ön majd megmondja, helyes-e, vagy téves. Azt hiszem, akkor látta őt először, amikor besétált az ön Pont Street-i házába. Helyes, látom, hogy igazam volt. Tehát így történt.

Virginia nem szólt semmit. Most először félt ettől a kifejezéstelen arcú, közönyös embertől. Kezdte megérteni, miért mondta neki Anthony azt, hogy Battle okos ember.

– Beszélt önnek az életéről? – folytatta a nyomozó. – Arról, hol volt Dél-Afrika előtt. Kanadáról? Vagy előtte Szudánról? Vagy a gyerekkoráról?

Virginia csak a fejét rázta.

– Pedig én biztos vagyok benne, hogy volna miről mesélnie. Látszik rajta, hogy merész és kalandos életet élő ember. Érdekes dolgokról mesélhetne önnek, ha rászánná magát.

– Ha a korábbi életére kíváncsi, miért nem küld táviratot az ottani barátjának, Mr. McGrathnek? – kérdezte Virginia.

– Küldtem. De valahol az ország belsejében tartózkodik. Az tény, hogy Mr. Cade valóban Bulawayóban volt, mikor azt állította. De azon törtem a fejem, mit csinálhatott, mielőtt Dél-

Afrikába érkezett. A Castle-nál csak egy hónapja dolgozott. – Megint megnézte az óráját. – Mennem kell. A kocsi vár.

Virginia nézte, ahogy elballag a ház felé. Nem mozdult a székéről. Remélte, hogy Anthony felbukkan, és leül mellé. Helyette Bill Eversleigh került elő hatalmasat ásítva.

– Csakhogy beszélhetek végre veled, Virginia – panaszkodott.

– Légy nagyon kedves hozzám, Bill, különben mindjárt elsírom magam.

– Bántott valaki?

– Nem bántott. Csak belebújt a gondolataimba, valósággal kiforgatta az agyamat. Mintha egy elefánt tiport volna belém.

– Csak nem Battle?

– De igen, Battle. Szörnyű ember.

– Ne törődj Battle-lal. Virginia, én annyira szeretlek…

– Ma reggel ne, Bill. Nincs elég erőm hozzá. És mondtam már, hogy jobb emberek senkit sem kérnek nőül ebéd előtt.

– Édes istenem – mondta Bill –, én reggeli előtt is meg tudnám kérni a kezed.

Virginia beleborzongott.

– Bill, őrizd meg az eszed egy pillanatra. Tanácsot szeretnék kérni tőled.

– Ha végre rászánnád magad, és beleegyeznél, hogy a feleségem leszel, mérföldekkel éreznéd jobban magad. Boldogabb lennél, és kiegyensúlyozottabb.

– Figyelj ide, Bill. Neked rögeszméd ez a leánykérés. Mindenki nősülni akar, ha unatkozik, és nincs semmi mondanivalója. Gondolj az életkoromra, az özvegyi

állapotomra, és keress fel ajánlatoddal egy kedves szűz leánykát.

– De drága Virginia… Ó, az ördög vigye el, jön az az elmebeteg francia!

Csakugyan Monsieur Lemoine volt az a fekete szakállkájával és kifogástalan modorával.

– Jó reggelt, madame. Remélem, nem fáradt.

– Egy csöppet sem.

– Nagyszerű. Jó reggelt, Mr. Eversleigh. Mi volna, ha sétálnánk egy kicsit így, hármasban? – javasolta a francia.

– Nos, Bill? – kérdezte Virginia.

– Legyen – kelletlenkedett a fiatalember.

Felkelt a fűből, és hármasban lassan elindultak. Virginia ment középen. Azonnal megérezte, hogy a franciát valami izgalom feszíti, de nem tudta az okát.

Szokásos ügyességével nyugtatgatta a férfit, kérdezgette, figyelt a válaszokra, és lassan megoldotta a nyelvét. Nemsokára már a híres Victor királyról mesélt. Ügyesen forgatta a szót, bár volt benne némi keserűség, mikor arról beszélt, hogyan is szedte rá újra meg újra a nyomozókat.

Bármennyire belemerült is Lemoine az elbeszélésbe, Virginia mindvégig érezte, hogy itt másról is van szó. Azt is észrevette, hogy Lemoine a mesék ürügyén tudatosan egy bizonyos utat követ a parkban. Nem céltalanul sétáltak. A francia meghatározott irányba vezette őket.

Hirtelen félbeszakította szavait, és körülnézett. Ott álltak, ahol az út átvágott a parkon, hogy aztán egy facsoportnál

hirtelen elkanyarodjék. Lemoine egy kocsira figyelt, amely a ház felől közeledett.

Virginia pedig azt nézte, mit néz a férfi.

– A málhás kocsi – mondta az asszony. – Most viszi Isaacstein poggyászát és az inasát az állomásra.

– Igazán? – mondta Lemoine, az órájára nézett, és kapkodni kezdett. – Ezer bocsánat! A kedves társaságban észre sem vettem, hogy múlik az idő. Gondolják, hogy bevinnének engem is a faluba?

Kilépett az útra, és integetni kezdett. A kocsi fékezett, és Lemoine néhány magyarázó szó után bemászott hátulra. Udvariasan megemelte Virginia felé a kalapját, és már mentek is.

Az ott maradtak csodálkozva néztek a tovatűnő kocsi után. Mikor a kocsi elkanyarodott, egy bőrönd lezuhant az útra. A kocsi csak ment tovább.

– Gyere – mondta Virginia Billnek. – Valami érdekeset fogunk látni. Azt a bőröndöt kihajították.

– És senki nem vette észre – mondta Bill.

Végigfutottak az úton a kiesett bőröndhöz. Mikor odaértek, Lemoine jelent meg gyalogszerrel a kanyar felől. Izzadt, mert nagyon sietett.

– Kénytelen voltam leszállni – mondta kedélyesen. – Valamit itt felejtettem.

– Ezt? – mutatott Bill a bőröndre.

Nehéz disznóbőr táska volt H. I. névbetűkkel.

– Milyen kár – mondta Lemoine csendesen. – Leeshetett. Vegyük csak fel az útról!

Választ sem várva felkapta a táskát, és a fák alá vitte. Föléje hajolt, valami villant a kezében, és a zár felpattant.

A hangja teljesen megváltozott. Gyors volt, parancsoló.

– Mindjárt itt lesz a limuzin – mondta. – Látni már?

Virginia hátranézett a ház felé.

– Nem.

– Helyes.

Fürge ujjakkal szórta ki a holmit a táskából. Aranykupakos üveg, selyempizsama, férfiharisnyák. Hirtelen szinte kővé dermedt. Felkapott valami selyem alsóneműt, és gyorsan kigörgetett belőle valamit.

Bill kénytelen volt felkiáltani. A csomag közepén egy nagy pisztoly éktelenkedett.

– Hallom a dudát – mondta Virginia.

Lemoine pillanatok alatt mindent visszapakolt a bőröndbe. A pisztolyt a saját selyem zsebkendőjébe csavarta és zsebre vágta. Becsukta a zárakat, és gyorsan Billhez fordult.

– Fogja. Madame önnel marad. Állítsák meg a limuzint, mondják el, hogy a bőrönd a málhás kocsiról esett le. Rólam ne tegyenek említést.

Mikor a nagy Lanchester limuzin megjelent a kanyarban, Bill már kint állt az úton. A vezető lassított, Bill pedig átadta a csomagot.

– Leesett a málhás kocsiról – magyarázta. – Mi meg észrevettük.

Egy pillanatra látta Isaacstein csodálkozó, sárga képét, ahogy a pénzember kinézett. A kocsi máris száguldott tovább.

Visszamentek Lemoine-hoz. Ott állt, kezében a pisztoly, arcán mohó káröröm.

– Merész kísérlet volt – mondta. – Igazán merész. De sikeres.

Huszonkettedik fejezet

Vörös jelzés

Battle főfelügyelő Wyvern Abbey könyvtártermében állt.

George Lomax iratokkal túlzsúfolt asztala előtt ült, és jelentőségteljesen ráncolta a homlokát.

A tárgyalást Battle nyitotta meg rövid, lényegre törő jelentésével. Azóta szinte csak George beszélt, Battle megelégedett azzal, hogy a másik kérdéseire kurta, egyszavas válaszokat adjon.

Az asztalon, George előtt hevert az a levélköteg, amelyet Anthony talált az öltözőasztalán.

– Végképp nem foghatom fel – mondta George idegesen, és felkapta a leveleket. – Ön szerint ezek rejtjeles levelek?

– Igen, Mr. Lomax.

– És mit mond az az ember, hol találta meg ezeket? Az öltözőasztalán?

Battle szóról szóra elismételte Anthony Cade beszámolóját arról, hogyan kerültek újra birtokába a levelek.

– És azonnal elvitte önhöz? Ez helyes lépés volt. Igen helyes. De ki rakhatta be a szobájába?

Battle a fejét rázta.

– Ezekkel a dolgokkal önnek tisztában kellene lennie – panaszkodott George. – Szerintem gyanús az egész. Nagyon gyanús. Egyáltalán, mit tudunk erről a Cade-ről? Rejtélyesen felbukkan, felettébb kétes körülmények közepette, és szinte semmit sem tudunk róla. Személy szerint annyit mondhatok, hogy a modorát nem szenvedhetem. Gondolom, tudakozódott utána?

Battle arcára türelmes kis mosoly ült ki.

– Azonnal táviratoztunk Dél-Afrikába. A beszámolója minden ponton helytállónak bizonyult. Az említett időpontban Bulawayóban volt Mr. McGrathszel, ahogy állította is. A vele való találkozás előtt a Castle utazási iroda alkalmazásában állt.

– Én is valami ilyesfélére számítottam – mondta George. – Valami olcsó magabiztosság jellemzi, és ez elegendő bizonyos állások megszerzéséhez. De ami a leveleket illeti, nyomban lépni kell. Tüstént.

A nagy férfiú kifújta, majd újra felfújta magát. Battle főfelügyelő már nyitotta a száját, de George megelőzte.

– Csak semmi késlekedés. A leveleket haladéktalanul meg kell fejteni. Ki is az erre való ember, lássuk csak? Van egy fickó a British Museumban. Az mindent tud a kódokról. A háború alatt ő vezette a rejtjelező irodánkat. Hol van Miss Oscar? Ő tudni fogja. A neve valami Win… Win…

– Wynwood professzor – mondta Battle.

– Úgy van. Most már tökéletesen emlékszem. Azonnal táviratozni kell neki.

– Már egy órával ezelőtt megtörtént, uram. A tizenkettő tízes vonattal érkezik.

– Nagyon helyes. Hála az égnek, végre valamilyen terhet levesznek a vállamról. Nekem ma Londonba kell mennem. Boldogul nélkülem is, ugyebár?

– Azt hiszem, uram.

– Hát csak tegyen meg mindent, Battle. Tegyen meg mindent. Agyon vagyok hajszolva, éppen most.

– Igen, uram.

– Egyébként Mr. Eversleigh miért nem jött át önnel?

– Még aludt, uram. Mint már említettem, egész éjszaka fent voltunk.

– Ó, igen. Én is gyakran vagyok talpon egész éjszaka. Harminchat óra munkáját elvégezni huszonnégy óra alatt, ez az én szokásos napirendem. Kérem, Battle, ha visszaér, haladéktalanul küldje át hozzám Mr. Eversleigh-t.

– Átadom az üzenetét, uram.

– Köszönöm, Battle. Tökéletesen értem, hogy őt bizonyos mértékig a bizalmába kellett avatnia. De vajon szükséges volt-e, hogy ugyanezt az unokahúgommal, Mrs. Revellel is megtegye?

– Igen, Mr. Lomax, különös tekintettel a leveleken olvasható aláírásra.

– Az arcátlanság elképesztő példája – morogta George, és ráncba szaladt a szemöldöke, ahogy a levelekre nézett. – Emlékszem a néhai herzoszlovák királyra. Kedves ember volt, de gyenge, siralmasan gyenge. Eszköz egy gátlástalan asszony

kezében. Van valami elképzelése, hogyan és miért keveredtek vissza a levelek Mr. Cade kezébe?

– Szerintem – mondta Battle –, ha az egyik út nem vezet eredményre, meg kell próbálni a másik utat.

– Nem tudom követni – mondta George.

– Ez a gazember, ez a Victor király tisztában van vele, hogy a Tanácstermet most már őrizzük. Idelöki a leveleket, hogy hadd fejtsük meg a tartalmát mi, hadd találjuk meg a rejtekhelyet mi. És aztán támad. De mi ketten Lemoine-nal résen leszünk.

– Szóval van kész terve?

– Azt nem mondanám, hogy kész tervem van. De van egy ötletem. Néha nagyon hasznos egy-egy ilyen ötlet.

Ezek után Battle főfelügyelő távozott. Nem volt szándékában, hogy George-ot ennél is jobban megtisztelje a bizalmával.

A visszafelé vezető úton elhúzott Anthony mellett. Megállt.

– Visszavinne a házba? – kérdezte Anthony. – Megköszönném.

– Merre járt, Mr. Cade?

– Az állomáson. Vonatokról érdeklődtem.

Battle szemöldöke felszaladt.

– Megint el akar utazni? – kérdezte.

– Most éppen nem – nevetett Anthony. – De ugyan mi zaklathatta fel Isaacsteint? A kocsija akkor érkezett, amikor én visszaindultam, és mondhatom, olyan volt, mintha valami kínos meglepetés érte volna.

– Mr. Isaacstein?

– Igen.

– Nem tudom megmondani, mi lehetett. Nem könnyű meglepetést okozni neki.

– Én is úgy gondolom – helyeselt Anthony. – A pénzügyek egyik erős, hallgatag, sárga képű vezéralakja.

Battle sietve előrehajolt, és megérintette a sofőr vállát.

– Álljon meg, legyen szíves. És itt várjon rám.

Anthonyt meglepte, hogy csak úgy kiugrik a kocsiból. De nemsokára látta, hogy Lemoine az angol nyomozó felé tart, vagyis az ő jelzését vette észre Battle. A nyomozók váltottak néhány szót nagy sebesen, aztán a főfelügyelő visszatért a kocsihoz, beugrott, és intett, hogy mehetnek.

Az arckifejezése mindenestől megváltozott.

– Megtalálták a pisztolyt – mondta aztán röviden.

– Mit? – bámult rá döbbenten Anthony. – És hol?

– Isaacstein bőröndjében.

– Lehetetlen!

– Semmi sem lehetetlen – mondta Battle. – Emlékeznem kellett volna rá.

Szótlanul ült, a térdén dobolt az ujjaival.

– Ki találta meg?

Battle biccentett egyet hátrafelé.

– Lemoine. Ügyes fickó. A Sûreténél hallatlanul nagyra tartják.

– És ez felborítja az ön elképzeléseit?

– Nem – mondta Battle főfelügyelő roppant lassan. – Azt nem mondhatnám. Bevallom, először meglepő volt. De az egyik

elképzelésembe pompásan beleillik.

– Mi volna az?

A főfelügyelő hirtelen egész másról kezdett beszélni.

– Volna olyan szíves, és megkeresné nekem Mr. Eversleigh-t, uram? Mr. Lomax üzenetet küldött neki. Azonnal át kell mennie az Abbey-be.

– Kérem – mondta Anthony, mikor a kocsi megállt a főbejárat előtt. – Valószínűleg ágyban van még.

– Nem hiszem – mondta a nyomozó. – Ha odanéz, láthatja, hogy Mrs. Revellel sétál a fák alatt.

– Csodás szeme van, Battle – mondta Anthony, és indult, hogy teljesítse a megbízatást.

Átadta az üzenetet Billnek, az meg kellőképp felháborodott.

– Vigye el az ördög – tüzeskedett magában Bill, mikor elindult a ház felé. – Miért nem hagy legalább néha békén a Gülü? És ezek a förtelmes gyarmatiak miért nem maradnak a gyarmataikon? Mi a csudának jönnek ide? Miért szedik fel a legszebb lányokat? Torkig vagyok az egésszel.

– Hallott a pisztolyról? – kérdezte elakadó lélegzettel Virginia, mihelyt Bill útnak indult.

– Battle elmondta. Döbbenetes hír. Isaacstein mindenáron el akart menni tegnap, de azt hittem, hogy csak az idegeivel van baj. Ő az egyetlen, akiről azt mondtam volna, hogy minden gyanún felül áll. De mi oka lett volna rá, hogy Mihályt eltegye láb alól?

– Nem egyeztethető össze a dolgokkal – töprengett Virginia.

– Semmi nem egyeztethető össze semmivel – mondta Anthony elégedetlenül. – Eleinte azt hittem, hogy ügyes műkedvelő nyomozó vagyok, de mindeddig csak azt értem el, hogy nagy fáradsággal és némi költséggel tisztára mostam a francia nevelőnő jellemét.

– Ezért utazott Franciaországba? – tudakolta Virginia.

– Igen, elmentem Dinard-ba, és beszéltem Breteuil grófnővel, elégedetten a saját ravaszságommal. Szentül hittem, hogy azt hallom majd tőle, nem ismer semmiféle Brun kisasszonyt. Ehelyett azt kellett hallanom, hogy a nevezett hölgy volt az elmúlt hét év során a háztartás oszlopa. Vagyis ha a grófnő nem csaló, csodálatos elgondolásom semmivé válik.

Virginia a fejét rázta.

– Breteuil grófnőhöz a gyanú árnyéka sem tapadhat. Elég jól ismerem, sőt azt hiszem, hogy a mademoiselle-lel is találkoztam a kastélyban. Ismerős volt az arca, abban a ködös formában, ahogy a kisasszonyokat, társalkodónőket és a vonaton velünk szemben ülőket ismerjük. Szégyen, de sohasem nézem meg őket alaposabban. Hát maga?

– Csak ha igazán szépek – vallotta be Anthony.

– Ebben az esetben… – de itt Virginia elhallgatott. – Mi a baj?

– Bocsásson meg – mondta Anthony Virginiának –, de beszélnem kell a hűséges kutyámmal.

Boriszhoz fordult, aki most lépett ki a fák közül, parancsra lesve.

– Mi baj van? Mit óhajt?

– Gazdám – hajolt meg Borisz.

– Jól van, de ne kövessen ilyen feltűnően. Furcsának fogják találni.

Borisz hangtalanul elővett egy piszkos papírdarabot, valószínűleg egy levélből kiszakított írást, és átadta Anthonynak.

– Mi ez? – kérdezte Anthony.

Egy cím volt a papírra írva, semmi más.

– Elejtette – mondta Borisz. – Idehoztam a gazdámnak.

– Ki ejtette el?

– Az idegen úr.

– És miért hozta ide?

Borisz szemrehányóan nézett rá.

– Rendben – mondta Anthony. – Most elmehet. Dolgom van.

Borisz tisztelgett, hátraarcot vágott és elvonult. Anthony visszament Virginiához, és a papírt zsebre vágta.

– Mit akart? – kérdezte kíváncsian az asszony. – És miért nevezi a hűséges kutyájának?

– Mert úgy viselkedik – mondta Anthony, először az utolsó kérdésre válaszolva. – Biztos, hogy vadászkutya volt előző életében. Egy papírdarabot adott át, és azt mondta, hogy az idegen úr ejtette el. Azt hiszem, Lemoine-ra gondolt.

– Én is azt hiszem – nyugodott bele Virginia.

– Mindenhova követ engem – folytatta Anthony. – Mint egy hűséges kutya. Beszélni szinte nem is beszél. Néz rám azzal a kerek szemével. Nem tudom, mit is gondoljak róla.

– Lehet, hogy mégis Isaacsteinre célzott – sugallta Virginia. – Isaacsteinnek éppen elég külföldi képe van.

– Isaacstein? – türelmetlenkedett Anthony. – Hogy az ördögbe kerül ide Isaacstein?

– Megbánta már, hogy belekeveredett ebbe az egészbe? – kérdezte Virginia hirtelen.

– Megbántam-e? Istenemre, nem. Élvezem. Tudja, életem nagyobb részét azzal töltöttem, hogy kerestem a bajt. Talán ezúttal egy kicsit többet kaptam belőle, mint amennyire igényt tartottam volna.

– De hiszen már rég nincs benne a sűrűjében – mondta Virginia, akit meglepett a férfi szokatlanul komoly hangja.

– Dehogynem.

Csendben ballagtak néhány percig.

– Vannak emberek – törte meg a csendet Anthony –, akik nem nagyon engedelmeskednek a jelzéseknek. Egy jóravaló mozdony lassít vagy lefékez, ha meglátja a piros jelzést. Lehet, hogy én színvak vagyok. Ha meglátom a piros jelzést, mozdulnom kell, nem tehetek róla. És ennek, mint tudja, szerencsétlenség a vége. Elkerülhetetlenül. Voltaképp helyesen. Ez a szokás káros a közlekedésre.

Még mindig nagyon komoly volt.

– Gondolom – mondta Virginia –, sok kockázattal nézett már szembe élete során.

– Szinte minddel, amennyi csak van. A házasságot kivéve.

– Milyen cinikus.

– Nem cinizmusnak szántam. A házasság, az a házasság, amelyre én gondolok, maga volna a legnagyobb kaland.

– Ez tetszik nekem – mondta Virginia, és bele is pirult.

– Én csak egyfajta nőt vennék feleségül, de ezt a fajtát világok választják el az én életvitelemtől. Hogyan boldogulnánk? Ő élne úgy, ahogy én, vagy én élnék úgy, ahogy ő?

– Ha szereti magát…

– Ez érzelgősség, Mrs. Revel. Tudja, hogy az. A szerelem nem gyógyszer, amit azért szedünk, hogy a környező világról megfeledkezzünk. Meg lehet ugyan tenni, de nem érdemes. A szerelem sokkal több ennél. Vajon a királyfi és a kolduslány mit gondol a házaséletről egy-két esztendőnyi házasság után? Nem sajnálja-e már a lány a rongyokat, a meztelen lábát, a gondtalan életét? Dehogynem. És az vajon jót tenne-e, ha a királyfi lemondana a koronájáról a lány kedvéért? Az sem megoldás. Rossz koldus lenne belőle, lefogadom. És egyetlen nő sem becsül olyan férfit, aki valamit pocsékul csinál.

– Csak nem szeretett bele egy kolduslányba, Mr. Cade? – tudakolta kedvesen Virginia.

– Az én esetemben ez éppen fordítva van, de az eredmény ugyanaz.

– És nincs kiút? – kérdezte Virginia.

– Mindig van kiút – mondta Anthony elkeseredetten. – Meggyőződésem szerint az ember mindent meg tud szerezni, amit akar, ha az árát megfizeti. És tudja-e, hogy tíz eset közül kilencben mi ez az ár? A megalkuvás. Utálatos dolog a megalkuvás, de ha elkezd korosodni az ember, úrrá lesz rajta. Rajtam most kezd úrrá lenni. Mert hogy megkapjam azt az

asszonyt, akit szeretnék… én még rendesen dolgozni is hajlandó lennék.

Virginia nevetett.

– Tudja, engem egy bizonyos pályára neveltek – folytatta Anthony.

– És otthagyta ezt a pályát?

– Ott.

– Miért?

– Elvi okokból.

– Jaj!

– Maga nagyon szokatlan nő – mondta Anthony hirtelen, és az asszony felé fordult.

– Miben?

– Bizonyos kérdéseket fel sem tesz.

– Mert nem kérdeztem meg, milyen mesterségre tanították?

– Igen.

Megint csak némán ballagtak. Közeledtek a házhoz, érezték a rózsakert édes illatát.

– Maga nagyon is érti a dolgokat – törte meg Anthony a csendet. – Tudja azt is, ha egy férfi beleszeret magába. Úgy gondolom, hogy egy csöppet sem érdeklem magát. Mint ahogy más sem. Pedig, istenemre, szeretném, ha érdekelném.

– Mit gondol, el tudná érni? – kérdezte nagyon halkan Virginia.

– Nem hiszem, de mindent elkövetek.

– Sajnálja, hogy találkoztunk? – szólt a következő gyors kérdés.

– A világért sem. Megint a vörös jelzés. Amikor először láttam magát ott a Pont Streeten, tudtam, hogy ami jön, fájni fog, szünet nélkül. Már az arca elárulta ezt nekem. Magában varázslat van, a lába körmétől a feje búbjáig – más nőkben is van, de még nem láttam olyat, akiben ennyi lett volna. Gondolom, idővel feleségül megy egy tekintélyes és tehetős úrhoz, én meg visszatérek a magam rosszhírű életéhez, de mielőtt eltűnök, meg fogom csókolni. Esküszöm, megteszem.

– Most nem teheti meg – mondta Virginia szelíden. – Battle főfelügyelő néz minket a könyvtár ablakából.

Anthony ránézett.

– Maga igazi ördög, Virginia – mondta higgadtan. – De azért angyali ördög.

Aztán odaintett Battle főfelügyelőnek.

– Hány bűnözőt fogott el ma reggel?

– Még egyet sem, Mr. Cade.

– Ez az én szerencsém.

Battle termetét meghazudtoló fürgeséggel ugrott ki a könyvtár franciaablakán, hogy a teraszon hozzájuk csatlakozhassék.

– Lehoztam Wynwood professzort – suttogta. – Most érkezett. Éppen a leveleket fejti. Megnézik, hogyan dolgozik?

Olyan volt a hangja, mint a kikiáltóé, amikor éppen a kedvenc mutatványát konferálja fel. Az igenlő válasz hallatán az ablakhoz vezette a párt, hogy bekukucskálhassanak.

Középkorú, vörös hajú emberke ült azt asztalnál, előtte a levelek kiterítve, és éppen vadul körmölt valamit egy nagy

árkus papírra. Ingerülten morgott magában, miközben írt, és néha keményen megdörzsölte az orrát – a színe már-már olyan volt, mint a hajáé.

Aztán felnézett.

– Maga az, Battle? Azért hívott le ide, hogy ezt a szamárságot megoldjam? Egy karon ülő gyerek meg tudja oldani. Egy kétéves kisbaba rájönne a megfejtésére. És erre azt mondják, hogy rejtjel? Éppen csak a szemét nem szúrja ki!

– Örülök, professzor úr – mondta Battle derűsen. – De mi nem vagyunk olyan ügyesek, mint ön.

– Ide nem kell ügyesség – méltatlankodott a professzor. – Ez rutinmunka. Az egész köteget meg kell csinálnom? Hosszan fog tartani, szorgos munkát igényel, gondos figyelmet, és semmi, de semmi észt. Megcsináltam a Chimneys feliratút, mert arról azt mondta, hogy fontos. A többit felvinném Londonba, és odaadnám valamelyik famulusomnak. Én igazán nem vesztegethetem erre az időmet. Egy fogós ügyet hagytam félbe emiatt, és szeretnék mihamarabb visszakerülni hozzá.

A szeme csillogott.

– Rendben van, professzor úr – hagyta rá a dolgot Battle. – Sajnálom, hogy ilyen könnyű feladat volt. Megmondom Mr. Lomaxnek. De csak ez az egy levél volt sürgős. Lord Caterham szívesen látja önt ebédre.

– Sosem ebédelek – mondta a professzor. – Ebédelni rossz szokás. Józan és egészséges embereknek egy banán és egy kétszersült untig elegendő a nap közepén.

Már fel is kapta a kabátját egy szék hátáról. Battle átment a ház bejárati oldalára, és néhány perc múlva Virginia és Anthony hallotta, ahogy egy kocsi elmegy.

Battle visszatért hozzájuk, kezében azzal az árkus papírral, amelyet a professzor átadott neki.

– Mindig ilyen – mondta Battle a távozó professzorra utalva. – Állandóan rémületes sietségben. De azért ügyes ember. Mindenesetre itt a lényege őfelsége levelének. Megnézik?

Virginia máris nyújtotta a kezét, Anthony pedig a válla fölött olvasta. Emlékezett rá, hogy hosszú levél volt, áradt belőle a szenvedély és a kétségbeesés. Wynwood professzor feltűnően száraz üzleti irattá alakította át:

Teendőket sikeresen elvégeztük, de S. kijátszott minket. Kivette a követ a rejtekhelyről. Nincs a szobájában. Átkutattam. Az alábbi feljegyzést találtam, szerintem erre vonatkozik: RICHMOND EGYENESEN HÉT BALRA NYOLC JOBBRA HÁROM.

– S? Ez Sztilptics – mondta Anthony. – Ravasz vén róka. Megváltoztatta a rejtekhelyet.

– Richmond? – töprengett Virginia. – Csak nem valahol Richmondban dugták el?

– A királyok szerették Richmondot – mondta Anthony.

Battle a fejét rázta.

– Azt hiszem még most is, hogy itt, a házban utal valamire.

– Tudom, mi az! – kiáltott fel Virginia.

A két férfi azonnal feléje fordult.

– A Holbein-kép a Tanácsteremben. Alatta kopogtatták a falat. Az a kép Richmond grófját ábrázolja!

– Ez az! – mondta Battle, és a térdére csapott. Szokatlan lelkesedéssel kezdett beszélni.

– Ez a kiindulópont, ez a kép, és a gonosztevők ugyanúgy nem tudják, mire vonatkoznak a számok, mint ahogy mi sem. A két páncélos alak éppen a kép alatt volt, ezért azt hitték, hogy a gyémánt az egyik páncélzatban van elrejtve. És hogy a számok hüvelykeket jelentenek. Tévedtek. Következő gondolatuk valami titkos folyosó vagy lépcső vagy rejtekajtó lehetett. Tud itt valami ilyesféléről, Mrs. Revel?

Virginia a fejét rázta.

– Tudom, hogy van egy paplyuk és legalább egy titkos folyosó – mondta. – Egyszer meg is mutatták nekem, de nem nagyon emlékszem rá. Itt van Batyu, ő mindent tud.

Batyu a terasz mentén sietve közeledett.

– Ebéd után a Panharddal felmegyek Londonba – mondta. – Elvigyek valakit? Nem jön velem, Mr. Cade? Vacsorára itthon leszünk.

– Köszönöm, nem – felelte Anthony. – Itt van dolgom.

– Ez az ember fél tőlem! – kiáltotta Batyu. – Vagy a vezetési tudományomtól, vagy a végzetes szenvedélyemtől. Melyiktől?

– Az utóbbitól – mondta Anthony. – Mindig csak attól.

– Batyu, kedvesem – mondta Virginia –, van itt valami titkos folyosó a Tanácsteremben?

– Akad. De eléggé lepusztult szegény. Állítólag Chimneysből Wyvern Abbey-be vezetett. Régebben talán. Ma már el van zárva. Talán százlépésnyire juthat el az ember az innenső végétől. Az emeleti, a Fehér Galériából induló sokkal mulatságosabb, és a paplyuk sem akármilyen.

– Nem művészeti szempontból érdeklődünk – magyarázta Virginia. – Üzletről van szó. Hogyan jut be az ember a Tanácsterem titkos folyosójába?

– Rejtekajtón. Ebéd után megmutatom, ha érdekel.

– Köszönöm – mondta Battle. – Fél háromkor?

Batyunak felszaladt a szemöldöke.

– Gonosztevők? – kérdezte.

Tredwell ekkor lépett ki a teraszra.

– Tálalva az ebéd, asszonyom – jelentette be.

Huszonharmadik fejezet

Találkozás a rózsakertben

Fél háromkor egy kisebb csoport gyülekezett a Tanácsteremben: Batyu, Virginia, Battle főfelügyelő, Lemoine és Anthony Cade.

– Nem volna helyes bevárni, hogy Mr. George Lomax is csatlakozzék – mondta Battle. – Az ilyen dolgokon a lehető leghamarabb túl kell lenni.

– Ha azt képzelik, hogy Mihály herceg gyilkosa erről érkezett, tévednek – mondta Batyu. – Nem megy. A túloldal teljesen el van torlaszolva.

– Nem is erről van szó, milady – mondta gyorsan Lemoine. – Egészen másfajta kutatást akarunk végezni.

– Vagyis valamit keresnek – válaszolt Batyu, ugyancsak gyorsan. – Csak nem azt a történelmi hogyishívjákot?

Lemoine értetlenül bámult.

– Magyarázd meg, Batyu – biztatta Virginia. – Ha megpróbálod, sikerülhet.

– Hát azt az izét – mondta Batyu. – A bíborban született hercegeknek azt a történelmi gyémántját, amelyet a nagykorúságomat megelőző sötét időszakban loptak el.

– Ki beszélt önnek erről, Lady Eileen? – kérdezte Battle.

– Ó, mindig tudtam. Egy inas mondta el, amikor tizenkét éves voltam.

– Egy inas! – mondta Battle. – Istenem, ha ezt Mr. Lomax hallotta volna!

– Ez George valamelyik különlegesen titkos titka? – kérdezte Batyu. – Szörnyen mulatságos! Sohasem gondoltam, hogy igaz. George persze mindig is tökfej volt. Tudnia kellett volna, hogy a személyzet mindent tud.

Odament a Holbein-képhez, megnyomott valahol az oldala mellett egy rejtett rugót, és a borítás egy része azonnal nyikorogva befordult, és mögötte megnyílt egy sötét üreg.

– *Entrez, messieurs et mesdames!*[11] – mondta nagy drámai nyomatékkal Battle. – Gyerünk, lépkedjünk csak aranyoskáim. Az évad legnagyobb bemutatója, és csak egy hatos az ára.

Lemoine-nál és Battle-nál volt zseblámpa. Ők léptek be elsőnek, a többiek pedig szorosan a nyomukban.

– A levegő tiszta és édes – jegyezte meg Battle. – Szellőzik valamerről.

Megindult előre. A padló egyenetlen kövekből állt, de a falakat tégla borította. Ahogy Batyu mondta is, mindössze talán százlépésnyi volt a folyosó. Hirtelen ért véget ott, ahol leomlott a mennyezet. Battle megbizonyosodott róla, hogy nem lehet továbbmenni, és a válla fölött hátraszólt.

– Menjünk vissza, kérem. Csak a terepet akartuk felderíteni, ha szabad így mondanom.

Néhány pillanat múlva megint a bejáratnál voltak.

– Innen indulunk – mondta Battle. – Hét egyenesen, nyolc balra, három jobbra. Először lépésekben.

Hét lépést tett előre óvatosan, aztán lehajolt, és a köveket vizsgálgatta.

– Rendben van, azt hiszem. Volt itt valamikor egy krétajel. Most nyolc balra. Nem lehet lépés, hiszen a folyosón csak libasorban mehetünk.

– Próbáljuk meg téglákkal – javasolta Anthony.

– Helyes, Mr. Cade. Nyolc tégla alulról fölfelé vagy fölülről lefelé a bal oldalon. Kezdjük alulról, úgy könnyebb.

Leszámolt nyolc téglát.

– Most pedig hármat jobbra. Egy – kettő – három. Hé! Hé, mi van itt?

– Mindjárt sikítok – mondta Batyu. – Biztosan sikítok. Mégis, *mi* van ott?

Battle a kése hegyével piszkálta a téglát. Gyakorlott szeme azonnal fölmérte, hogy ez a tégla másmilyen, mint a többi. Egy-két perc múlva már ki is tudta húzni. Mögötte egy sötét kis üreg volt. Battle belenyúlt.

Mindenki lélegzet-visszafojtva várakozott.

Battle kihúzta a kezét.

Meglepetve és mérgesen kiáltott fel.

A többiek odasereglettek, és értetlenül bámulták a három tárgyat Battle kezében. Egy pillanatra úgy érezték, hogy a szemük megcsalja őket.

Egy levélnyi apró gyöngyház gomb, egy kockányi durva kötés és egy papírdarab, rajta egy sor nagy E betű.

– Ez – kezdte Battle –, ez már több a soknál! Mi a manót jelenthet ez?

– *Mon Dieu!* – mormolta Lemoine. – *Ça, c'est un peu trop fort!* [12]

– Mégis mit jelentsen ez? – kiáltotta Virginia.

– Csak egyet jelenthet – mondta Anthony. – Azt, hogy a néhai Sztilptics grófnak volt humorérzéke. Ez itt ennek a bizonyítéka. Meg kell mondanom, én nem tartom nagyon mulatságosnak.

– Nem beszélne egy kissé világosabban, uram? – kérdezte Battle főfelügyelő.

– Máris. Ez a gróf kisded tréfája. Gyanakodott, hogy a feljegyzését elolvasták. Amikor aztán a gazfickók jöttek a drágakőért, helyette csak ezt a rendkívül elmés feladványt találták. Ilyen tárgyakat akasztanak az emberek magukra az irodalmi teapartikon. Ebből kell kitalálni, kinek a bőrébe bújt az illető.

– Szóval ez jelent valamit?

– Szerintem feltétlenül. Ha a gróf csak ki akarta volna gúnyolni őket, kiírja egy papírra, hogy: Az áru elkelt. Vagy egy szamár képét, vagy valami hasonló sértő ábrázolatot rejt ide.

– Egy kis darab kötés, egy halom nagy E betű és egy csomó gomb – mormolta Battle méltatlankodva.

– *C'est inouï!*[13] – mondta ingerülten Lemoine.

– Kettes számú rejtjel – mondta Anthony. – Vajon Wynwood professzor ezt is meg tudná fejteni?

– Mikor jártak utoljára ebben a folyosóban, mylady? – fordult Batyuhoz a francia.

Batyu gondolkodott.

– Nem hiszem, hogy bárki járt benne az elmúlt két évben. Az amerikaiaknak és a többi látogatónak általában a paplyukat mutogatjuk csemegének.

– Furcsa – morogta a francia.

– Miért furcsa?

Lemoine lehajolt, és felvett valamit a földről.

– Ezért – mondta. – Ez a gyufaszál nem hever itt két év óta. De még két nap óta sem.

Battle kíváncsian vizsgálgatta a gyufaszálat. Rózsaszín volt, sárga fejjel.

– Talán önök közül ejtette el valaki? – kérdezte aztán.

Mindenki tagadta.

– Nos, mindent láttunk, amit látni lehetett – mondta Battle főfelügyelő. – Akár mehetünk is.

A javaslattal mindenki egyetértett. A bejárat időközben becsukódott, de Batyu megmutatta, hogyan van belülről rögzítve. Kioldotta, nesztelenül megnyitotta a bejáratot, ugrott egyet, és némi robajjal megérkezett a Tanácsterembe.

– A csuda vigye el! – pattant fel a karosszékből az éppen szunyókálni kezdő Lord Caterham.

– Szegény apus! – mondta Batyu. – Megijesztettelek?

– El sem tudom képzelni – mondta Lord Caterham –, hogy mostanában miért nem üldögélnek egy kicsit az emberek étkezés után. Elfelejtett művészet. Szavamra, Chimneys éppen elég nagy hely, még sincs benne egyetlen olyan szoba sem, ahol egy kis békesség lehetne az osztályrészem. De hát hányan

vannak itt egyáltalán? Mint gyerekkoromban a szellemvasút, ahol a csapóajtók mögül démonok egész serege bukkant elő.

– Én vagyok a hetes számú démon – mondta Virginia, és barátságosan megveregette a lord feje búbját. – Ne haragudjon. A titkos folyosókat kutatjuk át, ennyi az egész.

– A titkos folyosók iránti érdeklődés fellendülőfélben van manapság – zsémbeskedett Lord Caterham, aki még mindig nem nyugodott meg. – Annak a Fishnek ma valamennyit meg kellett mutatnom.

– Mikor? – kérdezte azonnal Battle.

– Ebéd előtt. Úgy látszik, hallott valamit az itteniről. Megmutattam neki, aztán felvittem a másikhoz, a Fehér Galériába, és a paplyukkal fejeztem be. De addigra kihalt már belőle minden lelkesedés. Halálra unta magát. De azért mindent végiggyalogoltattam vele!

Lord Caterhamet örömmel töltötte el a visszaemlékezés.

Anthony megérintette Lemoine karját.

– Jöjjön ki – mondta halkan. – Beszélni szeretnék magával.

Közösen kisétáltak a franciaablakon. Amikor már elég messze voltak a háztól, Anthony elővette azt a papírt, amelyet Borisz adott át neki délelőtt.

– Nézze meg – mondta. – Ön hagyta el ezt?

Lemoine átvette és érdeklődve nézegette.

– Nem – mondta. – Sohasem láttam. Miért?

– Biztos benne?

– Egészen biztos, monsieur.

– Ez bizony különös.

Elmondta Lemoine-nak, amit Borisztól hallott. A francia feszülten figyelt.

– Nem, nem én ejtettem el. Azt mondja, azok között a fák között találták?

– Gondolom. De mondani nem mondta.

– Lehet, hogy Monsieur Isaacstein bőröndjéből potyogott ki. Kérdezze ki újból Boriszt – adta vissza a papírt Anthonynak, majd egy kis szünet után megkérdezte: – Mit tud erről a Borisz nevezetű emberről?

Anthony a vállát vonogatta.

– Azt hallottam, hogy a néhai Mihály herceg bizalmas inasa volt.

– Lehet, de azért az ön helyében utánanéznék. Kérdezzen meg valakit, aki tisztában van a dolgokkal. Például Lolopretjzyl bárót. Lehet, hogy csak néhány hete vették fel. Én egyébként becsületes fickónak tartottam. De ki tudja? Victor király egy szempillantás alatt át tudna alakulni ilyen bizalmas szolgává.

– Komolyan azt hiszi, hogy…

Lemoine félbeszakította.

– Nyíltan fogok beszélni. Megszállottként követem Victor király nyomait. Mindenhol őt látom. Ebben a percben is azt kérdezem magamtól: vajon ez a Mr. Cade, akivel beszélgetek, nem maga Victor király-e?

– Isten a tanúm, ezt jól elkapta – mondta Anthony.

– Mit érdekel engem a gyémánt? Mit törődöm én Mihály herceg gyilkosával? Ezt a Scotland Yardról érkezett kollégámra hagyom, ez az ő dolga. Én egyetlen ok miatt jöttem Angliába,

egyes-egyedül egy ok miatt: hogy elfogjam Victor királyt. Hogy tetten érjem. A többi nem érdekel.

– Gondolja, hogy sikerül? – kérdezte Anthony, és rágyújtott.

– Honnan tudjam? – kérdezett vissza Lemoine, mintha reményét veszítette volna.

– Ejnye! – mondta Anthony.

Visszamentek a teraszra. Battle főfelügyelő mozdulatlanul állt a franciaablakban, mint egy faszent.

– Szegény öreg Battle. Menjünk, vidítsuk fel egy kicsit – mondta Anthony, majd egy perc múlva hozzátette: – Ön azért bizonyos értelemben különös fickó, Monsieur Lemoine.

– Milyen értelemben, Mr. Cade?

– Én az ön helyében felírtam volna azt a címet, amelyet megmutattam. Lehet, hogy nem fontos. Elképzelhető. De az is lehet, hogy nagyon fontos.

Lemoine egy-két pillanatig állhatatosan visszanézett. Aztán egy kis mosoly kíséretében felhúzta kabátjának bal ujját. Alatta, a fehér kézelőn ceruzával írva ott állt: Hurstmere, Langly Road, Dover.

– Bocsánatot kérek – mondta Anthony. – A vert sereg visszavonul.

Ezzel Battle főfelügyelőhöz lépett.

– Nagyon elfoglalják a gondolatai, Battle – jegyezte meg.

– Van min gondolkoznom, Mr. Cade.

– Igen. El tudom képzelni.

– Nem állnak össze a dolgok. Nem illeszkednek egymáshoz.

– Elkeserítő – mondta együttérzőn Anthony. – Ne törődjön vele, Battle, ha minden rosszra fordul, még mindig letartóztathat engem. Ott voltak vétkes lábnyomaim, emlékszik?

A főfelügyelő nem mosolygott.

– Vannak itt ellenségei, Mr. Cade? – kérdezte.

– Attól félek, a harmadik inas nem kedvel engem – ütötte el a dolgot Anthony. – Mindent elkövet, hogy a legjobb zöldségköretekből ne jusson nekem. De miért?

– Névtelen leveleket kapok – mondta Battle főfelügyelő. – Pontosabban szólva, egy levelet kaptam.

– Rám vonatkozót?

Battle felelet helyett elővett a zsebéből egy olcsó jegyzetpapírt, és átadta Anthonynak. Ennyi volt rajta iskolázatlan macskakaparással:

Vigyázzon Cade-re. Nem az akinek láccik.

Anthony nevetve adta vissza.

– Ennyi az egész? Ne törődjék vele, Battle. Igazából álruhás királyfi vagyok.

Bement a házba, és útközben fütyörészett. De mihelyt belépett a szobájába, és becsukta az ajtót, megváltozott az arca. Komor lett, és merev. Leült az ágy szélére, és maga elé meredt.

„Most fordulnak komolyra a dolgok – mondta magában. – Valamit tenni kell. Iszonyúan kínos az egész…”

Egy-két percig még ült. Akkor felállt, és az ablakhoz lépett. Most pedig céltalanul nézelődött egy-két percig. Akkor a szeme

egy bizonyos pontra tévedt, és felragyogott az arca.

– Hát persze! – mondta. – A rózsakert. Az lesz az! A rózsakert.

Leszaladt, és egy oldalajtón kilépett a kertbe. A rózsakertet a körbevezető úton közelítette meg. Két kis kapu volt a kör vonalán. A távolabbin belépett, és megindult a napóra felé, amely egy kis halom tetején éppen a kert közepén magasodott.

Amikor odaért, megkövülve állt meg, úgy bámult a rózsakert másik látogatójára, az pedig nem kevésbé döbbenten őrá.

– Nem tudtam, Mr. Fish, hogy önt érdeklik a rózsák – kezdte halkan.

– Uram – mondta Mr. Fish –, engem rendkívüli módon érdekelnek a rózsák.

Óvatosan méregették egymást, mint amikor az ellenfelek igyekeznek felmérni egymás erejét.

– Engem úgyszintén – mondta Anthony.

– Valóban?

– Bolondulok a rózsákért – vetette oda Anthony.

Egy kis mosoly játszadozott Mr. Fish ajkain, de ugyanakkor Anthony is elmosolyodott. Enyhült a feszültség.

– Nézze ezt a gyönyörűséget – hajolt le egy különösen szép virághoz Mr. Fish. – Azt hiszem, ez egy Madame Abel Chatenay. Úgy van, az. Ezt a fehér rózsát a háború előtt Frau Carl Druskynak nevezték. Azóta, úgy tudom, átkeresztelték. Túlérzékeny, de nagyon hazafias lépés. A La France mindig népszerű volt. Szereti a vörös rózsákat, Mr. Cade? Akkor most ezt a skarlátvöröset…

Mr. Fish lassú, vontatott előadását félbeszakították. Batyu hajolt ki egy emeleti ablakból.

– Nem akar kiruccanni Londonba, Mr. Fish? Mindjárt indulok.

– Köszönöm, Lady Eileen, de olyan jól megvagyok itt.

– Nem gondolta meg magát, Mr. Cade?

Anthony nevetett, és megrázta a fejét, Batyu pedig visszahúzta a magáét.

– Több kedvem volna lefeküdni – mondta Anthony nagyot ásítva. – Egy kis ebéd utáni szunyókálás… – Cigarettát vett elő. – Nincs véletlenül gyufája?

Mr. Fish átnyújtott egy egész dobozzal. Anthony kiszolgálta magát, aztán köszönettel visszaadta a dobozt.

– Csodásak a rózsák – mondta Anthony. – De ma délután nincs hangulatom a kertészkedéshez.

Lefegyverző mosollyal bólintott.

A ház elől mennydörgésszerű robaj hallatszott.

– Erős motorja van a kisasszony kocsijának – jegyezte meg Anthony. – No, már indul is.

Látták, ahogy a kocsi nekivág a parkban a hosszú útnak.

Anthony ásítva ballagott a ház felé. Ám amint belépett az ajtón, rögtön olyanná vált, mint a higany. Átrohant az előcsarnokon, ki egy ablakon át a túloldalon, aztán keresztül a parkon. Tudta, hogy Batyunak nagy kerülőt kell tennie a bejárati kapunál a falu felé.

Szaladt, ahogy csak bírta a lába. Versenyt futott az idővel. Amikor a parkot övező falhoz ért, hallotta a kocsi hangját a

túloldalról. Átvetette magát a falon, ki, az útra.

– Hé! – kiáltotta.

Batyu meglepetésében keresztbe állt az úton. Sikerült visszaküzdenie magát. Anthony odaszáguldott, kinyitotta az ajtót, és behuppant Batyu mellé.

– Londonba mennék magával – mondta. – Egész idő alatt ezt akartam.

– Különleges férfiú! – mondta Batyu. – Mit szorongat a kezében?

– Csak egy szál gyufát – mondta Anthony.

Hosszan nézegette: rózsaszínű volt, a feje meg sárga. Végül eldobta a meg sem gyújtott cigarettát, és a gyufát rakta el nagy műgonddal a zsebébe.

Huszonnegyedik fejezet

A doveri ház

– Remélem, nem zavarja, ha egy kissé gyorsan megyek – mondta Batyu néhány perc múlva. – Később indultam, mint ahogy szerettem volna.

Anthony úgy érezte, hogy máris rettenetes sebességgel száguldanak, de hamarosan rájött, hogy ez semmi ahhoz képest, amit Batyu ki tud csiholni a Panhardból.

– Néhányan – mondta Batyu, amikor egy pillanatra lassított, hiszen egy falun vágott keresztül – félnek attól, ahogy vezetek. Például apám, szegény. Semmi pénzért nem jönne fel velem Londonba ezzel a tragaccsal.

Anthony magában azt gondolta, hogy Lord Caterhamnek teljesen igaza van. Batyuval utazni nem középkorú, ideges uraknak való szórakozás.

– De maga még csak nem is látszik idegesnek – folytatta Batyu, és két keréken vette a következő kanyart.

– Edzésben vagyok, mint láthatja – magyarázta Anthony komolyan, és elkésett gondolatként hozzátette: – És én is nagyon sietek.

– Adjak még egy kis gázt? – kérdezte Batyu kedvesen.

– Az istenért, dehogy – sietett a válasszal Anthony. – Így is megyünk vagy nyolcvannal.

– Égek a kíváncsiságtól, hogy megtudhassam, mi az oka ennek a hirtelen távozásnak – mondta Batyu, és a dudát megnyomva fülsiketítő zajjal árasztotta el a környéket. – Vagy ne is kérdezzem? Csak nem a törvény elől menekül?

– Még nem tudom – mondta Anthony. – De nemsokára meg fogom tudni.

– Ez a Scotland Yard-os alak nem is olyan ügyefogyott, mint gondoltam – mondta töprengve Batyu.

– Battle remek ember – helyeselt Anthony.

– Maga kész diplomata – jegyezte meg Batyu. – Nem szívesen válik meg az információktól.

– Én meg úgy éreztem, hogy fecsegek.

– Nagyszerű! Nem akarja véletlenül megszöktetni Mademoiselle Brunt?

– Ártatlan vagyok! – tiltakozott Anthony őszinte hévvel.

Néhány percig csendben voltak, mert Batyu egymás után három kocsit ért utol és előzött meg. Utána hirtelen megkérdezte:

– Mióta ismeri Virginiát?

– Nehéz rá válaszolni – mondta Anthony, híven az igazsághoz. – Nem sokszor találkoztam vele, mégis olyan, mintha ősidőktől fogva ismerném.

Batyu bólintott.

– Virginiának van esze – jegyezte meg minden köntörfalazás nélkül. – Mindig szamárságokat beszél, de esze, az van neki. Azt hiszem, Herzoszlovákiában isteni munkát végzett. Ha Tim Revel nem hal meg, fényes karrier várt volna rá. Leginkább Virginiának köszönhetően. Virginia érte dolgozott, teljes odaadással. Mindent megtett, amit csak megtehetett. Azt is tudom, hogy miért.

– Mert szerette? – kérdezte Anthony, és mereven nézett maga elé.

– Nem. Azért, mert nem szerette. Hát nem érti? Nem szerette, sosem szerette, épp ezért mindent megtett, hogy kárpótolja. Mert Virginia ilyen. És ne essen tévedésbe. Virginia sosem volt szerelmes Tim Revelbe.

– De nagyon biztos ebben! – mondta Anthony, és feléje fordult, hogy jól megnézhesse.

Batyu kis keze a kormányt szorította, az álla határozottan meredt előre.

– Tudom, amit tudok. Gyerek voltam még, amikor férjhez ment, de sok mindent hallottam, és mert ismerem Virginiát, sok mindent meg is értettem. Tim Revelt egyszerűen megbabonázta Virginia. Tim ír volt, vonzó férfi, és pompásan forgatta a szót. Virginia nagyon fiatal volt, alig tizennyolc éves. Bárhová ment, Tim ott volt, látványosan szenvedett, azt mondta, hogy agyonlövi vagy halálra issza magát, ha Virginia nem megy hozzá. A lányok elhiszik az ilyesmit. Legalábbis akkoriban még elhitték; szerencsére az utóbbi nyolc évben sokat fejlődtünk. Virginiát elsodorta az az érzés, amelyről azt hitte, hogy ő

okozta. Hozzáment Timhez, és mindvégig olyan volt hozzá, mint egy angyal. Ha szerette volna, feleannyira sem lett volna angyal. Mert azért Virginiában lakik egy kisördög. Egy dolog azonban biztos: élvezi a szabadságát. És nem lesz könnyű dolga annak, aki rá akarja beszélni, hogy mondjon le róla.

– Miért mondta el nekem mindezt? – kérdezte lassan Anthony.

– Jó, ha az ember tud egyet-mást embertársairól. Bizonyosakról.

– Én pedig szerettem volna tudni – ismerte be Anthony.

– Virginiától pedig ezt sohasem hallhatta volna. De az én bennfentes, biztos híremben megbízhat. Virginia remek ember. Még a nők is szeretik, mert nem az a cicás fajta. Különben is – tette hozzá Batyu kissé homályosan –, veszíteni méltósággal kell, nem igaz?

– Hát hogyne – törődött bele Anthony. De még mindig zavarban volt. Nem tudta, mi késztette Batyut arra, hogy kéretlenül rázúdítsa ezt a sok tudnivalót. De nem tagadhatta: örült neki.

– Elérkeztünk a villamosokhoz – sóhajtott fel Batyu. – Lehet, hogy innentől óvatosabban kell vezetnem.

– Talán nem ártana – mondta Anthony.

Batyu meg Anthony elképzelése az óvatos vezetésről nem nagyon esett egybe. Haragos külvárosokat hagyva maguk mögött, végül kijutottak az Oxford Streetre.

– Jó időt futottunk – mondta Batyu, mikor az órájára pillantott.

Anthony buzgón helyeselt.

– Hol tegyem ki?

– Bárhol. Merre megy tovább?

– Knightsbridge felé.

– Pompás. Tegyen ki a Hyde Park Cornernél.

– Viszontlátásra – mondta Batyu, amikor odakanyarodtak. – És a visszaút?

– Köszönöm. Megoldom önerőből.

– Mégis sikerült megijesztenem – jegyezte meg Batyu.

– Ideges aggszüzeknek gyógymódul nem javasolnám, hogy magával jöjjenek, de én nagyon élveztem az utat. Utoljára akkor éltem át hasonló veszélyeket, amikor egy vad elefántcsorda űzőbe vett.

– Ön elképesztően goromba – mondta Batyu. – Még csak egy koccanásunk sem volt.

– Sajnálom, ha miattam fékeznie kellett magát – vágott vissza Anthony.

– Hiába, a férfiak nem valami bátrak – mondta Batyu.

– Na, ez tényleg goromba – válaszolta Anthony. – Sértett méltósággal távozom.

Batyu biccentett és elfüstölt. Anthony leintette az első taxit.

– A Victoria pályaudvarra! – mondta a vezetőnek.

A pályaudvarnál kifizette a taxit, és megkérdezte, mikor megy a következő vonat Doverbe. Vesztére egy éppen most ment el.

Kénytelen volt valamivel több mint egy óra hosszat várakozni. Fel és alá járkált összeráncolt szemöldökkel. Néha

türelmetlenül még a fejét is rázta.

A doveri út eseménytelenül telt. Megérkezés után Anthony kisietett az állomásról, de aztán, mintha hirtelen eszébe jutott volna valami, visszament. Egy kis mosoly játszadozott az ajka körül, amikor érdeklődni kezdett, merre van Hurstmere és a Langly Road.

A kérdéses út jó hosszú volt, és kivezetett a városból. A hordár szerint Hurstmere az utolsó ház volt az úton. Anthony kitartóan talpalt. Az a redő megint csak ott volt a két szeme közt. A szívében pedig az a lelkesedés, amelyet mindig érezni szokott, ha közel a veszély.

A hordárnak igaza volt. Hurstmere csakugyan a Langly Road utolsó házának bizonyult. Távol az utcától, elhanyagolt, elvadult kert mélyén. A ház évek óta üresen állhatott. Rozsdásak voltak a nagy kovácsoltvas kapu sarokvasai, és a névtáblának csak a felét lehetett elolvasni.

– Félreeső hely – morogta Anthony maga elé. – Okos választás.

Várt egy-két pillanatig, mindkét irányban végignézett a kihalt utcán, aztán óvatosan belépett a nyikorgó kapun keresztül a fűtől felvert ösvényre. Ment egy ideig, utána megállt, és fülelt. Még elég messze volt a háztól. Egyetlen hang nem sok, annyit sem lehetett hallani. Néhány elsárgult levél hullott le valamelyik fáról, halk zörrenésük szinte baljós volt a síri csöndben. Anthony előbb összerezzent, aztán elmosolyodott.

– Idegek – mormolta maga elé. – Eddig nem is tudtam róla, hogy vagytok.

Továbbhaladt az ösvényen. Ahogy az elkanyarodott, gyorsan a bokrok közé lépett, és úgy folytatta az útját, hogy ne lehessen látni a házból. Hirtelen megállt, kikémlelt a levelek közül. Valahol egy kutya ugatott, Anthony figyelmét azonban egy közelebbről hallható hang kötötte le.

Kitűnő füle most sem tévedett. A ház sarka felől gyors léptekkel közeledett egy ember: alacsony, széles, erős, idegen külsejű. Nem állt meg, tovább rótta útját a ház körül. Nemsokára el is tűnt.

Anthony bólintott, csak úgy magának.

– Őr – morogta. – Egész ügyesen csinálják.

Alighogy az őr elvonult, Anthony is balra tért, követte az őr nyomait. Az ő lépteit nem lehetett hallani.

A ház fala jobb kéz felé esett. Hirtelen odaért, ahol egy fénysáv megvilágította a kavicsos ösvényt. Tisztán lehetett hallani, hogy jó néhányan hangosan beszélgetnek.

– Ó, ezek a minden képzeletet felülmúló szamarak! – morogta maga elé Anthony. – Megérdemelnék, hogy valaki jól rájuk ijesszen.

Görnyedten közeledett az ablakhoz, hogy meg ne lássák. Aztán nagyon óvatosan a párkány magasságáig emelte a fejét, és benézett.

Hatan terpeszkedtek egy asztal körül. Négy magas, erős ember, kiugró pofacsontú, magyar módra ferdén vágott szemű. A másik kettő gyors mozgású, hadonászó, patkányszerű kis ember volt. Franciául beszéltek, a négy idegen nehézkesen, reszelős torokhangon.

– A főnök? – dörmögte az egyik. – Mikor jön meg?

Az egyik alacsony a vállát vonogatva válaszolt.

– Bármelyik pillanatban itt lehet.

– Ideje volna – dörmögött tovább az első. – Még sohasem láttam ezt a ti főnökötöket, de azt tudom, hogy a tétlen várakozás ideje alatt nagy és nevezetes dolgokat mulasztottunk el.

– Ostoba – mondta rosszkedvűen a másik alacsony férfi. – Valószínűleg az lett volna a nagy és nevezetes dologból, hogy a rendőrség mindőtöket elkapja. Kétbalkezes gorillák gyülekezete!

– Sértegeted az elvtársakat? – mennydörögte egy újabb kövér. – Mindjárt összeszorul a Vörös Kéz a torkodon!

Vadul meredt a franciára, félig felemelkedett a székből, de egy társa visszatartotta.

– Veszekedni tilos – morogta. – Együtt kell dolgoznunk. És azt hallottam, hogy ez a Victor király nem tűri az ellentmondást.

Anthony hallotta az őr lépteit az újabb körjárat végén, és gyorsan egy bokor mögé húzódott.

– Ki az? – kérdezte valaki belül.

– Carlo. A köreit járja.

– És a fogoly?

– Nincs különösebb baja. Most már gyorsan magához tér. Pedig elég nagyot ütöttünk a tökfejére.

Anthony elosont.

– Micsoda alakok! – morogta. – Nyitott ablaknál tárgyalnak meg mindent, ennek a Carlónak pedig olyan a járása, mint az

elefánté, a szeme meg, mint a denevéré. És mindennek tetejébe, a franciák és a herzoszlovákok már-már ölre mennek. Victor király főhadiszállásán rémesek az állapotok. Örülnék, nagyon örülnék neki, ha móresre taníthatnám őket!

Tétován, de mosolyogva állt egy pillanatig.

Egyszerre csak egy fojtott nyögés ütötte meg a fülét valahonnan felülről.

Fölnézett. Újabb nyögés.

Gyors pillantás jobbra, balra. Carlo még nem tehette meg az újabb körét. Belekapaszkodott a vadszőlőbe, gyorsan mászott fölfelé, míg az ablak párkányát el nem érte. Az ablak zárva volt, de a zsebkésével fel tudta pattintani a zárat.

Egy pillanatig várt, aztán beugrott a szobába. A távoli sarokban állt egy ágy, azon az ágyon feküdt egy ember, a szürkületben alig lehetett kivenni az alakját.

Anthony odalépett az ágyhoz, zseblámpájával az ember arcába világított. Idegen arc volt, sápadt és beesett, és a fejet ormótlan kötés borította.

Az ember keze-lába meg volt kötözve. Bódult tekintettel nézett fel Anthonyra.

Anthony odahajolt föléje. Ahogy megtette, hallott valamit a háta mögül, megfordult, és a zsebéhez kapott.

Egy éles hang megállította.

– Fel a kezekkel, fiacskám. Nem számított rám, de én is elértem a Victorián azt a vonatot.

Mr. Hiram Fish állt a küszöbön. Mosolygott, és a kezében kéken villogott az automata pisztoly.

Huszonötödik fejezet

Kedd éjszaka Chimneysben

Lord Caterham, Virginia és Batyu a könyvtárban üldögélt vacsora után. Kedd este volt. Már vagy harminc óra telt el Anthony színpadias távozása óta.

Batyu legalább hetedszer ismételte el Anthonynak a Hyde Park Cornernél mondott búcsúszavait.

– Megoldom önerőből – visszhangozta Virginia elgondolkozva. – Nem úgy hangzik, mintha ilyen hosszú távolléttel számolt volna. És minden holmiját itt hagyta.

– Nem mondta el neked, hova megy?

– Nem – mondta Virginia, és maga elé nézett. – Semmit sem mondott.

Csend. Egy percig, kettőig. Végül Lord Caterham törte meg.

– Tulajdonképp jobb, ha az embernek szállodája van, mint ha vidéki kastélya – mondta.

– Mégpedig?

– Az a kis tábla, ami minden szobában ki van akasztva. „Kéretik a távozást legkésőbb déli 12 óráig bejelenteni.”

Virginia elmosolyodott.

– Lehet, hogy régimódi vagyok, és észszerűtlen – folytatta őlordsága. – Tudom, hogy szokásba jött csak úgy beugrani az ilyen vidéki házakhoz. Mint egy szállodába. Az ember azt csinál, amit akar, és még számlát sem kell fizetnie a végén!

– Nyűgös öregember vagy – mondta Batyu. – Itt vagyok neked én meg Virginia. Mit akarsz még?

– Semmi mást, semmi többet – nyugtatgatta Lord Caterham sietve. – Nem erről van szó. Hanem az elvről. Az tesz nyugtalanná. Szívesen elismerem, hogy az utolsó huszonnégy óra maga volt a tökély. Nyugalom. Tökéletes békesség. Sem betörés, sem más erőszakos cselekmény, sem nyomozók, sem amerikaiak. Ha biztonságban érezném magam, még jobban élvezném. Csak ennyi a panaszom. Egész idő alatt azt mondogattam magamban: „A következő percben fel fog bukkanni valamelyikük.” És ez elront mindent.

– De nem bukkant fel senki – mondta Batyu. – Ridegen magunkra hagyatva ülünk itt. Szinte elhanyagolva. Különös, hogy Fish is eltűnt. Ő sem mondott semmit?

– Egy árva szót sem. Tegnap délután, amikor utoljára láttam, fel-alá bóklászott a rózsakertben, és azt a kellemetlen szivarját szívta. Utána egyszerűen felszívódott.

– Talán elrabolta valaki – reménykedett Batyu.

– Még egy-két nap, és megjelenik a Scotland Yard, kikotorja a tavat, és megtalálja a holttestét – panaszkodott Lord Caterham gyászosan. – Megérdemeltem. Ebben az életkorban el kellett volna mennem külföldre, az egészségemmel törődnöm, nem pedig belebonyolódnom George Lomax csalárd terveibe. Én…

Tredwell megjelenése félbeszakította.

– Nos, mi az? – kérdezte Lord Caterham ingerülten.

– A francia nyomozó van itt, mylord, és hálás volna, ha néhány percet neki tudna szentelni.

– Mit mondtam? – kiáltotta Lord Caterham. – Az ilyen szép pillanatok nem tarthatnak sokáig. Meglátjátok, megtalálták Fish hulláját, belegyömöszölve az aranyhalas medencébe.

Tredwell rendkívül tisztelettudóan visszaterelte az eredeti kérdéshez.

– Mondhatom tehát azt, hogy lordságod hajlandó fogadni?

– Igen, hogyne. Vezesse ide.

Tredwell távozott. Néhány perc múlva visszatért, hogy gyászos hangon bejelentse:

– Monsieur Lemoine.

A francia fürge léptekkel érkezett. Inkább a járása árulta el, mint az arca, de látni lehetett, hogy izgalomba hozta valami.

– Jó estét, Lemoine – mondta Lord Caterham. – Egy italt?

– Köszönöm, nem kérek. – Szertartásosan meghajolt a hölgyek felé. – Végre előrejutottam. A dolgok jelenlegi állásában, úgy éreztem, tájékoztatnom kell önt az eredményekről. Azokról a rendkívül komoly dolgokról, amelyeknek az elmúlt huszonnégy órában jutottam a nyomára.

– Gondoltam, hogy valami fontos esemény történhetett valahol – mondta Lord Caterham.

– Mylord, tegnap délután az ön egyik vendége igen sajátos körülmények közt hagyta el a házat. Meg kell mondanom, az illetőt kezdettől fogva gyanúsnak találtam. Vad vidékről

érkezett. Két hónappal ezelőtt még Dél-Afrikában volt. És azelőtt vajon hol?

Virginia nagy lélegzetet vett. A francia szeme egy percig kissé határozatlanul szegeződött rá. Aztán a nyomozó folytatta:

– Azelőtt vajon hol? Senki sem tudja. Pontosan olyan ember, mint aki után nyomozok. Fiatal, vakmerő, nyugtalan, mindenre kész. Egyik táviratot küldöm a másik után, de nem tudok meg semmit az előéletéről. Igen, tíz évvel ezelőtt Kanadában volt, de azóta – síri csönd. Érlelődik a gyanúm. Egy szép napon egy papírdarabot találok ott, ahol korábban ő járkált. Egy cím van rajta, egy doveri ház címe. Később, mintha véletlenül tenném, én is elejtem ezt a papírt. A szemem sarkából látom, hogy Borisz, a herzoszlovák szolga fölveszi, és odaviszi a gazdájának. Mindig is meg voltam győződve róla, hogy Borisz a Vörös Kéz elvtársainak küldötte. Tudjuk, hogy ebben az ügyben az elvtársak együtt dolgoznak Victor királlyal. Ha Borisz Mr. Anthony Cade-ben felismeri a főnökét, pontosan azt kell tennie, amit tett is – kinyilvánítani a hűségét. Különben miért csatlakoznék egy jelentéktelen idegenhez? Gyanús, felettébb gyanús.

De majdnem levesz a lábamról az a tény, hogy Anthony Cade azonnal hozzám siet a papírral, és megkérdi, én ejtettem-e el. Ahogy mondtam, majdnem levesz a lábamról – de azért nem egészen! Mert ez jelentheti azt is, hogy ártatlan, de jelentheti azt is, hogy nagyon, nagyon ravasz. Természetesen tagadom, hogy az enyém, vagy hogy én ejtettem el. És azonnal elkezdek érdeklődni. Ma kaptam meg a választ. A doveri házat sietve

elhagyták, de tegnap délutánig külföldiek tanyáztak ott. Kétség sem férhet hozzá, ez volt Victor király főhadiszállása. Vizsgáljuk csak meg a következő pontoknak a jelentőségét! Tegnap délután Mr. Cade rohanva távozik innen. Amióta elejtette azt a papírt, tudnia kell, hogy a csata megkezdődött. Doverbe megy, és nyomban felszámolja a csapatot. Hogy mi lesz a következő lépés, azt nem tudom. Az biztos, hogy Mr. Anthony Cade nem fog visszajönni ide. De Victor királyt ismerem, és tudom, hogy nem adja fel a harcot anélkül, hogy még egyszer ne próbálná megszerezni a gyémántot. És akkor elkapom!

Virginia hirtelen felállt. Odament a kandallóhoz. Hideg volt a hangja, mint az acél.

– Azt hiszem, egyvalamit számításon kívül hagyott, Monsieur Lemoine – mondta. – Nem Mr. Cade volt az egyetlen vendég, aki tegnap gyanús körülmények közt eltűnt.

– Mire, kire gondol, madame?

– Mindaz, amit elmondott, egy másik emberre is érvényes. Hogy is állunk Mr. Hiram Fishsel?

– Ó, Mr. Fish!

– Igen, Mr. Fish. Ön azt mondta az első este, hogy Victor király nemrég jött át Amerikából Angliába. Mr. Fish is Amerikából jött át Angliába. Igaz, hozott egy jól ismert embertől egy ajánlólevelet, de ilyet szerezni nem különösebben nehéz olyasvalakinek, mint Victor király. Ez az ember nem az, aminek tetteti magát. Lord Caterham említette, hogy ha azokról az első kiadásokról van szó, amelyek miatt állítólag ide utazott ez az ember, ő mindig csak hallgat, és sohasem beszél. És sok más

gyanús tény is ellene szól. Fényt láttak az ablakában a gyilkosság éjjelén. Aztán vegyük azt az éjszakát, a Tanácsteremben. Amikor a teraszon belé botlottam, teljesen fel volt öltözve. *Ő* is elejthette azt a papírt. Ön *nem* látta, hogy Mr. Cade ejti el. Lehet, hogy Mr. Cade Doverbe ment. Ha oda ment, azért tette, hogy nyomozzon. Lehet, hogy el is rabolták. Szerintem Mr. Fish lépései gyanúsabbak, mint Mr. Cade lépései.

A francia éles hangon válaszolt:

– Nem kétlem, hogy ön így látja, madame. És egyetértek abban, hogy Mr. Fish nem az, aminek tetteti magát.

– Akkor hát?

– Ennek semmi jelentősége nincs, madame. *Ő ugyanis az amerikai Pinkerton Nyomozóiroda embere.*

– Micsoda! – kiáltotta Lord Caterham.

– Igen, mylord. Victor király nyomait követve jött át ide. Battle főfelügyelővel már napok óta tudunk erről.

Virginia hallgatott. Lassan visszaült a helyére. Az elhangzott néhány szó romba döntötte az építményt, amelyet olyan nagy gonddal épített fel.

– Mindannyian tisztában voltunk vele, hogy Victor király előbb-utóbb idejön, Chimneysbe. Ez az a hely, ahol biztosan elkapjuk.

Virginiának villant valami a szemében. Hirtelen felnevetett.

– De még nem kapta el – mondta.

Lemoine kíváncsian nézett rá.

– Nem, madame. De el fogom.

– Arról nevezetes, hogy túljár az ellenfelei eszén, nem igaz?

A francia arca elsötétedett az ingerültségtől.

– Ezúttal minden másképp lesz – sziszegte a fogai közt.

– Nagyon rokonszenves fiatalember – mondta Lord Caterham. – Nagyon rokonszenves. Biztos, hogy… de hiszen azt mondtad, Virginia, hogy régi ismerősöd.

– Ezért gondolom azt – mondta most már nyugodtan Virginia –, hogy Monsieur Lemoine téved.

Keményen a nyomozó szemébe nézett, ám ez egy csöppet sem zavarta meg a férfit.

– Az idő majd mindent megmutat, madame – mondta.

– Azt meri állítani, hogy ő ölte meg Mihály herceget? – kérdezte hirtelen az asszony.

– Minden bizonnyal.

Virginia hevesen megrázta a fejét.

– Nem! – mondta. – Azt már nem! Tökéletesen biztos vagyok benne. Anthony Cade nem ölte meg Mihály herceget.

Lemoine fürkészve figyelte.

– Lehet, hogy igaza van, madame – mondta lassan. – Lehet, ennyi az egész. Lehet, hogy Borisz, a herzoszlovák inas hajtotta végre a parancsot, ő adta le a lövést. Talán Mihály egyszer valami rosszat tett vele, és a fickó ezért állt bosszút.

– Gyilkos képe van – helyeselt Lord Caterham. – A szobalányok sikítoznak, ha elmegy mellettük a folyosón.

– Mennem kell – mondta Lemoine. – Úgy éreztem, tudnia kell, mylord, hogyan is állnak a dolgok.

– Nagyon kedves öntől, biztosíthatom – mondta Lord Caterham. – Biztosan nem kér semmilyen italt? Rendben van. Jó

éjszakát.

– Utálom ezt az embert a kis fekete szakállkájával és a pápaszemével – mondta Batyu, mihelyt az ajtó becsukódott a nyomozó mögött. – Remélem, hogy Anthony rászedi a végén. Szeretném látni, hogyan őrjöng. Mit gondolsz az egészről, Virginia?

– Nem tudom – mondta Virginia. – Fáradt vagyok. Felmegyek, és lefekszem.

– Nem rossz gondolat – mondta Lord Caterham. – Már fél tizenkettő.

Amikor Virginia keresztülvágott a tágas előcsarnokon, észrevette, hogy egy ismerős széles hát csendben eltűnik az oldalajtón.

– Battle főfelügyelő – mondta parancsoló hangon.

A főfelügyelő (mert valóban ő volt az) kissé kelletlenül jött vissza.

– Tessék, Mrs. Revel.

– Monsieur Lemoine volt itt. Azt mondja… kérem, mondja meg: igaz-e, hogy Mr. Fish amerikai nyomozó?

Battle főfelügyelő rábólintott.

– Igaz.

– És ön ezt egész idő alatt tudta?

Battle főfelügyelő még egyet bólintott.

Virginia a lépcső felé indult.

– Értem – mondta. – Köszönöm.

Eddig a pillanatig ugyanis nem volt hajlandó elhinni.

És most?

Leült a szobájában az öltözködőasztal mellé, és iparkodott becsülettel szembenézni a kérdésekkel. Minden szó, amelyet Anthony mondott, új jelentéssel telve idéződött fel az emlékezetében.

Ez lett volna az a bizonyos „pálya”, amire szánták?

És amit elhagyott. Mert akkor…

Egy szokatlan hang megzavarta töprengéseinek egyenletes köreit. Felkapta a fejét. A kis aranyórája szerint már egy is elmúlt. Majdnem két óra hosszat gondolkodott.

Megint hallotta azt a szokatlan hangot. Az ablaktáblán koppant valami. Odalépett, és kinyitotta az ablakot. Egy magas alakot látott az ösvényen, aki most, amikor lenézett rá, épp lehajolt egy újabb marék kavicsért.

Egy pillanatra hevesebben vert a szíve. Aztán felismerte a szögletes, csupa-erő körvonalakat. Borisz volt az.

– Igen – szólt le halkan. – Mi az?

Nem is tartotta különösnek, hogy Borisz az éjnek ebben az órájában kavicsokkal hajigálja meg az ablakát.

– Mi az? – ismételte meg türelmetlenül.

– A gazdától jöttem – mondta Borisz halk, de tiszta hangon. – Ő küldött.

Teljesen magától értetődően mondta.

– Értem küldött?

– Igen. Oda kell, hogy vigyem hozzá. Itt az üzenet. Feldobom.

Virginia hátralépett. A kő köré csavart cédula pontosan a lába elé esett. Kibontotta és elolvasta:

Drágám (írta Anthony*), kutyaszorítóban vagyok, de ki fogok kerülni belőle. Bízol-e bennem, eljössz-e hozzám?*

Virginia két percig is mozdulatlanul állt ott, újra és újra elolvasta ezeket a szavakat.

Aztán felemelte a fejét, körülhordozta tekintetét a luxussal berendezett szobán, de mintha mindent más szemmel látott volna.

Aztán megint kihajolt az ablakon.

– Mit kell tennem? – kérdezte.

– A nyomozók a ház másik oldalán vannak, a Tanácsterem előtt. Jöjjön le, aztán az oldalajtón ki. Ott leszek. Kint az úton vár a kocsi.

Virginia bólintott. Levette a ruháját, belebújt egy őzbarna kötött ruhába, és a fejébe csapott egy kis őzbarna bőrkalapot.

Mosolyogva megírt egy kis üzenetet, Batyunak címezve, és a vánkos huzatára tűzte.

Csendesen lesurrant a lépcsőn, félrehúzta az oldalajtó reteszeit. Csak egy pillanatra állt meg, aztán vitézül felszegte a fejét, ahogy ősei tették, amikor a keresztes hadjáratokra indultak. És ő is elindult.

Huszonhatodik fejezet

Október 13.

Szerdán, október 13-án délelőtt tíz órakor Anthony Cade belépett a Harridge Szállóba, és Lolopretjzyl bárót kereste. A bárónak itt volt a lakosztálya.

Kellő és hatásos szünet után Anthonyt felvezették a szóban forgó lakosztályba. A báró mereven és előírásszerűen állt a kandalló előtti szőnyegen. Jelen volt a kis Andrássy kapitány is, szintén előírásszerűen, de kissé ellenségesen.

Következhettek a meghajlások, bokacsattogtatások és egyéb, az etikettben előírt köszöntési formaságok. Anthony mostanra már mindent tudott ezekről.

– Remélem, megbocsátja ezt a korai látogatást, báró – mondta Anthony derűsen, és kalapját, botját az asztalra helyezte. – Az igazat megvallva, egy gazdasági ajánlatot kell ismertetnem önnel.

– Csakugyan? – mondta a báró.

Andrássy kapitány nem tudott szabadulni eredendő előítéletétől, most is kissé gyanakodva nézett.

– Minden üzlet a kereslet és kínálat jól ismert törvényén alapul – mondta Anthony. – Az egyik embernek kell valami, a másiknak pedig van valamije. Egyetlen dologban kell megállapodni, az árban.

A báró figyelmesen nézte, de nem mondott semmit.

– Egy herzoszlovák nemes és egy angol gentleman között könnyen létrejön a megegyezés – mondta sebesen Anthony.

Elpirult egy kissé, mikor ezt mondta. Egy angol nem könnyen mond ki ilyesmit, de látta már az előző alkalmakkor, milyen varázsos erővel hat a báróra ez a szóhasználat. Igen, most is hatott.

– Úgy van – mondta helyeslőleg a báró. – Tökéletesen.

Még Andrássy kapitány is megenyhült egy kissé, és ő is bólintott.

– Helyes – mondta Anthony. – Nem is kerülgetem tovább a forró kását…

– Mit mond? – szakította félbe a báró. – Kerülgetni a kását? Nem értem.

– Ez csak amolyan képes beszéd, kedves báró. Egyszerű szavakkal: *önnek* kell valami, *nekünk* megvan az a valami. Megvan a hajó, de hiányzik róla az orrszobor, a névadó. A hajó ezúttal a herzoszlovák királypárt. E percben önöknek hiányzik valami a politikai programhoz. Hiányzik egy herceg. Tegyük fel, de csakugyan tegyük fel, hogy én tudnék szállítani önöknek egy herceget.

A báró csak bámult.

– A legkevésbé sem értem önt – nyilatkoztatta ki.

– Uram – csavargatta ingerülten a bajuszát Andrássy kapitány –, ez sértés!

– Szó sincs róla – mondta Anthony. – Segíteni akarok. Tudják, kereslet és kínálat. Mindez tisztességesen és becsületesen. Csak valódi herceget szállítunk, figyeljék a védjegyet. Ha eljutunk a megállapodáshoz, azt is rendjén valónak fogják találni. Hiteles, valódi árucikket kínálok önöknek a titkos fiókból.

– Végképp nem értem önt a legkevésbé – nyilatkoztatta ki újfent a báró.

– Nem baj – mondta Anthony barátságosan. – Csak szoktassák magukat a gondolathoz. Népiesen szólva: van valami a tarsolyomban. Szerezzék meg. Szükségük van egy hercegre. Ha bizonyos feltételek teljesülnek, vállalom, hogy leszállítok egyet.

A báró és Andrássy még mindig csak bámult. Anthony kezébe vette a kalapját és a sétapálcáját, menni készült.

– Gondolják meg a dolgot. És van itt még valami, báró úr. Le kell jönnie Chimneysbe ma este Andrássy kapitánnyal együtt. Különös dolgok fognak ott megesni. Megállapodhatunk? Mondjuk, este kilenckor a Tanácsteremben. Köszönöm, uraim. Számíthatok önökre?

A báró egy lépést tett előre, és kutatóan nézett bele Anthony arcába.

– Mr. Cade – mondta nem kevés méltósággal –, ugye, nem bolondját járatni akarja velem?

Anthony nyugodtan nézett vissza rá.

– Kedves báró – mondta, és ezúttal különös csengése volt a szavának –, ha véget ér az este, ön lesz az első, aki kijelenti, hogy ez komoly ügy, nem pedig tréfadolog.

Meghajolt az urak felé, és távozott.

Következő útja a Citybe vezetett. Beküldte a névjegyét Mr. Herman Isaacsteinnek.

Némi várakozás után egy sápadt és remekül öltözött beosztott fogadta, akinek kifogástalan modora és valaminemű katonai rangja volt.

– Ön ugyebár Mr. Isaacsteinnel óhajtott beszélni? – kérdezte a fiatalember. – Fájdalom, ezen a délelőttön nagyon elfoglalt. Igazgatótanács és hasonló ügyek. Tehetek önért esetleg valamit?

– Személyesen vele kell beszélnem – mondta Anthony, és mintegy mellékesen hozzátette: – Most jöttem Chimneysből.

A Chimneys név hallatán a fiatalember egy kissé megrendült.

– Ó! – mondta bizonytalanul. – Megnézem, mit tehetek.

– Mondja meg neki, hogy fontos – szólt utána Anthony.

– Üzenet Lord Caterhamtől? – javasolta a fiatalember.

– Olyasféle – mondta Anthony. – És mindenképp látnom kell Mr. Isaacsteint. Azonnal.

Két perc múlva Anthonyt bevezették a pazar szentélybe. Elsősorban a bőr karosszékek mérete és elképesztő mélysége nyűgözte le.

Mr. Isaacstein felállt, és üdvözölte.

– Bocsássa meg, hogy így török be ide – mondta Anthony. – Tudom, mennyire elfoglalt ember ön, nem is akarok több időt

igénybe venni, mint amennyi feltétlenül szükséges. Egy kis üzleti ajánlattal szeretném terhelni.

Isaacstein figyelmesen ráemelte kis fekete bogyószemeit néhány pillanatra.

– Vegyen szivart – mondta váratlanul, és odatartotta a nyitott dobozt.

– Köszönöm – mondta Anthony. – Örömmel megteszem.

Kivett egyet.

– A herzoszlovák üzletről van szó – folytatta Anthony, és miközben a gyufa fölé hajolt, látta, hogy a pénzember szilárd tekintete megvillan egy pillanatra. – Mihály herceg meggyilkolása sok tervet felborított.

Mr. Isaacstein egyik szemöldöke felszaladt.

– Ó! – mormolta kérdő hangsúllyal, és most már a mennyezetre szegezte szemeit.

– Olaj – mondta Anthony, és hosszan tanulmányozta az íróasztal fényes lapját. – Csodálatos dolog az olaj.

Észrevette, hogy a pénzember összerezzen.

– Nem térne a tárgyra, Mr. Cade?

– Szívesen. Azt hiszem, Mr. Isaacstein, ön nem örülne annak, ha a koncessziós jogokat egy másik társaság szerezné meg.

– Hogyan szól az ajánlat? – kérdezte az üzletember, és megint egyenesen beszélgetőtársára nézett.

– Megfelelő trónkövetelő, telve angolbarát érzésekkel.

– Honnan szerez ilyet?

– Az az én dolgom.

Isaacstein a válaszra elmosolyodott, de a nézése kemény és mohó maradt.

– Valódi az az áru? Nem valamiféle gyanús dolog?

– A lehető legvalódibb.

– Tiszta az ügy?

– Tiszta.

– A szaván fogom.

– Nem kellett sokáig győzködnöm – mondta Anthony kíváncsi képpel.

Herman Isaacstein mosolygott.

– Nem ülnék itt, ahol ülök, ha nem tudnám megítélni, igazat mond-e valaki, vagy hazudik – felelte igen egyszerűen. – Mik a feltételei?

– Ugyanolyan kölcsön, ugyanolyan feltételekkel, mint amilyet Mihály hercegnek kínált.

– És önnek?

– Most semmit sem kérek, csak azt, hogy jöjjön le Chimneysbe ma este.

– Nem – mondta határozottan Isaacstein. – Nem tehetem.

– Miért?

– Vacsorára vagyok hivatalos. Fontos vacsorára.

– Azt hiszem, mégis le kell mondania. A saját érdekében.

– Hogy értsem ezt?

Anthony csak nézte egy percig. Aztán lassan megszólalt:

– Megtalálták azt a pisztolyt, amelyikkel Mihályt megölték. Tudja, hogy hol? Az ön bőröndjében.

– Mit mond? – pattant fel a bankár haragtól eltorzult arccal. – Hogy érti ezt?

– Máris elmagyarázom.

Anthony készségesen elmondta a pisztoly megtalálásával kapcsolatos tudnivalókat. Mire a végére ért, a másik férfi arca szürkére vált a rémülettől.

– De hát ez nem igaz! – kiáltotta, mikor Anthony végzett a mondanivalójával. – Nem én tettem oda! Nem is tudok róla! Rágalom!

– Ne idegeskedjék – nyugtatta Anthony. – Ha így van, könnyen bebizonyíthatjuk.

– Ugyan hogyan? Hogyan bizonyíthatnám?

– Az ön helyében lemennék Chimneysbe ma este – mondta szelíden Anthony.

Isaacstein kétkedve nézett rá.

– Ezt tanácsolja?

Anthony előrehajolt, és a fülébe súgott valamit. A pénzember álmélkodva dőlt hátra.

– Azt akarja mondani…?

– Csak jöjjön el. Meg fogja látni.

Huszonhetedik fejezet

Október 13. (Folytatás)

A Tanácsterem órája kilencet ütött.

– Hát itt vannak mind – mondta Lord Caterham nagyot sóhajtva. – Mind hazajöttek a báránykák.

Szomorúan nézett körül a teremben.

– Itt van a verklis a majmával – mormolta a báróra pillantva. – És a Tőzsde utcai orrgazda.

– Többre kellene tartanod a bárót – mondta Batyu, akinek a fülébe suttogták ezeket a jellemzéseket. – Azt közölte velem, hogy téged tart az angol vendégszeretet eleven megtestesítőjének, már ami az *haute noblesse*[14]-t illeti.

– Meghiszem azt – mondta Lord Caterham. – Mindig ilyeneket mond. Ezért aztán nagyon fárasztó vele társalogni. De neked elárulom: már nem vagyok olyan vendégszerető angol úr, mint amilyen voltam. Mihelyst tudom, átadom Chimneyst egy amerikai vállalkozónak, és szállodába költözöm. Ha pedig nem tetszik ott valami, kérem a számlát, és mehetek.

– Legyen jobb kedved! – mondta Batyu. – Úgy látszik, Mr. Fisht egyszer s mindenkorra elveszítettük.

– Én mindig nagyon mulatságosnak találtam őkelmét – mondta Lord Caterham, mert éppen ellentmondani volt kedve. – A te drága fiatalemberednek köszönhetem a mostani bajomat. Miért az én házamba hívta össze az igazgatótanácsát? Miért nem béreli ki Elmhurstöt vagy a Larchest vagy valami takaros villát, például Streathamben, miért nem ott tartja a közgyűléseit?

– Mert azoknak rossz a légköre.

– Remélem, hogy semmibe sem akarnak beugratni – mondta őlordsága idegesen. – Nem bízom ebben a franciában, ebben a Lemoine-ban. A francia rendőrség mindenféle csalafintaságra képes. Kaucsuk karkötőt tesznek a karodra, aztán újra lejátsszák a bűnügyet, rád ijesztenek, és közben hőmérővel mérnek. Nálam százhuszonkét fokot vagy valami más szörnyűséget fognak mérni, amikor azt kiabálják: „Ki ölte meg Mihály herceget?” Azonnal visznek a börtönbe.

Az ajtó kinyílt, és Tredwell megszólalt:

– Mr. George Lomax. Mr. Eversleigh.

– Jön a Gülü, hű ebe kíséretében – morogta Batyu.

Bill egyenesen feléje tartott, George pedig Lord Caterhamet köszöntötte azon a nyájas hangon, amelyet nyilvános szerepléseire tartogatott.

– Kedves jó Caterham – mondta George, és megrázta a kezét. – Megkaptam az üzenetét, és természetesen máris indultam.

– Nagyon kedves öntől, drága barátom, nagyon kedves. Örülök, hogy láthatom – Lord Caterhamet arra késztette a lelkiismerete, hogy túláradó barátságot tettessen, pedig semmi

ilyesfélét nem érzett. – Nem az én üzenetem volt ugyan, de sebaj.

Bill közben halk hangon vallatta Batyut.

– Mi ez az egész? Hogyhogy Virginia az éjszaka közepén csak úgy eltűnik? Csak nem rabolták el?

– Nem – mondta Batyu. – Hagyott egy üzenetet a vánkoshuzatra tűzve, ahogy ilyenkor szokás.

– Ugye nem szökött meg senkivel? Mondjuk, azzal a gyarmati fajankóval? Sosem szerettem azt a fickót, és hallom, az a hír járja, hogy ő a főbűnös. De nem tudom, lehetséges ez?

– Miért ne volna?

– Mert Victor király francia, ez a Cade meg nagyon is angol.

– Talán bizony nem hallottad, hogy Victor király kész nyelvész, ráadásul félig ír?

– Ó, jaj! Akkor talán ezért párologhatott el.

– Nem tudok arról, hogy elpárolgott. Tegnapelőtt, mint tudod, eltűnt. Ma reggel kaptunk tőle egy táviratot. Azt írta, hogy este kilenckor itt lesz, és kérte, hogy hívjuk át a Gülüt. És a többiek is itt vannak. Mindenkit ő hívott.

– Szép gyülekezet – nézett körül Bill. – Francia nyomozó az ablaknál. Brit a kandallónál. Erős külföldi jelenlét. De az Újvilágot mintha nem képviselné senki.

Batyu a fejét csóválta.

– Mr. Fish felszívódott. Virginia sincs itt. De mindenki más befutott, és az az érzésem, Bill, hogy közel a pillanat, amikor valaki kijelenti: „James, a lakáj volt az!” És minden megoldódik. Most már csak arra várunk, hogy Anthony Cade megérkezzék.

– Az ugyan nem fog eljönni – mondta Bill.

– Akkor miért hívta össze ezt az igazgatótanácsot, ahogy apus elkeresztelte?

– Valami van emögött. Mérget vehetsz rá. Azt akarja, hogy mi itt legyünk, ő meg valahol másutt. Ilyesmi.

– Nem hiszed, hogy eljön?

– Ne tarts tőle. Miért dugná a fejét az oroszlán szájába? Ebben a szobában valósággal hemzsegnek a nyomozók és a magas rangú tisztviselők.

– Ha azt hiszed, hogy ez visszarettenti Victor királyt, akkor nem sokat tudsz róla. Valóságos életeleme az ilyen helyzet, és mindig győztesen kerül ki belőle.

Mr. Eversleigh kétkedve ingatta a fejét.

– Nem lesz könnyű dolga, az esélyek ellene szólnak. Soha nem fog…

Megint nyílt az ajtó. Tredwell bejelentette:

– Mr. Cade.

Anthony egyenesen a házigazdához sietett.

– Rengeteg gondot zúdítok önre, Lord Caterham – mondta. – Rettenetesen sajnálom. De azt hiszem, hogy ma este megoldódik a rejtély.

Lord Caterham lecsillapodott. Titokban mindig is kedvelte Anthonyt.

– Semmi baj sem történt – mondta szívélyesen.

– Ön végtelenül kedves – mondta Anthony. – Látom, hogy mind itt vagyunk. Akkor neki is látok a munkának.

– Ezt nem értem. Egyáltalán nem értem – mondta George Lomax nagy nyomatékkal. – Szabályellenes. Mr. Cade-nek nincs sem rangja, sem illetékessége. A helyzet bonyolult, és nagy tapintatot igényel. Szilárd meggyőződésem szerint…

George ékesszólásának véget vetettek. Battle főfelügyelő csendben odalépett a nagy ember oldala mellé, és súgott valamit a fülébe. George zavartnak tetszett, megrökönyödött.

– Nos, rendben, legyen, ha így akarja – mondta vonakodva. – Azt hiszem, valamennyien készek vagyunk meghallgatni Mr. Cade szavait.

Anthony nem törődött a kijelentésből áradó leereszkedéssel.

– Van egy szerény ötletem – mondta derűsen. – Valamennyien tudják, hogy a napokban kaptunk egy rejtett üzenetet. A Richmond név szerepelt benne, és néhány szám. – Itt szünetet tartott. – Megpróbálkoztunk egyfajta megfejtéssel, de hiába. No, már most: a néhai Sztilptics gróf visszaemlékezéseiben (és én olvastam ezeket) van egy utalás egy bizonyos vacsorára. Egy „virágvacsorára”, amelyen minden résztvevő virágot ábrázoló kitűzővel jelent meg. A gróf pontosan olyan kitűzőt viselt, mint amilyen az a furcsa csomag, amelyet a titkos folyosó rejteküregében találtunk. A jelentése: rózsa. Emlékezhetnek rá, sorok voltak rajta. Sorok, angolul *rows*, ami ugyanúgy ejtendő, mint a rózsa, *rose*. Egy sor gomb, egy sor nagy E, egy sor kötés. Mi van ebben a házban, uraim, ami sorokban van elrendezve? Igen, a könyvek. Vegyük hozzá, hogy Lord Caterham könyvtárának katalógusában van egy könyv, amelynek *Richmond gróf élete* a címe, és máris

tudhatják, hol is lehet ez a rejtekhely. Induljanak el a megnevezett könyvtől, a számokat vegyék polcoknak vagy köteteknek, és meglátják, hogy a keresett… a keresett tárgy vagy egy üres könyvtáblában, vagy a kötet mögötti üregben rejtőzik.

Anthony szerényen, de azért ünneplést várva nézett körül.

– Szavamra, kiváló megoldás! – kiáltotta Lord Caterham.

– Érdekes megoldás – ismerte el kegyesen George. – Meg kell tehát nézni…

Anthony felnevetett.

– Mert a puding próbája az evés. Ezt a vitát hamarosan eldönthetjük. – Felállt. – Megyek is a könyvtárba.

Nem mondhatta tovább. Lemoine előrejött az ablak mellől.

– Egy pillanat, Mr. Cade. Megengedi, Lord Caterham?

Az íróasztalhoz lépett, és gyorsan papírra vetett néhány sort. Borítékba tette, lezárta, és csengetett. Tredwell belépett. Lemoine odaadta neki a feljegyzést.

– Kérem, hogy ezt haladéktalanul kézbesítsék.

– Máris, uram – mondta Tredwell.

Szokásos méltóságával távozott.

Anthony, aki eddig állt, most kissé határozatlanul ugyan, de visszaült a helyére.

– Mi a legújabb nagy ötlete, Lemoine? – kérdezte barátságosan.

Érezni lehetett a levegőben a feszültséget.

– Ha a drágakő ott van, ahol mondja… ha már több mint hét éve ott van, akkor még egy negyedórát várhat.

– Folytassa – szólt Anthony. – Nyilván nem csak ennyit akart mondani.

– Nyilván. És, a dolgok jelen állását figyelembe véve, hiba volna, ha bárki elhagyhatná ezt a termet. Különösen, ha az illetőnek igen kétes a múltja.

Anthony felhúzta a szemöldökét. Rágyújtott.

– Attól tartok, hogy a vándor életmód nem tekinthető különösebben tiszteletre méltónak – elmélkedett.

– Két hónappal ezelőtt ön, Mr. Cade, Dél-Afrikában tartózkodott. Elismerte. De hol volt előtte?

Anthony hátradőlt a székében, és füstkarikákat eregetett.

– Kanadában. A vad északnyugati részen.

– Nem börtönben volt véletlenül? Mondjuk, egy francia börtönben?

Battle főfelügyelő gépiesen közelebb lépett az ajtóhoz, hogy a menekülési utat elállja, de Anthony szemmel láthatólag nem készült ilyen látványos lépésekre.

Inkább ránézett a francia nyomozóra, és harsányan felnevetett.

– Szegény Lemoine! Ez már monománia. Mindenütt Victor királyt látja. Csak nem azt hiszi, hogy én vagyok ez az érdekes férfiú?

– Tagadja?

Anthony levert egy kis hamut a kabátujjáról.

– Nem szoktam tagadni olyan dolgokat, amelyek elszórakoztatnak – mondta könnyedén. – De ez a vád mégiscsak túl nevetséges.

– Gondolja? – hajolt előre a francia görcsbe rándult, mégis döbbent és határozatlan arccal, mintha Anthony modora hozta volna ki a sodrából. – És ha kijelenteném, monsieur, hogy ezúttal elfogom Victor királyt, és ezúttal senki és semmi nem fog megakadályozni benne?

– Dicséretes – jegyezte meg Anthony. – Mintha már sokszor meg akarta volna tenni ezt, Lemoine. És mindig rajtavesztett. Nem fél-e, hogy megint megtörténik? Sikamlós egy figura ez.

A társalgásból a nyomozó és Anthony párviadala lett. A teremben mindenki érezte a feszültséget. A viadal életre-halálra ment a kínosan komoly francia és a nyugodtan dohányzó másik férfi közt, akinek a szavai arról árulkodtak, hogy semmi gondja az égvilágon.

– Az ön helyében, Lemoine, óvatos, nagyon óvatos volnék – folytatta Anthony. – Minden lépését gondolja meg, és a többi.

– Ezúttal nem lesz semmi hiba – mondta Lemoine mogorván.

– Túlontúl biztos benne – mondta Anthony. – Tudja, bizonyítékokra is szükség lesz.

Lemoine mosolygott, és ebben a mosolyban volt valami, ami magára vonta Anthony figyelmét. Felegyenesedett, és elnyomta a cigarettáját.

– Láthatta, hogy néhány perccel ezelőtt egy üzenetet írtam – mondta a francia nyomozó. – Az embereimnek ment, a fogadóba. Tegnap megkaptam Franciaországból Victor király, az úgynevezett O'Neill kapitány ujjlenyomatait és a Bertillon-féle testméreteit. Kértem, hogy küldjék át őket ide. Néhány perc, és *tudni* fogjuk, vajon ön-e az, akit keresünk.

Anthony nyugodtan nézte. Aztán egy kis mosoly költözött az arcára.

– Maga valóban nagyon ügyes, Lemoine. Erre soha nem gondoltam volna. Megérkeznek a dokumentumok, ön arra fog kényszeríteni, hogy tintába mártsam az ujjaimat, vagy valami hasonlóan kellemetlen dologra, megméri a fülemet, megkeresi a különös ismertetőjeleimet. És ha egyeznek…

– Igen – mondta Lemoine. – És ha egyeznek…

Anthony előrehajolt.

– És ha csakugyan egyeznek – mondta Anthony szelíden –, nos, akkor mi lesz?

– Hogy mi? – mondta a nyomozó döbbenten. – Akkor bebizonyítottam, hogy ön Victor király!

Először lehetett némi bizonytalanságot érezni a hangjában.

– És ez nagy elégtétel lenne az ön számára – mondta Anthony. – Csak éppen nem tudom, hogy nekem ebben mi a rossz. Nem ismerek be semmit, de a vita kedvéért tegyük fel, hogy én vagyok Victor király. És tegyük fel azt is, hogy szánom-bánom a bűneimet.

– Hogy szánja-bánja?

– Igen. Élje bele magát Victor király helyzetébe, Lemoine. Foglalkoztassa csak a képzeletét! Most jött ki a börtönből. Új életet akar kezdeni. Már nem vonzza a kalandos élet mámora. Lehet, hogy ráadásul találkozott egy gyönyörű fiatal nővel. Meg akar nősülni, letelepedni valahol vidéken, és tököt termeszteni. Elhatározza, hogy most már feddhetetlen életet fog élni. Élje

bele magát Victor király helyzetébe! Elképzelhetetlen, hogy így gondolkodjék?

– Nem hiszem, hogy ilyeneket éreznék – mondta gúnyos mosollyal Lemoine.

– Lehet, hogy nem érezne – ismerte el Anthony. – De hiszen, ha igaz, nem ön Victor király. Nem is tudhatja, hogyan érez.

– Amit összehord, ostobaság – hadarta a francia.

– Szó sincs róla. Mondja meg Lemoine, ha én vagyok Victor király, ugyan mivel tud megvádolni? Még a régi szép időkben sem tudta megszerezni a bizonyítékokat. Letöltöttem a büntetésem, és ezzel készen is vagyunk. Letartóztathatna a „csavargás bűntett elkövetésének szándékával” francia megfelelőjével. De azt nem tartaná kellő elégtételnek.

– Hát Amerikát elfelejtette? – mondta Lemoine. – Csalárd ürügyekkel pénzt szerzett, ugyebár, és Obolovics Miklós hercegnek adta ki magát!

– Téved, Lemoine – mondta Anthony. – Közelében sem jártam akkor Amerikának. Ezt könnyűszerrel igazolhatom. Ha Victor király adta ki magát Miklós hercegnek Amerikában, akkor *én* nem lehetek Victor király. Biztos ez a megszemélyesítési história? Nem lehetett az a herceg valódi?

Battle főfelügyelő hirtelen közbeszólt.

– Az az ember szélhámos volt, Mr. Cade.

– Önnek nem merek ellentmondani – folytatta Anthony. – Megvan az az utálatos szokása, hogy mindig igaza van. Abban is ilyen biztos, hogy Miklós herceg meghalt Kongóban?

Battle kíváncsian nézett rá.

– Nem esküdnék meg rá, uram. De általában ezt hiszik.

– Óvatos ember. Mi is a jelmondata? A hosszú kötél. Átvettem a gondolatot öntől. Én is hosszú kötélen járattam Monsieur Lemoine-t. Nem tagadással feleltem a vádjaira. Attól tartok, mégis csalódott lesz a végén. Mert az ember mindig tartogasson valamit ráadásul a tarsolyában. Gondoltam, hogy akadhat itt valami kis kellemetlenség, és ezért hoztam magammal óvatosságból egy ütőkártyát. Ez a kártya, akarom mondani, ez az ember fent van az emeleten.

– Az emeleten? – kérdezte Lord Caterham hirtelen támadt érdeklődéssel.

– Igen. Mostanában elég nehéz napok jártak szegényre. Merthogy valaki elég nagyot ütött a fejére. Én gyógyítgatom.

Mr. Isaacstein mély hangja szólalt meg váratlanul:

– Kitalálhatjuk, ki az?

– Ha kedvük van hozzá – mondta Anthony. – De…

Lemoine vad indulattal közbevágott:

– Ez csak handabandázás! Azt hiszi, megint túljárhat az eszemen! Lehet, hogy igazat mond, és nem járt Amerikában. Maga okos, és nem mondana ilyesmit, ha nem volna igaz. De azért van itt valami más is. Gyilkosság! Igen, gyilkosság. Mihály herceg meggyilkolása. Rajtakapta magát azon az éjszakán, amikor a gyémántot kereste.

– Lemoine, hallott-e valaha olyan állítást, hogy Victor király meggyilkolt valakit? – Anthony hangja metszően éles volt. – Maga jól tudja, sokkal jobban, mint én, hogy vért sohasem ontott.

– Ugyan, ki gyilkolhatta meg, ha nem ön? – kiáltotta Lemoine. – Erre feleljen!

Alig haltak el ezek a szavak az ajkán, amikor harsány füttyszó harsant fel a teraszon. Anthony felpattant. Nemtörődömsége nyomban véget ért.

– Azt kérdezte, ki ölte meg Mihály herceget? – kiáltotta. – Nem megmondani fogom, hanem *megmutatni*. Ez a fütty volt a jel, erre vártam. Mihály herceg gyilkosa a könyvtárban van!

Kiszökkent a franciaablakon, a többiek pedig követték körbe a teraszon, a könyvtár ablakáig. Anthony meglökte az ablakot, és az kinyílt.

Óvatosan félrevonta a nehéz függönyt, hogy beláthassanak a terembe.

A könyvespolc előtt egy sötét alak állt, sietve rángatta ki és rakta vissza a könyveket. Annyira belefeledkezett a munkába, hogy nem is hallotta a kívülről érkező hangokat.

Míg azt nézték, ki lehet az az alak, akinek csak a körvonalait világította meg a kezében levő lámpa, valaki vadállati üvöltéssel beugrott mellettük a terembe.

A zseblámpa leesett és kialudt, iszonyatos küzdelem zaja töltötte be a helyiséget. Lord Caterham tapogatózva eljutott a kapcsolóig, és kigyulladtak a lámpák.

Két alak cibálta egymást. Egyszerre csak bekövetkezett a vég. Pisztolylövés csattant, és a kisebbik alak lassan összeesett. A másik szembefordult velük. Borisz volt, és vad harag égett a szemében.

– Megölte a gazdámat – hörögte. – Most engem akart megölni. El akartam venni tőle a fegyvert, hogy lelőjem, de a verekedés közben elsült a fegyver. Mihály arkangyal vezette célba a golyót. A gonosz asszony meghalt.

– Asszony? – kiáltotta George Lomax.

Közelebb léptek. A földön, még mindig pisztollyal a kezében, halálos gyűlölettel az arcán ott feküdt – Mademoiselle Brun.

Huszonnyolcadik fejezet

Victor király

– Kezdettől fogva gyanakodtam rá – magyarázta Anthony. – Világosságot láttam a szobájában a gyilkosság éjszakáján. De aztán elbizonytalanodtam. Érdeklődtem utána Bretagne-ban, és abban a meggyőződésben tértem vissza, hogy az, akinek mondja magát. Ostoba voltam. Mivel Breteuil grófnőnek valóban volt egy Mademoiselle Brun nevű alkalmazottja, és sok szépet mondott róla, eszembe sem jutott, hogy az igazi kisasszonyt ideutaztában elrabolhatták, és valaki más lépett a helyébe. Inkább Mr. Fisht gyanúsítottam magamban. Csak akkor kezdtem tisztán látni, amikor utánam jött Doverbe, és kölcsönösen kimagyarázkodtunk. Mihelyt megtudtam, hogy a Pinkerton iroda embere, és Victor király ügyében nyomoz, újra az eredeti gyanúsítottra gondoltam.

Az zavart legjobban, hogy Mrs. Revel határozottan felismerte a nőt. Aztán eszembe jutott, hogy csak *azután* tette meg, amikor megemlítettem neki, hogy a hölgy Breteuil grófnő nevelőnője volt. És Mrs. Revel csak annyit mondott, hogy ezért lehetett ismerős neki az arca. Battle főfelügyelő azt is elmondja

majd önöknek, hogy egyesek mindenáron meg akarták akadályozni Mrs. Revel idejövetelét. Egy hullát, egy igazi hullát használtak fel erre a célra. A gyilkosságot a Vörös Kéz elvtársai követték el, és az áldozat vélt árulását akarták megbosszulni vele, de a megoldás módja, és az a tény, hogy nem helyezték el rajta az elvtársak jelvényét, arra utalt, hogy az eseményeket finomabb elmék irányítják. Kezdettől fogva gyanítottam, hogy mindezeknek köze van Herzoszlovákiához. Mrs. Revel volt az egyetlen a meghívottak közt, aki járt abban az országban. Először azt hittem, hogy egy szélhámos játssza el Mihály herceg szerepét, ez azonban tökéletesen téves gondolatnak bizonyult. Amikor ráeszméltem, hogy Mademoiselle Brun szélhámos lehet, és hozzátettem, hogy Mrs. Revel ismerősnek találta az arcát, kezdtem tisztábban látni. Nyilván az volt a lényeg, hogy ezt a nőt ne ismerjék fel, és Mrs. Revel volt az egyetlen, aki ezt megtehette volna.

– Mégis ki volt ez a nő? – kérdezte Lord Caterham. – Olyasvalaki, akit Mrs. Revel Herzoszlovákiából ismert?

– Szerintem a báró úr meg tudja mondani – felelte Anthony.

– Én? – szólt a báró, és először Anthonyra nézett, aztán pedig a földön fekvő alakra.

– Nézze meg jól – mondta Anthony. – Ne tévessze meg a smink. Ez az asszony egykor színésznő volt, tudja.

A báró megint rámeredt a holttestre, de aztán összerezzent.

– Uramisten! – mondta. – De hiszen ez lehetetlen!

– Mi lehetetlen? – kérdezte George. – Ki ez a hölgy? Felismeri, báró úr?

– Nem, ez lehetetlen – motyogta a báró. – Hiszen megölték. Mind a kettőjüket. A palota lépcsőin. A testét megtalálták.

– A felismerhetetlenségig szétverve – emlékeztette Anthony. – Valahogy megmenekült. Azt hiszem, Amerikába ment, és évekig attól rettegett, hogy a Vörös Kéz elvtársai a nyomára bukkannak. Azok robbantották ki a forradalmat, és szemléletes kifejezést használva, bosszút forraltak ellene. Aztán Victor király szabadlábra került, és azt tervezték, hogy közösen megszerzik a gyémántot. Ezt kereste a nő azon az éjszakán, amikor váratlanul összeakadt Mihály herceggel. A herceg felismerte. Az ilyen találkozásokat általában el lehet kerülni: a királyi vendégek nem szoktak nevelőnőkkel érintkezni, és az asszony kényelmesen hivatkozhatott a migrénjére, mint aznap, amikor a báró úr itt járt.

Mégis összeakadt Mihály herceggel, éppen akkor, amikor a legkevésbé számított rá. Leleplezés és megbélyegzés fenyegette. Ezért lelőtte a herceget. Ő rakta a pisztolyt Mr. Isaacstein bőröndjébe, hogy tévútra vigye a nyomozást, és ő szolgáltatta vissza a leveleket.

Lemoine előbbre lépett.

– Szóval azt állítja, hogy azon az éjszakán lejött megkeresni a gyémántot – mondta. – Véletlenül nem a bűntársával, Victor királlyal akart-e találkozni? Aki kívülről érkezett. Nos, ehhez mit szól?

Anthony felsóhajtott.

– Még mindig ezt hajtogatja, kedves Lemoine? Maga igazán kitartó ember. Kár, hogy nem veszi figyelembe, hogy nekem

van még egy ütőkártyám.

George, akinek lassan őrölt az agya, most közbeszólt:

– Egészen tanácstalan vagyok. Ki ez a hölgy, kedves báró? Azt hiszem, ön meg tudja mondani.

A báró kihúzta magát, valósággal vigyázzba állt.

– Téved, Mr. Lomax. Tudomásom szerint ezen hölgyet nem láttam sohasem. Ezen hölgy nekem teljesen idegen.

– De… – meredt rá döbbenten George.

A báró a terem sarkába vonszolta, és súgott valamit a fülébe. Anthony kárörvendően nézte, hogyan válik George arca bíborszínűvé, hogyan akad fenn a szeme: a gutaütés tünetei. George torkából hörgő hangok törtek elő:

– Magától értetődik… természetesen… mindenképp… arra aztán semmi szükség… kényes helyzet… tökéletes diszkréció…

– Ez engem nem érdekel – csapott az asztalra Lemoine. – Mihály herceg meggyilkolása nem az én ügyem. Én Victor királyt akarom!

Anthony jámborul csóválta a fejét.

– Sajnálom önt, Lemoine. Ön valóban tehetséges ember. Most mégis alulmarad. Kijátszom ugyanis az ütőkártyámat.

Keresztülvágott a termen, és csengetett. Tredwell meg is jelent.

– Egy úr érkezett ma este velem, Tredwell.

– Igen, uram. Egy külföldi úriember.

– Úgy van. Legyen szíves, kérje meg, hogy csatlakozzék hozzánk, mihelyt tud.

– Máris, uram.

Tredwell távozott.

– Következik tehát az ütőkártya, a rejtélyes Mr. X – folytatta Anthony. – *Ki lehet az?* Meg tudja valaki mondani?

– Ha az ember össze tud adni kettőt meg kettőt – kezdte Herman Isaacstein –, ha figyelembe veszi az ön ma reggeli titokzatos célzásait és délutáni kijelentéseit, nem lehet kétsége. Ön valahogy ide tudta hozni Miklós herzoszlovák herceget.

– Önnek is ez a véleménye, báró úr?

– Igen. Hacsak nem egy újabb szélhámozóval áll elő. De én ezt nem hiszem. Az ön velem eljárása mindig a legtisztességesebb volt.

– Köszönöm, báró. Nem fogom elfelejteni a szavait. Szóval, mindenki egyetért?

Végighordozta tekintetét a várakozó arcokon. Csak Lemoine nem nézett vissza rá, hanem makacsul az asztalra szegezte a szemét.

Anthony máris meghallotta az előcsarnok felől közeledő lépéseket.

– Fájdalom, uraim – mondta furcsa kis mosollyal –, önök valamennyien tévednek!

Gyorsan odalépett az ajtóhoz, és szélesre tárta.

A küszöbön egy férfi állt – szép kis fekete szakáll, szemüveg, piperkőc öltözék, amelyen csak a fejét övező kötés rontott némileg.

– *Hadd mutassam be az igazi Monsieur Lemoine-t a Sûretéről.*

Léptek zaja, összecsapás lármája. Aztán Mr. Hiram Fish lágy és megnyugtató orrhangját lehetett hallani az ablak felől:

– Nem, fiacskám. Erre nem megy. Azért álltam itt egész este, hogy az ön szökését meg tudjam akadályozni. A pisztolyommal, mint látja, hatásosan és eredményesen sakkban tudom tartani. Azért jöttem ide, hogy elkapjam. Elkaptam. De azért nem akármilyen fickó maga!

Huszonkilencedik fejezet

További magyarázatok

– Azt hiszem, Mr. Cade, hogy ön némi magyarázattal tartozik nekünk – mondta Herman Isaacstein valamivel később az este folyamán.

– Nem sok magyaráznivaló maradt már – mondta szerényen Anthony. – Amikor Doverbe mentem, Fish követett, abban a hiszemben, hogy én vagyok Victor király. Egy fogságban tartott rejtélyes idegent találtunk ott, és mihelyt meghallgattuk a beszámolóját, mindent tudtunk. Ugyanaz az ötlet: az igazit elrabolják, és a hamis, ezúttal maga Victor király, lép a helyébe. Úgy látszik azonban, Battle kezdettől fogva gyanakodott, hogy nincs rendben valami a francia kartársa körül, és táviratozott Párizsba az ujjlenyomatokért és más azonosító jegyekért.

– Értem! Az ujjlenyomatok – kiáltotta a báró. – És azok a Bertillon-féle méretek, amelyekről a gazember beszélt.

– Okos ötlet volt – mondta Anthony. – Annyira tetszett nekem, hogy kénytelen voltam kijátszani. És az, hogy megtettem, nagyon megzavarta a hamis Lemoine-t. Látták, mihelyt elmondtam a gondolataimat a „sorokról” és a kincs

helyéről, sietett, hogy ezt a bűntársa tudomására hozza, minket meg a teremben tartott. Az üzenetet Mademoiselle Brunnek küldte. Azt mondta Tredwellnek, hogy kézbesítse azonnal, Tredwell tehát felvitte a tanulószobába. Lemoine megvádolt azzal, hogy én vagyok Victor király, ezzel elterelte a figyelmet, és mindenkit bent tartott a teremben. Azt remélte, hogy mire minden tisztázódik, mire átmegyünk a könyvtárba a kőért, az már nem lesz a helyén!

George a torkát köszörülte.

– Meg kell mondanom, Mr. Cade – mondta ünnepélyesen –, hogy az ön eljárását ebben az ügyben igen kárhoztatandónak ítélem. Ha a legkisebb hiba csúszik a terveibe, egy nemzeti kincs jóvátehetetlenül elvész számunkra. Ez felelőtlen lépés volt, Mr. Cade, kárhoztatandóan felelőtlen.

– Azt hiszem, ön nem fogta fel, Mr. Lomax – mondta Mr. Fish, hosszan húzva a szavakat –, hogy az a történelmi gyémánt sohasem volt a könyvtárban, a kötetek mögött.

– Soha?

– Bizony ám!

– Sztilptics gróf kitűzője ezúttal is azt jelentette, amit eredetileg: a rózsát. Hétfőn délután, amikor ezt kezdtem felfogni, azonnal a rózsakertbe mentem. Mr. Fish ugyanerre a következtetésre jutott. Ha háttal állunk a napórának, és hét lépést teszünk előre, aztán nyolcat balra, végül pedig hármat jobbra, égővörös rózsabokrokhoz jutunk. Ezek Richmond rózsák. A házat át- meg átkutatták, hogy ráakadjanak a

rejtekhelyre. Senki sem gondolt arra, hogy a kertben ásson. Javasolom, hogy holnap délelőtt tartsunk egy kis ásás-partit.

– És az, amit a könyvtárról és a könyvekről mondott?

– Én találtam ki, hogy rászedjem a hölgyet. Mr. Fish őrt állt a teraszon, és fütyült, amikor a lélektani pillanat elérkezett. Megjegyzem, Mr. Fish meg én valóságos ostromállapotot vezettünk be a doveri házban, és megakadályoztuk, hogy az elvtársak kapcsolatba lépjenek a hamis Lemoine-nal. Azt üzente nekik, hogy tűnjenek el a házból, mi meg azt a választ juttattuk el hozzá, hogy ez meg is történt. Így hát továbbra is örömmel rágalmazott engem.

– Jól van, jól van – mondta vidáman Lord Caterham –, örvendetes módon tisztázódott minden.

– Egy dolog kivételével – mondta Mr. Isaacstein.

– És mi az?

A nagy pénzember szeme Anthonyra szegeződött.

– Miért kellett nekem idejönnöm? Hogy én legyek az érdeklődő közönség, és nézzek végig egy drámai jelenetet?

Anthony a fejét rázta.

– Nem, Mr. Isaacstein. Ön elfoglalt ember, az ön ideje aranyat ér. Eredetileg miért is jött ide?

– Tárgyalni egy kölcsönről.

– Kivel?

– Mihály herzoszlovák herceggel.

– Helyes. Mihály herceg halott. Hajlandó ön ugyanazt a kölcsönt ugyanazokkal a feltételekkel a néhai herceg unokaöccsének, Miklósnak folyósítani?

– Ide tudja hozni? Mert úgy tudtam, meghalt Kongóban.

– Meghalt bizony. Én öltem meg. Ó, nem, nem vagyok gyilkos. Ha azt mondom, hogy én öltem meg, az csak annyit jelent, hogy én terjesztettem el a halálhírét. Ígértem önnek egy herceget, Mr. Isaacstein. Jó leszek-e *én*?

– Ön?

– Igen, én. Obolovics Miklós Szergiusz Sándor Ferdinánd herceg. Ez a név hosszú volt ahhoz az életmódhoz, amelyet elterveztem, így hát Kongóból az egyszerű Anthony Cade névvel kerültem elő.

A kis Andrássy kapitány felpattant.

– Ez hihetetlen. Ez képtelenség – hebegte. – Gondolja meg, uram, hogy miket beszél!

– Sok-sok bizonyítékkal szolgálhatok – mondta Anthony csendesen. – Azt hiszem, meg fogom győzni velük még a báró urat is.

A báró felemelte a kezét.

– Sok-sok bizonyítékot meg fogom vizsgálni. Bár nekem rájuk nincs is szükség. Egymaga az ön szava elég nekem. Angol anyjára különben ön nagyon hasonlít. Mondtam is mindig magamban: „A fiatalember vagy egyik, vagy másik ágon nagyon magas helyen született.”

– Ön mindig hitt a szavamnak, kedves báró – mondta Anthony. – Biztosíthatom, hogy ezt a későbbiekben sem fogom elfelejteni.

Aztán Battle főfelügyelőre nézett, akinek az arca ezúttal sem árult el semmit.

– Megérthetik – mosolyodott el Anthony –, hogy a helyzetem semmiképp sem volt biztonságos. A jelenlevők közül nekem volt a legtöbb okom rá, hogy Obolovics Mihály eltűnjék az útból, hiszen utána én lettem a trónörökös. Egész idő alatt rettenetesen tartottam Battle főfelügyelőtől. Mindig éreztem, hogy gyanakszik rám, de mert szerinte nem volt okom arra, hogy gyilkoljak, lépni nem lépett.

– Egy pillanatra sem hittem abban, hogy ön lőtte le, uram – mondta Battle főfelügyelő. – Ilyenkor mindig az ösztöneinkre hallgatunk. De tudtam, hogy fél valamitől, és ez gondolkodóba ejtett. És ha hamarabb megtudom, hogy kicsoda is ön, meghajoltam volna a bizonyíték előtt, és letartóztatom.

– Örülök, hogy legalább ez titokban maradt ön előtt. Minden mást ki tudott szedni belőlem. Battle, ön veszedelmesen jó a szakmájában. Mindig tisztelettel fogok gondolni a Scotland Yardra.

– Elképesztő – motyogta George. – Sohasem hallottam ilyen elképesztő történetet. Szinte nem is tudom elhinni. Biztos abban, báró, hogy…

– Kedves Mr. Lomax – mondta Anthony, és kissé jobban megnyomta a szavakat –, csak akkor szándékozom trónigényemhez a brit külügyminisztérium támogatását kérni, ha jogosultságomat minden kétséget kizáró módon okmányokkal igazolni tudom. Javaslom, hogy ezt az ügyet most napoljuk el, és ön, a báró, Mr. Isaacstein és jómagam beszéljük meg a tervezett kölcsön feltételeit.

A báró felállt, és összecsapta a bokáját.

– Életem legbüszkébb pillanata lesz, amikor önt Herzoszlovákia királyaként köszönthetem – mondta ünnepélyesen.

– Ami azt illeti, kedves báró, valamit elfelejtettem megmondani – vetette oda Anthony könnyedén, és belekarolt a báróba. – Van még egy feltételem. Tudja, én nős vagyok.

A báró hátratántorodott, az arcát elöntötte a kétségbeesés.

– Tudtam, hogy lesz valami hiba – süvöltötte. – Segíts, édes istenem! Egy fekete nőt elvett!

– Ugyan, nem olyan veszedelmes a dolog – nevetett fel Anthony. – A hölgy fehér. Minden szempontból tiszta fehér.

– Jó. Szóval lehet ez elfogadható morganatikus frigy.

– Nem. Ő a királyné, ha én játszom a királyt. Hiába csóválja a fejét. A hölgy tökéletesen alkalmas rá. Egy olyan angol főrend lánya, aki családfáját Hódító Vilmos idejéig tudja visszavezetni. Szokássá vált, hogy királyok és arisztokraták házasodjanak. És a hölgy ismeri Herzoszlovákiát.

– Uram isten – esett ki a szokásos meggondolt szerepéből George Lomax. – Csak nem… csak nem Virginia Revel?

– De igen – mondta Anthony. – Virginia Revel.

– Kedves barátom! – kiáltotta Lord Caterham. – Akarom mondani, fenség. Gratulálok. Szívemből. Csodálatos teremtés.

– Köszönöm, Lord Caterham – felelte Anthony. – Csodálatos teremtés, ahogy ön is mondta. És még több.

Mr. Isaacstein kíváncsian méregette.

– Ha megkérdezhetem fenségedet, mikor kötötték meg ezt a házasságot?

Anthony visszamosolygott rá.

– Ami azt illeti – mondta –, ma délelőtt vettem el.

Harmincadik fejezet

Anthony Cade megint állást vállal

– Ha előremennek, uraim, egy perc múlva csatlakozom önökhöz – mondta Anthony.

Megvárta, hogy az emberek kivonuljanak, aztán odafordult Battle főfelügyelőhöz, aki látszólag a faborítást tanulmányozta.

– Nos, Battle, úgy érzem, kérdezni akar tőlem valamit.

– Igen, uram, bár arról fogalmam sincs, hogy honnan tudta. Igaz, mindig tisztában voltam vele, hogy önnek roppant gyors a felfogása. Jól sejtem, hogy a halott nő a néhai Varága királyné?

– Jól, Battle. De remélem, el fogják tussolni. Értheti, hogy nem szeretném, ha újabb családi titkok kerülnének napvilágra.

– Bízhat Mr. Lomaxben, uram. Senki sem fogja megtudni. Azaz jó néhányan tudni fogják, de nem fog kiszivárogni.

– Ezt akarta megkérdezni tőlem?

– Nem, uram. Ez csak egy mellékes kérdés volt. Szeretném tudni, ha megbocsátja merészségemet, miért választott más nevet magának az igazi helyett.

– Nincs mit megbocsátani. Elmondom. A legtisztább szándékkal végeztem magammal. Anyám angol volt. Angliában

nevelkedtem, és Anglia jobban érdekelt, mint Herzoszlovákia. És nevetségesnek tartottam, hogy egy operettbe való névvel szaladgáljak a nagyvilágban. Akkor még nagyon ifjú voltam, telve demokratikus eszmékkel. Hittem az eszmények tisztaságában és az emberi egyenlőségben. Viszont végképp nem hittem a királyokban és hercegekben.

– És azóta? – kérdezte az éles eszű Battle.

– Azóta sokat utaztam, és megismertem a világot. Hát, elég kevés egyenlőség akad benne. Viszont a demokráciában még mindig hiszek. De ezt bizony erős kézzel kell ráerőltetni a nemzetekre, valósággal le kell nyomni a torkukon. Az emberek pedig nem akarnak egymás testvérei lenni. Talán majd egyszer, de most még nem. A testvériségbe vetett hitem azonnal megszűnt, mihelyt megérkeztem Londonba a múlt héten. Az emberek megálltak a földalatti kocsijának ajtajában, és nem voltak hajlandók helyet engedni a felszállni igyekvőknek. A népek egyelőre nem válnak angyalokká attól, ha nemesebb érzéseikre hivatkozunk. Megfontolt erővel lehet arra kényszeríteni őket, hogy többé-kevésbé elviselhető módon bánjanak egymással. Továbbra is hiszek a testvériségben, de a megvalósulásához kell egy kis idő. Talán úgy tízezer év. Nem szabad türelmetlenkedni. A fejlődés felettébb lassú folyamat.

– Nagyon érdekesek az ön nézetei, uram – hunyorított Battle. – De ha szabad ilyet mondanom, önből igazán jó király lesz odaát.

– Köszönöm, Battle – mondta Anthony, és sóhajtott egyet.

– Nem látszik különösebben boldognak, uram.

– Nem is tudom. Azért jó mulatság lehet. De az embernek be kell fognia magát a rendszeres munka igájába. Ezt eddig mindig elkerültem.

– Most nyilván a kötelességének érzi.

– Szó sincs róla! Micsoda gondolat! Egy nő miatt van az egész. Mindig a nő miatt. A kedvéért akár király is leszek.

– Megértem, uram.

– Úgy csináltam, hogy se a báró, se Isaacstein ne akadékoskodhasson. Az egyiknek király kell, a másiknak olaj kell. Megkapják. És én megkapom… mondja, Battle, volt maga már szerelmes?

– Őszintén ragaszkodom Mrs. Battle-hoz.

– Őszintén ragaszkodik? Maga nem is érti, miről beszélek! Ez egészen más!

– Bocsásson meg, uram, de az embere az ablak előtt várja.

– Borisz? Igen, ő az. Csodálatos fickó. Szerencse, hogy az a pisztoly a dulakodás közben elsült, és megölte az asszonyt. Különben Borisz biztosan kitöri a nő nyakát, ön pedig hóhérkézre juttatná őt. Megdöbbentően ragaszkodik az Obolovics-uralkodóházhoz. Az volt a csodálatos, hogy amint Mihály meghalt, azonnal hozzám csatlakozott, pedig nem is tudhatta, ki vagyok én voltaképpen.

– Ösztön – mondta Battle. – Mint a kutyáknál.

– Nagyon kínos ösztön volt ez számomra. Féltem, hogy nyomra fogja vezetni önt. De most már megnézem, mit akar.

Kisétált a franciaablakon. A főfelügyelő utánanézett egy pillanatig, szavait pedig mintha a faborításhoz intézte volna.

– Nagyon megfelelő lesz – mondta.

Borisz közben magyarázattal szolgált.

– Gazdám! – mondta, és elindult a teraszon.

Anthony csak ment utána, és csodálkozva várta, mi következik.

Borisz megállt, és felemelte a mutatóujját. Sötött a hold, a kőpadon előttük pedig két alakot lehetett látni.

„Tényleg kutya – mondta magában Anthony. – Mégpedig vadászkutya.”

Megindult. Borisz visszahúzódott az árnyékba.

A két alak Anthony láttán felállt. Az egyik Virginia volt, a másik…

– Szervusz, Joe! – szólalt meg egy jól ismert hang. – A barátnőd igazán csodálatos.

– Jimmy McGrath! Ez aztán nagyszerű! – kiáltotta Anthony. – De hát hogy a csudába kerültél ide?

– Balul ütött ki az az út a gyarmat mélyére. Néhány külföldi meg kellemetlenkedni kezdett. Meg akarták venni azt a kéziratot. Aztán egy éjszaka kis híján belém szaladt egy kés. Rájöttem, hogy a tervezettnél nehezebb munkát bíztam rád. Gondoltam, hátha segítségre van szükséged, és a következő hajóval utánad jöttem.

– Hát nem tüneményes? – kérdezte Virginia, és megszorította Jimmy karját. – Miért nem mondtad, hogy ennyire kedves fickó? Mert, Jimmy, te csakugyan kedves fickó vagy.

– Ti ketten aztán szépen összejöttetek – mondta Anthony.

– Bizony – mondta Jimmy. – Szimatoltam utánad, és találkoztam ezzel a hölggyel. Nem olyan, mint amilyennek gondoltam, nem az a rátarti társasági dáma, akitől az ember a falra mászik.

– Mindent elmondott a levelekről – magyarázta Virginia. – Szinte szégyelltem, hogy nem is kerültem bajba miattuk. Ő pedig igazi kóbor lovag!

– Ha tudom, hogy milyen nő maga – mondta lovagiasan Jimmy –, nem adtam volna oda neki a leveleket. Magam hoztam volna el őket. De mondd, fiatalúr, vége már a mulatságnak? Nekem már nem maradt semmi tennivaló?

– Dehogynem! – rikkantotta Anthony. – Várj egy percig!

Besietett a házba. Néhány perc múlva visszajött, és a kezében levő papírköteget Jimmy kezébe tuszkolta.

– Menj hátra a garázsba, és válassz egy kívánatos kocsit. Meg se állj Londonig, és vidd el ezt a csomagot az Everdean Square 17.-be. Ez Mr. Balderson lakáscíme. A csomagért ezer fontot nyom majd a kezedbe.

– Hát ez az emlékirat? Azt hittem, elégették.

– Minek nézel te engem? – kérdezte Anthony. – Nem ülök fel akármilyen szövegeknek. Felhívtam a kiadót, kiderült, hogy az első hívás hamis volt, én meg eszerint cselekedtem. Csináltam, ahogy kérték, egy hamis csomagot. Az igazgató páncélszekrényébe a valódi kéziratot raktam be, és a jelentkező úriembernek a hamisat adtam át. A kézirat mindvégig az én birtokomban volt.

– Gratulálok, fiacskám – mondta Jimmy.

– Jaj, Anthony! – kiáltotta Virginia. – Csak nem akarod kiadatni?

– Ezen nem tudok segíteni. Jimmyt, ezt a derék fickót nem hagyhatom benne a pácban. De nyugtalankodni nem kell. Volt időm, hogy átrágjam magam rajta, és most már értem, miért mondja mindenki, hogy nagy emberek nem maguk írják a visszaemlékezéseiket, hanem valakivel megíratják. Sztilptics, mint író, elviselhetetlenül unalmas. Rengeteget foglalkozik állambölcselettel, nem mond el ízes és ízetlen történeteket. Titkolózó természetét a kézirat végéig érintetlenül megőrzi. Nincs ezekben a visszaemlékezésekben semmi, ami izgalmat válthatna ki akár a legakadékoskodóbb politikusban. Ma felhívtam Baldersont. Megállapodtunk, hogy ma éjfél előtt átadom a kéziratot. De ha már Jimmy idekerült, elvégezheti ezt a piszkos munkát.

– Máris megyek – mondta Jimmy. – Tetszik nekem ez az elképzelés az ezer fontról. Már csak azért is, mert már keresztet vetettem rá.

– Egy pillanatra még – mondta Anthony. – Tartozom neked egy vallomással, Virginia. Van valami, amit már mindenki tud, de neked még nem mondtam.

– Nem érdekel, hány és hányféle nőt szerettél, feltéve ha nem beszélsz róluk.

– Nők! – mondta az erénytől kicsattanva Anthony. – Még hogy nők! Kérdezd meg Jimmyt, milyen nőnemű lények társaságában látott engem utoljára.

– Banyák voltak – mondta ünnepélyesen Jimmy. – Boszorkák. És mind vénebb negyvenötnél.

– Köszönöm, Jimmy – mondta Anthony. – Igaz barát vagy. Rosszabb dologról van szó. Becsaptalak, elhallgattam az igazi nevemet.

– Miért? Olyan szörnyű? – érdeklődött Virginia. – Valami csacska név, mondjuk, Pobbles? Furcsa lesz, ha Mrs. Pobblesnak fognak szólítani.

– Mindig a legrosszabbat feltételezed rólam.

– Bevallom, egyszer azt hittem, hogy te vagy Victor király. De csak másfél percig tartott.

– Erről jut eszembe, Jimmy, van egy jó állás a számodra. Aranyat kell keresned Herzoszlovákia hegyei közt.

– Van ott arany egyáltalán? – fogta el a mohóság Jimmyt.

– Kell hogy legyen – mondta Anthony. – Csodálatos ország.

– Vagyis megfogadod a tanácsomat, és odamész?

– Igen – mondta Anthony. – A tanácsod fontosabb volt, mint gondolnád. Most pedig térjünk vissza a vallomásra. Nem cseréltek el a bábák, nincs benne semmi romantika. A nevem: Obolovics Miklós herzoszlovák herceg.

– Édes Anthony! – kiáltott fel Virginia. – Ez egyenesen elképesztő! És én hozzád mentem feleségül! De mit fogunk csinálni?

– Elmegyünk Herzoszlovákiába, és királyi párt játszunk. Jimmy McGrath egyszer ugyan azt mondta, hogy a király és királyné várható élettartama ott legfeljebb négy esztendő. Remélem, ez nem tart vissza.

– De nem ám! Imádni fogom! – mondta Virginia.

– Micsoda nő! – morogta Jimmy.

Aztán csendesen és tapintatosan beleveszett az éjszakába. Néhány perc múlva egy kocsi hangját lehetett hallani.

– Nincs jobb, mint ha valaki elvégzi a maga piszkos munkáját – mondta Anthony elégedetten. – Ráadásul csak így tudtam megszabadulni tőle. Amióta összeházasodtunk, egyetlen percet sem tölthettem négyszemközt veled.

– Jó móka lesz – mondta Virginia. – Megneveljük a gonosztevőket, hogy ne tegyenek gonoszat, megneveljük a gyilkosokat, hogy ne gyilkolásszanak, minden módon javítjuk az ország erkölcseit.

– Örömmel hallom ezeket a nemes eszméket – mondta Anthony. – Ezek szerint az önfeláldozásom mégsem lesz hiábavaló.

– Badarság! – mondta nyugodtan Virginia. – Élvezni fogod, hogy király vagy. Tudod, benne van a véredben. Erre a mesterségre neveltek, ráadásul tehetséged is van hozzá. Ahogy a vízvezeték-szerelőknek a szereléshez van veleszületett tehetsége.

– Ezt ugyan nem vettem észre – mondta Anthony. – De ne vesztegessük az időnket, ne beszéljünk a vízvezetékekről. Tudod-e, hogy nekem most éppen Isaacsteinnel és az öreg Lópereccel kellene tanácskoznom? Olajról akarnak beszélni. Uram isten, olajról! Uralkodói kegyemre most mégis várniuk kell. Emlékszel, hogy egyszer azt mondtam: mindent el fogok követni, hogy megkedvelj engem?

– Emlékszem – mondta Virginia csendesen. – De Battle főfelügyelő éppen kinézett az ablakon.

– Most nem néz – mondta Anthony.

Magához húzta az asszonyt, csókolta a szemét, csókolta a száját, csókolta az aranyragyogású haját.

– Nagyon szeretlek, Virginia – susogta. – Nagyon szeretlek. Te is szeretsz engem?

Lenézett Virginiára. Biztos volt a válaszában.

Az asszony feje odasimult a férfi vállához. Nagyon halkan, szinte reszketve válaszolt:

– Egy csöppet sem!

– Te kis ördög – mondta Anthony, és újra csak csókolta. – Most már tudom, hogy halálom percéig imádni foglak.

Harmincegyedik fejezet

Mindenféle részletek

A színhely: Chimneys. Idő: csütörtök délelőtt 11 óra.

Johnson közrendőr ingujjban ás.

A hangulat kissé olyan, mintha temetnének valakit. A rokonok és barátok körülállják a sírt, Johnson pedig ás.

George Lomax olyan, mintha ő volna az elhunyt végrendelete értelmében a fő örökös. Battle főfelügyelő rezzenéstelen arcával mintha annak örülne, hogy a temetési szertartás milyen zökkenőmentesen folyik. Ő a temetkezési vállalkozó, az egész az ő becsületére válik. Lord Caterham olyan ünnepélyes és megrendült arcot vág, mint általában az angolok vallási szertartások során.

Mr. Fish némiképp kilóg a képből. Nem elég komor.

Johnson görnyedten végzi a munkáját. Aztán hirtelen felegyenesedik. Körös-körül némi izgalom.

– Jól van, fiacskám – mondja Mr. Fish. – Most már boldogulunk.

Egyértelműen ő a család orvosa.

Johnson hátralép. Mr. Fish kellő ünnepélyességgel előre. A sebész készen áll a műtétre.

Kiemel egy vitorlavászonba burkolt kis csomagot. Szertartásosan átadja Battle főfelügyelőnek. Az pedig ugyanígy továbbadja George Lomaxnek. Gondosan alkalmazkodnak a ceremónia előírásaihoz.

George Lomax eltávolítja a vitorlavásznat, felszakítja a vízhatlan selyem belső csomagolást, tovább kotor a burkolóanyagok közt. Egy pillanatra lehet látni valamit a tenyerében, de máris visszarakja a vatta közé.

Köszörüli a torkát.

– Ebben a szerencsés pillanatban… – kezdi a gyakorlott szónokok hanghordozásával.

Lord Caterham sürgősen távozik. A teraszon megtalálja a lányát.

– Batyu! Rendben van a kocsid?

– Rendben. Miért?

– Azonnal vigyél fel Londonba. Külföldre utazom. Még ma.

– De apus…

– Ne akadékoskodj, Batyu. George Lomax azt mondta, mikor reggel megérkezett, hogy egy végtelenül kényes ügyben szeretne velem négyszemközt néhány szót váltani. Hozzátette, hogy nemsokára Londonba érkezik Timbuktu királya. Hát én ezt nem csinálom végig még egyszer, Batyu. Még ötven George Lomax kedvéért sem! Ha Chimneys annyira fontos az ország számára, hát vegye meg az ország. Különben eladom egy vállalkozónak, csináljon szállodát belőle.

– Hol van most a Gülü?

Batyu felnő a megoldandó feladathoz.

– E percben – nézi meg az óráját Lord Caterham – még legalább tizenöt percet szentel a Brit Birodalomnak.

És egy másik kép.

Bill Eversleigh, akit nem hívtak meg a gyászszertartásra, telefonon beszél.

– Nem, nem, komolyan gondoltam… Ne legyél már ilyen kicsinyes… különben is, vacsoráznod neked is kell… Nem, nem mentem el. Szakadatlanul robotolnom kell. Fogalmad sem lehet róla, milyen ez a Gülü… Dolly, tudod, hogy mit érzek irántad… hogy senki más nem kell, csak te… Igen, előtte elmegyek az előadásra… Mit is mond a régi sláger? „A kislány hiába tapos, Jól tart a francia kapocs!”

Földöntúli hangok. Mr. Eversleigh el akarja énekelni a refrént is.

George szónoklata ezenközben véget ér.

– …hogy tartós jólét és békesség költözzék a Brit Birodalom kebelébe!

– Szerintem – mondja halkan magamagának és általában mindenkinek Mr. Hiram Fish – igazán nagyszerű kis hét volt!

Lábjegyzetek

1 Felicia Hemans: *Casabianca* c. versének kezdősorai. Zsoldos Benő fordítása. *(A szerk.)*

2 Térjünk vissza a tárgyra.

3 Pocakosodás.

4 Gyakorlatiasság.

5 Ott.

6 Istenem!

7 Személyzet.

8 Morganatikus házasság: Amikor egy fejedelmi rangú fél házasságot köt egy nála alacsonyabb rangúval. Ez esetben a házastárs nem emelkedik fejedelmi rangra, és az utódok nem öröklik a trónt. *(A szerk.)*

9 Itt: Pontosan.

10 Give a man plenty of rope to hang himself – az angol közmondás szó szerinti jelentése: adj elég kötelet az embernek, és az felakasztja magát. *(A szerk.)*

11 Lépjenek be, hölgyeim és uraim!

12 Istenem! … Ez már tényleg túlzás!

13 Hallatlan!

14 Főnemesség.

Tartalom

Első fejezet
Anthony Cade munkát vállal

Második fejezet
Egy veszedelemben forgó hölgy

Harmadik fejezet
Aggodalom magasabb körökben

Negyedik fejezet
Egy felettébb bűbájos hölgy bemutatkozik

Ötödik fejezet
Az első éjszaka Londonban

Hatodik fejezet
A zsarolás finom művészete

Hetedik fejezet
Mr. McGrath visszautasít egy meghívást

Nyolcadik fejezet
A halott

Kilencedik fejezet
Anthony eltakarít egy hullát

Tizedik fejezet
Chimneys

Tizenegyedik fejezet
Battle főfelügyelő megérkezik

Tizenkettedik fejezet
Anthony elmondja a történetét

Tizenharmadik fejezet
Az amerikai vendég

Tizennegyedik fejezet
Jobbára politikai és pénzügyi

Tizenötödik fejezet
A francia idegen

Tizenhatodik fejezet
Tea a tanulószobában

Tizenhetedik fejezet
Éjféli kaland

Tizennyolcadik fejezet
Második éjféli kaland

Tizenkilencedik fejezet
Titkos történet

Huszadik fejezet
Battle és Anthony beszélget

Huszonegyedik fejezet
Mr. Isaacstein bőröndje

Huszonkettedik fejezet
Vörös jelzés

Huszonharmadik fejezet
Találkozás a rózsakertben

Huszonnegyedik fejezet
A doveri ház

Huszonötödik fejezet
Kedd éjszaka Chimneysben

Huszonhatodik fejezet
Október 13.

Huszonhetedik fejezet
Október 13. (Folytatás)

Huszonnyolcadik fejezet
Victor király

Huszonkilencedik fejezet
További magyarázatok

Harmincadik fejezet
Anthony Cade megint állást vállal

Harmincegyedik fejezet
Mindenféle részletek

Lábjegyzetek

helikon.libricsoport.hu

Forgalmazza:
eKönyv Magyarország Kft.
www.ekonyv.hu
Elektronikus könyv: Ambrose Montanus

Felhasznált betűtípus
Noto Serif – Apache License 2.0
Roboto – Apache License 2.0